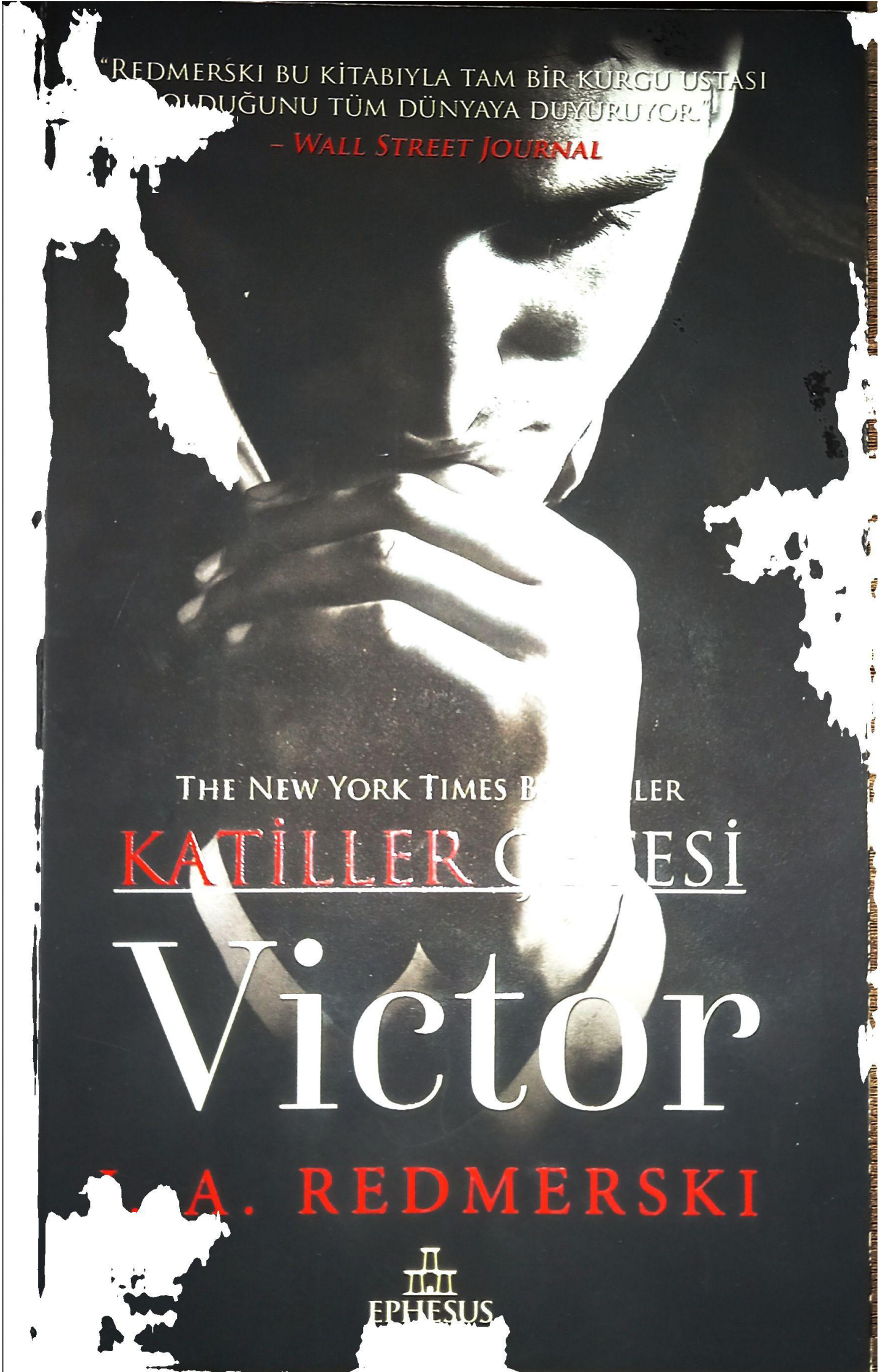
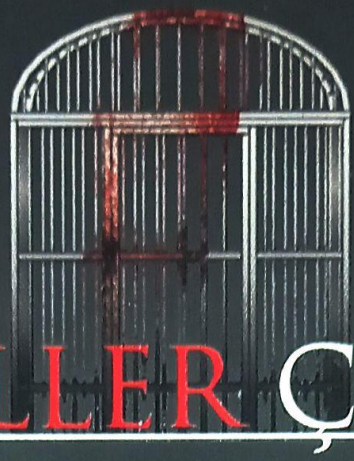

"REDMERSKI BU KİTABIYLA TAM BİR KURGU USTASI
OLDUĞUNU TÜM DÜNYAYA DUYURUYOR."
– WALL STREET JOURNAL
THE NEW YORK TIMES B LER
KATİLLER
ESİ
Victor
A. REDMERSKI
EPHESUS

KATİLLER ÇETESİ

Victor

Profesyonel katiller bile kafa dinlemeye ihtiyaç duyar ama Victor için Izabel'le çıkacakları tatil, sevdiği kadınla baş başa kalmaktan çok daha fazlası demektir. Çünkü bu, Victor için bir tür kendini aklama fırsatıdır. Onu Niklas'la neden İtalya'ya yolladığını, Nora'ya olan ilgisinin ardındaki gerçeği ve daha pek çok konuyu açıklığa kavuşturmak için bir fırsat... Fakat yaşanan olaylar bazıları için tatillerin de sadece boş bir hayalden ibaret olduğunu gösterecektir.

"REDMERSKI SADECE UNUTULMAZ KARAKTERLER YARATMAKLA KALMIYOR. MÜTHİŞ BİR RİTİM DE TUTTURUYOR. ONU BU KADAR BAŞARILI YAPAN DA BU."
–PUBLISHERS WEEKLY

"KATİLLER ÇETESİ BİTMESİNİ İSTEMEDİĞİNİZ SERİLERDEN. *VICTOR* İSE BU MACERANIN UNUTULMAZ BİR PARÇASI."
–THE NEW YORK TIMES

"BİR SERİ ANCAK BU KADAR SÜRÜKLEYİCİ OLABİLİR! KARAKTERLERİN GELİŞİMİNE TANIK OLMAK TARİFSİZ BİR DUYGU."
– USA TODAY

www.ephesusyayinlari.com

9 786052 064481

Kapak Tasarımı: Alla Özabat

₺25

1. BÖLÜM

Victor

On beş yıl önce...

Bir sandalyeye attım kendimi. Yüzüm şişmişti, ağzımdan kan damlıyordu. Artemis Stone isimli genç ve güzel kadın ayağımın dibinde baygın bir şekilde yatıyordu.

Henüz yirmili yaşlarımın ortalarındaydım. Artemis'se benden üç yaş küçüktü. O günden evvel kendisi benim bir yıl süren görevimdi. Onun sevgilisini oynamış, güvenini kazanmış ama sonrasında babasını, annesini ve üç erkek kardeşini öldürmüştüm. O metal sandalyeye bileklerimden bağlandığımda Birlik'in beni sınadığını biliyordum. Fakat ne tür bir sınamaydı bu ve neyi test ediyorlardı? Zaten usta bir tetikçi değil miydim? Benimle aynı grupta olan herkesi geçmiştim. Tıpkı Artemis'le olduğu gibi, görevlerimde iyinin de ötesindeydim. Rol yapıp kaleyi içten fethetmek

aslında kardeşimin işiydi ve şimdiden çatılarda dolanmayı, elimde tabancayı hissetmeyi, hedefime odaklanmayı, tetiğe basmadan önce aldığım o son, derin nefesi ve Tanrı rolünü oynamayı özlemiştim. Tabii ardından çöküveren o sessizliği de.

Neden buradaydım? Ve neden adamın yüzü bu kadar tanıdıktı? Dahası kendime sormam gereken en önemli soru şuydu muhtemelen: Kendimi nasıl olmuştu da bu hale sokmuştum?

"Sanırım nasıl böyle bir şeyin olmasına izin verdim diye hayıflanıyorsun?" dedi kendini Osiris diye tanıtan adam ve ardından kahkaha atıp ekledi: "Hem de *senin gibi* biri..." Dişleri Haitili tenine tezat oluşturacak şekilde bembeyazdı ve parlıyordu. Artemis'le muhtemelen bir akrabalığı vardı ve bana tanıdık gelmesinin sebebi de buydu belki.

Fiziksel pek çok benzerlik taşıyorlardı çünkü. İkisi de esmerdi, saçları siyah, gözleri çekik ve koyu kahverengiydi. Her ikisinin de mükemmele yakın, çıkık elmacık kemikleri vardı. Zaten yarı Haitili, yarı Venezuelalı olan Artemis, bugüne kadar gördüğüm en güzel kadınlardandı. Osiris de onun gibi dikkat çekici bir tipti. Acaba erkek kardeşi olabilir miydi? İkinci tahminim kesinlikle buydu. İlki mi? İtiraf etmeliyim ki bu serserinin Artemis tarafından reddedilmiş bir aşık olduğunu düşündüm ama bu olasılığı elemem pek vaktimi almadı. Çünkü Osiris'in sergilediği tavırlar kafamdaki bu senaryoya uymuyordu.

Öte yandan erkek kardeşi olduğu konusunda da yanılma payım vardı, çünkü kimse birinin kardeşini öldürmesini istemezdi muhtemelen. Ama Artemis gibi isminin mitolojik kökeni olan Osiris, kadının boğazını kesmek istemedim diye beni son yirmi dakikadır dövüyordu! Anlamadığım şuydu: Akraba olsun olmasın, madem Artemis'in böylesine kötü bir şekilde ölmesini istiyordu, neden bu görevi de kendi üstlenmiyordu? Osiris'i oracıkta öldürebilirdim ama. Üstelik elime iki kez fırsat da geçmişti. Gelgelelim buna henüz hazır hissetmiyordum ve duymak istediğim cevaplar vardı.

Osiris sadece beş adım ötemdeydi. Sırıtarak, "Buradan sağ çıkmanın tek yolu bu kızı öldürmen, Faust," dedi. "Neden duruyorsun?"

Onunla alay edercesine, "Yine mi aynı şeyler?" diye sordum. "Takip edemedin galiba?"

Söylediğim hiçbir şey ona etki etmiyordu. Sürekli sırıtıyor, bir tür zafer duygusuyla simsiyah gözlerinin içi parlıyordu. Bunu ben de kabul etmeliydim. Çünkü gerçekten de galip gelmişti ve onu hayatta tutan tek şey buydu. Öte yandan benim Artemis'i öldürmeyecek olma sebebim de aşağı yukarı aynıydı. Ne de olsa Vonnegut, bana Artemis'i öldürme emri vermemişti.

Üstelik... başka bir sebep daha vardı.

Yediğim darbelerden başım iyice dönmeye başlamıştı ve güç bela, "Onu ölü görmek istiyorsan, bunu kendin yapacaksın!" diyebildim. Bu sözümün ardından ayaklarımın dibinde boylu boyunca uzanan, siyah,

uzun, ipeksi saçlarının yüzünü örttüğü Artemis hafifçe kımıldadı ama sonra yine durdu.

Osiris, "Bunu zaten konuşmuştuk," dedi. "Ama onu öldürmek benim işim *değil*." Başını sağ tarafa yatırıp güldü ve silahının namlusuyla bacağına birkaç kez hafifçe vurdu. Osiris toydu, ama Artemis'ten yaşça büyüktü. Yine de acemi olduğunu görebiliyordum. Acemi ve kesinlikle ukala... Bunu ona karşı kullanıp kullanmamaya henüz karar verememiştim ama profesyonel katillerde ukalalığın kabul gören bir özellik olmadığını biliyordum. Öte yandan Osiris şimdiye kadar iyi gidiyordu ve beni ilgilendiren de tam olarak buydu.

"Benim işim de değil," diye karşılık verdim ve ağzım kanla dolduğundan yere tükürdüm.

"Kendi hayatını kurtarmak için bile mi?" diye sordu başını öbür tarafa yatırırken.

"Eğer gerçekten her şey buna bağlıysa," dedim, "evet, Artemis çoktan ölmüş olurdu." Bu bir yalandı.

Sanki onun adını söylemem Osiris'i mutlu etmiş gibi "Artemis!" diye bağırdı. İyice sırıttı ve gözlerinde sinsi bir ışık parıldadı.

Artık neler olduğunu anlamaya başlamıştım ama parçaların hepsi yerine yeterince çabuk oturmuyordu. Kafama aldığım darbeler yüzünden normalden daha yavaş düşünebiliyordum zaten. Ancak anladığım kadarıyla bu adam, benim Artemis'i öldürmemi istiyordu çünkü o –belki de bir başkası– Artemis'le duygusal bir bağ kurduğumu düşünüyordu. Evet, Birlik tarafından teste tabi tutuluyordum. Fakat gene de bu

teoride hâlâ boşluklar vardı. Kimdi bu lanet Osiris? Birlik'in bir parçası değildi. En azından benim bildiğim bir parçası değildi.

"Onu *öldüremem*," diye direttim bir kez daha.

Haklı olmaktan haz duyan bir bakışla, "Niye?" diye sordu ve zoraki bir gülümsemeyle "Bir orospunun işini bitirmek senin için çok mu zor, Faust? Yoksa senin için zor olan tam da bu orospunun canını almak mı, ha?"

Tereddüt etmeden, "Hayır!" diye kestirip attım. Artemis'in tekrar kımıldadığını hissettim. "Yapamam. Sırf sen istedin diye onu ya da bir başkasını öldürecek değilim."

"Ama kendi hayatın söz konusu," diye hatırlattığında özgüvenli duruşunun hafiften çözülmeye başladığını fark ettim.

"Hayır," diye direttim bir kez daha. "Sen beni ortadan kaldırmaya falan gelmedin ve bunun Artemis'in ölümüyle de ilgisi yok. Bunun bir test olduğunun farkındayım çünkü fazla açık verdin." Fırsattan istifade böyle konuşuyordum ama bunun doğruluğundan aslında hâlâ emin değildim. Gelgelelim Osiris'e kuşkularımı hissettirmemem gerekiyordu. "Beni öldürmeyeceksin. Çünkü öyle bir niyetin olsaydı, bunu çoktan yapardın."

Osiris ayağa kalktı, beline taktığı silahını siyah deri ceketi kapatıyordu.

Bana doğru yürüdü, "Yani," dedi, "Birlik'te senden daha kıdemli biri buraya gelse ve bu sürtüğün acılarına son vermeni istese..."

Alt dudağımdan kan damlıyordu. "Gereksiz lafların seni ciddiye almamı zorlaştırıyor."

Osiris'in sol kaşı kalktı.

Sessiz ve yarı gücenmiş bir halde, "Yani?" dedi.

Rahat bir tavırla, "Açıkçası eğitimi yetersiz biriyle muhatap oluyormuş hissine kapılıyorum," dedim. Bu söz üzerine Osiris'in burnundan âdeta alevler fışkırdı. "Ya da sadece kadınlara karşı garezin var. Hmm?"

Gözümde çakan yıldızların arasında Osiris'in yumruğunu ve öfkeli yüzünü hayal meyal gördüm, çünkü çok geçmeden bilincimi kaybedecektim.

2. BÖLÜM

Izabel

Günümüz – Caracas, Venezuela

Victor biraz buz alacağını söyleyip çıktı ama bardan bir kova buz alıp döndü. Takıldığım nokta bu işin on beş dakika sürmesi oldu. Otomatik makine koridorun sonundaydı hâlbuki ve tuhaftır ki odaya dönüp kovayı bıraktıktan sonra tekrar çıkması gerektiğini söylemişti. Aşağı inmesi gerekiyormuş. Nereden bakarsanız bakın saçmalık yani.

Victor iyi bir yalancıdır ama benden gizlediği bir şeyler olduğunu anlamıştım. Beni artık kolay kolay kandıramıyordu ki bu durum gerçekten komikti.

Şimdi önemli olansa şuydu: Hangi cehenneme gitmişti ve tam olarak ne tür işler çeviriyordu? Güya tatil yapacak, birilerini öldürmeyi bırakıp keyfimize bakacaktık. 'Sıradan' diyebileceğimiz insanlarınki gibi

bir tatilin bizim için pek de mümkün olmadığını tahmin etmeliydim gerçi. Victor muhtemelen otelde bir yerdeydi. Başka bir kattaki başka bir odada, başka bir planı hayata geçirmeye çalışıyor, tatile çıkıldığında uzak durulması gereken bir şeyi yapıp e-postalarını, telefonuna gelen mesajları kontrol ediyordu. Bir dahaki sefere odadan ayrıldığında onu takip etmem gerektiğine de o an karar verdim. En iyisi onu iş üstünde yakalamaktı.

Derken odanın kapısı açıldı ve içeriye uzun boyu, bakımlı ama haşin haliyle hayatımın aşkı girdi. Victor... Hem seksi, hem tekinsiz, hem cömert hem de acımasız Victor. Üzerinde bej renkli, bol bir pantolon ve siyah bir Polo tişört vardı. Ayaklarında da parmak arası terlik. Parmak arası terlik, evet! Böyle bir şey giyeceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Bikinili bir rahibe görsem bu kadar şaşırmazdım herhalde.

"Neredeydin?" Balkona açılan cam kapıdan içeri bir adım atıp odaya girdim.

"İlgilenmem gereken ufak tefek işler vardı," diyerek bana doğru yürüdü. "Aradan çıksın istedim." Sonra beni kollarımdan tutup kendine doğru çekti ve dudaklarımdan öptü. Ah... Tanrım... Öpüşü uzun ve vahşiydi; kocaman ellerinin kollarımı sımsıkı tuttuğunu hissedebiliyordum. Akabinde beni kaldırıp yatağa taşıdı ve yatırdı.

Kollarında parmaklarımı gezdirirken, "Senin neyin var?" diye sordum.

Victor başını eğdi ve beni daha da sert öpüp alt dudağımı dişiyle hafifçe çekti.

Lanet olsun...

"Dedim ya, bir şeyim yok." Beni tekrar öpmeden önce bir saniyeliğine merakla gözlerimin içine baktı. "Durmamı mı istiyorsun?"

Kesinlikle hayır...

Tişörtünü tutup onu iyice kendime yaklaştırdım. Dudaklarımı dudaklarına bastırıp, kaslı ve şekilli beline ayaklarımı doladım. Beni öpüş şeklini gerçekten seviyordum. Saldırgan ve otoriterdi. Elleri bedenimi keşfe çıkıyor ve bikinimin sınırlarında arsızca geziniyordu. Ben tam da kendimi kaybetmek üzereyken, aklıma bir şey geldi ve durdum. Saçlarını tutup çekince şaşkınlıkla bana baktı.

Ben de suçlarcasına ona baktım.

"Sorun ne?" diye sordu.

Derin bir nefes alıp iyice emin olmak için onu kokladım.

"Izabel, derdin ne senin?"

Ellerimle çenesinin altından onu ittirerek ondan uzaklaşmak istedim ama buna izin vermedi.

"Üzerindeki kokuyu alabiliyorum," dedim hayal kırıklığıyla iç çekerek. Ellerini iki tarafımdaki çarşafa dayayarak üstümden kalktı, tişörtüne bakıp hafifçe kokladı ve "Neyin kokusunu?" deyip soran gözlerle bana baktı.

"Neyin kokusunu olduğunu biliyorsun bence."

Yatağın kenarına oturdu. Ben de ona sırtımı dönüp eteğimi giymek için doğruldum. Victor'un gözlerinin bende olduğunu hissedebiliyordum.

Ona bakmak için döndüm. "Hadi ama Victor," dedim, "bana yalan söyleyerek işi daha da kötüleştirme. Şu an bu yaptığın beni daha çok sinirlendiriyor."

"Ne *yapmışım* ki?" Gerçekten şaşkın görünüyordu ama pes edecek değildim. "Söyle bana..."

Üstümü giyerken, "Birini öldürdün," dedim. "Üstünde silah, nitrogliserin ya da artık her ne haltsa onun kokusunu alabiliyorum."

Omuzları kalkıp indi.

Başımı salladım ve "Buraya gelme sebebimiz buydu, değil mi?" diye sordum. Cevap vermedi. Konuşmak zorunda da değildi zaten. "Tatil için onca yer varken neden Venezuela'yı seçtiğini hep merak ediyordum. Buraya gelme fikrine itirazım yoktu ama gidilebilecek başka yerler de düşünebilirdim pekâlâ. Bahamalar'ı listeden çıkarma nedenin de buydu, değil mi?" Terliklerimi giyip ona döndüm ve "Peki kim? Ve... işin bedeli ne?" diye sordum.

"55.000," diye cevap verdi.

Şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. Bu doğru olamazdı. Victor 100.000'in altında bir işi asla kabul etmezdi.

"Birini geberttiğini kabul ediyorsun yani?" dedim. "Ben sadece bir bahaneydim, ha?"

Victor başını salladı ve "Hayır, Izabel," diye karşı çıktı. "Seni buraya gerçekten baş başa kalalım diye getirdim."

Kızgınlıkla değil ama hayal kırıklığıyla "Normalde burayı seçmezdin," dedim. "Hedefin burası olmasaydı, şu anda Bahamalar'ın temiz havasını içimize çekip, güneş banyosu yapıyor olurduk. Ama senin önceliklerin farklıymış işte. Haksız mıyım?"

"Hayır, Izabel. Kesinlikle hayır. Bu suçlamalar adil değil, biliyorsun."

Evet, belki adil davranmıyordum. Ne de olsa hayat tarzımızın sıradanlıktan ve genel seyirden uzak olduğunu ben de biliyordum. Ama yine de bu bana yalan söylemesini haklı çıkarmıyordu.

Victor derince iç çekip duvara baktı.

"Bunu seninle paylaşabilirdim ama tatilimizi mahvetmek istemedim."

Onu affedercesine bir tavırla, "Biliyorum," dedim.

Sonra yanına gidip kucağına oturdum. O da hemen kollarını belime doladı.

"Öyleyse bana işten bahset," dedim. "Parası neden bu kadar az mesela?"

Beni boynumdan öptü.

"Mükemmel bir zamanda gelmişti da ondan," diye açıkladı. "Boston'dan uzaklaşmamız gerekiyordu. Bir taşla iki kuş vurabilirdim. Bu yüzden kabul ettim."

"Vurulacak diğer kuş da benim yani, öyle mi?"

Victor kaşlarını çattı.

Gülümsedim.

"Şaka yapıyordum, tamam," dedim ve onu dudaklarından öptüm.

Victor da hafifçe gülüp kucağından inmeme yardım etti.

"Özür dilerim," dedi. "Haklısın. Sana söyleyebilirdim. Hatta söylemeli ve her şeyi bir kenara atıp, seni istediğin yere götürmeliydim."

"Pekâlâ," dedim anlayışlı bir tavırla. "Biz buyuz, Victor ve ben bunu hiçbir şeye değişmem. Ayrıca sen Muhteşem Victor Faust'sun, unuttun mu? Koruman gereken bir şöhretin, tanrısal nitelikte özelliklerin var." Burnumu burnuna sürtüp güldüm. Niyetim sadece havayı biraz olsun yumuşatmaktı.

Ama hiç de düşündüğüm gibi olmadı... Victor ayağa kalkıp "Izabel," dedi ciddi bir tavırla. "Bana hak ettiğimden fazla değer yüklüyorsun." Belinden silahını çekip masaya, buz kovasının yanına koydu ve gömleğini çıkarıp, "Ben mükemmel falan değilim," dedi. "Becerikliyim belki, evet, ama bu ne mükemmel ne de *ölümsüz* olduğum anlamına gelir."

Başta gülmemek için kendimi zor tuttum. Böylesi saçma bir şeye inanabileceğimi düşünüyor olamazdı, değil mi? Tanrısaldan kastım bu değildi ama işin ilginç yanı, tam da o an ne yaşanırsa yaşansın Victor'a bir şey olabileceğine gerçekten inanmadığımı fark ettim. Onun için delicesine endişelendiğim zamanlarda

bile başının beladan kurtulacağından hiç şüphe etmiyordum. Beni gafil avlamıştı ve böyle bir tepki vermekte sanırım haklıydı.

Yanına yaklaştım, çıplak koluna hafifçe dokunup pazılarında parmaklarımı gezdirdim. "Evet, belki de... haklısındır," diye kabul ettim. Omzuna dudaklarımı değdirip dudaklarımda teninin sıcaklığını hissettim. "Belki de sana baktığımda daha... karmaşık şeyler görüyorumdur." Yavaşça etrafında dolaşıp sırtına, kollarına ve göğsüne minik öpücükler kondurdum.

Sonra durdum ve gözlerine baktım. O da bana bakıyordu ama bakışlarındaki ifadeye anlam vermek bu sefer güçtü. Şehvet miydi? Tereddüt mü? Çaba mıydı? Öfke mi? Uzun zamandan beri ilk kez farkı anlamakta zorlanıyordum.

"Sana söylemem gereken bir şey var, Izabel," dedi sonra birden.

Kendimi iyice geri çektim ve "Ne oldu, Victor?" diye sordum, duyacağım cevaptan korkarak.

İç çekti, bakışlarını yere çevirdi ve parmaklarını kısacık saçlarında gezdirdi.

Sonra bana baktı.

Ve kalbim... bir kez daha duracak gibi oldu.

"İtalya'daki görevde sandığından çok daha fazlası vardı."

Birkaç kez hiçbir şey söylemeden gözlerimi kırpıştırmakla yetindim.

"Pekâlâ," dedim sonra. "Ve bu söylemediğin şey?"

Victor bir sandalye çekip oturdu. Bense ayakta kaldım. Belki de oturmam gerekiyordu ama şu an buna kafa yoracak değildim.

Bana alabildiğine kibar bir şekilde "Oturur musun lütfen?" diye sordu.

Bense kaba olmak pahasına, "Teşekkürler, böyle iyiyim," deyip kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Derin bir nefes aldı, uzun bacaklarını iyice açtı ve sol kolunu masanın üstüne dayadı.

Aslında uzun bir duraksama değildi bu ve yalnızca bir iki saniye sürmüştü ama meraktan çatlamak üzere olduğumdan sabrım taşmak üzereydi.

"Victor... Seni dinliyorum?"

"Benimle ilgili bilmediğin şeyler var," diyerek konuşmaya başladı. "Asla anlayamayacağın, kabul edemeyeceğin ve... değiştirilmesi mümkün olmayan şeyler."

"Değiştiremeyeceğin mi, değiştirmeyeceğim mi peki?"

"İkisi de diyelim."

Bunları duymak canımı gerçekten yakıyordu. Nereden çıkmıştı şimdi bu? Tam da sevişmek üzereyken günah çıkarma sırası mıydı yani?

Victor gözlerini kaçırarak konuşmasına devam etti. "Seninle karşılaştığımda... ya da sana âşık olduğumu anladığımda diyeyim, değişebileceğimi düşündüm." Şimdi gözlerimin içine bakıyordu. "Bir yanım kendine çekidüzen verip, sevdiği kadının hak ettiği iyi bir âşık olmak istiyordu."

"Âşık mı? Robot değilsin zaten, Victor," diye araya girdim dayanamayıp. "Bu yüzden lütfen aramıza dön ve anlayacağım dilden konuş."

"Seni seviyorum," diye devam etti. "Ama senin için kendimi değiştiremem." Bu itirafı bırakın içimi acıtmayı, resmen delip geçmişti. "Değişebileceğimi düşünecek kadar aptaldım. Oysa bu imkânsızdı ve bu gerçeği ne yazık ki hep biliyordum. Başka yollar bulmayı denedim ama sonuçta kendimi zor durumlara sokmaktan başka bir şey yapmadım."

Söylediklerine karşı çıkmak istediysem de tüm bu konuşmayı nereye bağlayacağını merak ediyordum ve bu yüzden bir süre daha dinlemekle yetindim.

"Mesela eğer yalnız olsaydım, onu yakaladığımız akşam Kessler o salondan canlı çıkamazdı. Ama sana olan duygularım yüzünden, anneni kurtarmak istediğimden oyununu oynamayı kabul ettim. Hepsi senin içindi ve sen hayatta olduğun sürece, sana *âşık* olduğum sürece, *benim* olduğunu bildiğim sürece... kendimle hep mücadele edecek ve hem seni hem kendimi hem de diğerlerini tehlikeye attığımı bile bile buna devam edecektim."

Acı acı, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum, lafı daha fazla uzatmamasını istercesine. "Benden ayrılış şeklin bu mu? Beni buraya iyi vakit geçirmek, üstlendiğin rolün son sahnesini oynamak ve yollarımızı ayırmak için mi getirdin?"

Hayır, hayır, bu kesinlikle mümkün değildi. Peki ya beni buraya öldürmek için getirdiyse?

Bacaklarım titremeye başlamıştı. Arkaya doğru sendeledim.

Victor ayağa kalktı. Silahının hâlâ aynı yerde durduğundan emin olmak için gözlerimi masaya çevirdim. Kalbim âdeta göğüs kafesimi yumrukluyordu, güçlükle nefes alıyordum.

Pişmanlık dolu ama sakin bir sesle, "Hayır," dedi ve bana doğru yürüdü. "Seni buraya gerçeği anlatmak için getirdim. İtalya hakkındaki gerçeği... Her şeye dair söylenmesi gerekenleri..."

Tüm bunlar o lanet olasıca Nora hakkında mıydı yani? Neden birden yüreğim sanki ağzımda atıyormuş gibi hissetmeye başlamıştım? Nora'nın bununla ne ilgisi olabilirdi?

"Öyleyse söyle, Victor. Söyle de bitsin artık."

Bir adım öteme gelip durdu ve başını merakla sol tarafa yatırdı. Sersemlemiş görünüyordu. Belki de ondan korktuğumu hissetmiş ve incinmişti. Hayır, hayır. Başka bir şey olmalıydı ama ne?

"Victor... Beni *korkutuyorsun*," dedim dayanamayıp. "Vi-Victor?"

Onu yakalamaya çalıştım ama ağır bedeni beni yendi ve yere yığıldı.

Hemen çömelip, "Victor! Victor! Beni duyuyor musun?" dedim telaşla ama ölü gibi hareketsiz yatıyordu. "Victor!" diye çığlık attım ve yüzüne dokundum. Gözleri açıktı, nefes alıyordu ama boşluğa bakıyordu.

Neler oluyordu böyle?

Ensesine dokununca parmaklarıma yabancı bir şey değdi. Başını bir tarafa yatırdığımda etine batmış altın renginde ince bir metal gördüm. Onu hemen çıkardım ve boğazına doğru kan aktı. Sonra da o garip görünüşlü iğneyi yere attım.

Balkon... Victor'un sırtı açık balkon kapısına dönüktü. Panikle ayağa kalkıp önce masanın üstündeki silahı almaya, sonra da balkon kapısını kapatmaya çalıştım ama boynumun kenarında hissettiğim sıcaklığın verdiği uyuşmayla kıpırdayamadım bile. Tıpkı Victor gibi sersemlemiştim. Oda etrafımda dönmeye başlamıştı. Bacaklarım sanki kemiksizdi. Ne ellerimi ne yüzümü hissedebiliyordum.

Güç bela balkon kapısında iki silüetin belirdiğini fark ettim. Sadece hareketlerini ve adımlarını seçebiliyordum.

Gerisin geri yere mi yığılmıştım? Neler oluyordu böyle?

Bir adamın, "Valize sığar," dediğini duydum.

Valiz mi? Ne valizi ya?

Onlara bağırdığımı zannettim ama neden bilmem, beni duymuyorlardı. Karşı koymaya çalıştığıma da yemin edebilirim ama benim farkımda bile değillerdi.

Dakikalar sonra havaya kaldırıldığımı hissettim. Hayır, hissetmekten öte gördüm demeliyim. Aksine hiçbir şey *hissetmiyordum* çünkü. Odaklanamasam da odadaki mobilyaları görebiliyordum. Derken adamlardan birinin Victor'un başında durduğunu fark ettim.

Beni taşırlarken de etrafta hareket eden şeyleri seçebiliyordum. Sonra o uğursuz fermuar sesini işittim.

Hayır! Beni oraya koymayın! Lütfen! HAYIR!

Şimdi kıpırdayamadığımı, konuşamadığımı fark ettim. Ama gözlerim açıktı ve görebiliyordum. Koku da alabiliyordum. Parfüm. Naneli. Sabun. Tırnak parlatıcısı. Deri. Koku alma duyum keskinleşmiş ama görme ve işitme yeteneğim azalmıştı.

Fermuarın sesi yeniden kulaklarıma doldu.

Bir kadın sesi, "Acele edin," dedi. "Geliyorlar!"

Fermuarın beni deri bir mezarın içine kapamasıyla önce ince bir ışık gördüm, sonra da her şey karardı.

3. BÖLÜM

Victor

Günümüz

Sonunda parmaklarım yeniden hareket etmeye başladı. Gözlerimdeki bulanıklık azar azar gidiyordu. Demir parmaklıklı, küçük bir kafesteydim. Herhangi bir kilit göremiyordum ve kendimi kurtarmak için bir şey yapma şansım yok gibiydi.

Çıplak sırtımla kafesin taş zeminindeki nemi hissettim. Ayakkabılarımı da almışlardı. Hava rutubetliydi ve leş gibi küf kokuyordu. Kafeste sidik ve gübre kalıntıları olduğunu gördüm. Bir çiftlikte olabilirdik ya da bir hayvanat bahçesinde. Hatta sirk gibi bir yer dahi olabilirdi. Çok geçmeden kendimi benden önce hangi hayvanın bu kafeste olduğunu ve ona da aynı zalimlikle davranılıp davranılmadığını endişeyle düşünürken buldum.

Peki ya Izabel? O neredeydi?

Gözlerim onu bulmak için etrafı taradı ama başımı hâlâ tam olarak hareket ettiremiyordum. İlacın etkisinin geçmesi uzun zaman alacaktı belli ki.

Kendi tenime hapsedilmiş gibi hissediyordum ve bu çaresizlik benim için ölümden bile beterdi.

Gözlerimi yumdum ve uyumaya çalıştım. Uyumak, zamanı hep hızlandırırdı çünkü.

Derken bir kazıma sesi ve uzaktan gelen bağırışlarla uyandım. Küfürler havada uçuşuyordu ve birilerinin sol tarafımdaki odada kavga ettiklerine kanaat getirdim. Artık ayak parmaklarımı hissedebiliyordum ama. Bacaklarımı, ellerimi ve başımı hareket ettirebiliyordum da. Fakat kendimi tuttum. Bu pis taş zeminden kalkmak ve Izabel'i aramak için ne kadar çabalamak istesem de şu an kımıldamayacaktım. Burada benim ve kapı arkasında tartışanların dışında bir başkası daha vardı çünkü ve gözlerini bana diktiğinden emindim. Parfümünün, terinin kokusunu alabiliyordum. Yakınımdaydı, hatta hemen arkamda. Parmaklıkların diğer tarafındaki karanlıkta bir sandalyede oturuyordu. Dakikalar önce beni uyandıran ses de bu sandalyeden gelmiş olmalıydı.

"On beş yıl," dedi sessizliği bölerek. "Epey uzun yalnız. Değil mi, *Victor*?"

Sandalyeden kalkıp taş zeminde yavaş adımlar attığını duydum ama kendini karanlıkta tutmayı özellikle sürdürüyor gibiydi. Derken bir çakmak sesi duydum ve yanan sigaranın dumanı burnuma doldu.

Sidik kokusunu bir nebze olsun bastırdığı için mutlu oldum bile denebilir.

Numara yapmanın artık anlamı yoktu zaten. Çünkü uyandığımı anlamıştı.

"Adam kaçırmak sana göre değil, Apollo," dedim. Doğrulmaya çalışırken kemiklerimin günlerdir kullanılmamış gibi ağırlaştığını hissediyordum.

Apollo kahkaha atıp sigarasından içti ve zaman kazanmaya çalıştı.

"Aptallık da sana yakışmıyor, Victor. Neden burada olduğunu bildiğini düşünüyorum."

Evet, biliyordum. On beş yıl önce yaptığım şeyin intikamıyla ilgiliydi. Başıma konmuş tatmin edici ikramiyeden bahsetmeye gerek bile yoktu.

Zorlukla ayağa kalktım. İlacın etkisi yavaş yavaş azalıyordu ama nefesim düzensiz ve ağırdı, başım da hâlâ dönüyordu. Tutunmak için elimi uzatıp demir parmaklıkları yakaladım.

"Bana ne fiyat biçtiler bari?" diye sordum ve çıplak ayaklarıma baktım.

Apollo neşeli bir sesle, "Aceleci davranıp hata yapmayalım şimdi," diyerek tersledi beni. "Önce şu senin kızla ilgili kısmı halledelim."

Anlamamış numarası yapıp "Hangi kız?" diye sordum.

Apollo yine kahkaha atıp sigarasından bir nefes daha çekince etraf yumuşak, turuncu bir parıltıyla aydınlandı.

"Hep tahmin edilmez bir tip oldun," dedi, karanlığın içinden çıkıp yüksekteki üç pencereden içeri süzülen ay ışığına doğru yürürken. "Tamam, o zaman mevzuya geleyim," diye devam etti. Hemen parmaklıkların önünde duruyordu şimdi. İstesem ona ulaşabilirdim ama aptalca bir şey yaparsam bedelini Izabel'e ödetebilirdi ve bu göze alınabilecek bir risk değildi.

Apollo kurnazca güldü. Sigarasının dumanı başının etrafında dolanıyor, koyu renk gözleri hastalıklı bir neşeyle bana bakıyordu. Siyah, kısa saçları, keskin yüz hatları ve mükemmel teniyle ona, yani ikizi Artemis'e çok benziyordu.

Onu artık konuyu açıklamaya teşvik etmek için "O halde," dedim. "Dur tahmin edeyim. Ne dersin? Öncelikle benden bilgi ya da para gibi bir şey isteyeceksin. Vonnegut'tan alamadığın bir şey. Onu sana vermezsem Izabel ölecek." Gözlerine dik dik baktım. "Yaklaştım mı?"

Güldü.

"Tam olarak değil," diye cevap verdi. Sesindeki tatmini sezdim. Ne de olsa bu tarz şeylerde nadiren yanılıyordum. O da bu ender anlardan birinin tadını çıkarıyordu belli ki.

Apollo sigarayı yere attı ve siyah, pahalı ayakkabısıyla izmariti ezdi.

Başını sallayarak, "Gerçekten lafı dolandırıyorsun, Faust," dedi. "Bu beni şaşırtıyor. Açıkçası bugünü göreceğim hiç aklıma gelmemişti. Efsanevi Victor Faust, Birlik'in altın çocuğu, yaşayan en tehlikeli

adamlardan biri..." Güldü ve başını tekrar sallayıp, "Şu haline bak," derken tiksinen bir tavırla beni işaret etti. "Bir hayvan gibi kafestesin ve her şey bir kız yüzünden, ha?" Sırtını bana döndü ve kafesten uzaklaştı. "Birlik'e ne zaman ihanet ettiğine dair çok fazla şey bilmiyorum. Duyduklarımın doğru olup olmadığını bile bilmiyorum. Şu kıza nasıl yardım ettiğini ve onu kurtarmak için hayatını nasıl tehlikeye attığını... Lanet olsun, onu kurtarmak için kendi kardeşini bile öldürdüğünü duydum." Karanlık ve ciddi gözlerle dönüp bana baktı. "Bu işi batırdın, dostum. Aile her şeyden önce gelir derler. Biliyorsun, değil mi?" Apollo bunu çok iyi biliyordu çünkü öz kardeşi Osiris kendisine bir zamanlar ihanet etmişti. Bunun onu hâlâ üzdüğünü görebiliyordum.

"Birine âşık olmak da o kişiyi aileden biri yapar ama," dedim. "Mesele hangi aile üyesinin himayeyi hak ettiğini bilmekte. Yanlış hatırlamıyorsam, on beş yıl önce senin kardeşin gibi benimki de kurşunu hak edenlerden..."

Cevabım hoşuna gitmemişti ama bu konuyu tartışacak durumda da değildi ve geri adım atmayı yeğledi. "Neyse. Şu kız yüzünden bu boktan durumda olman benim için yeterli. Ona âşık olduğunu itiraf ettin. Kusura bakma ama bunu ağzından zorla alacağımı sanmıştım."

Ben de öyle yapacağını sanmıştım ve o bunu söyleyene kadar böyle düşündüğümü fark etmemiştim bile. Izabel'in benim için hiçbir şey ifade etmediği numarası

yapmam ve onu bu şekilde korumaya çalışmam artık faydasızdı. Apollo haklıydı. Hata yapıyordum. Ve aslında bunu uzun süredir biliyordum. Şimdiyse durumun ne kadar vahim olduğunu görmüştüm.

Başka şeyler de netleşmeye başlamıştı üstelik: Caracas hedefi için görevlendirilmemin asıl nedeni gibi mesela.

"Buradaki işte büyük ölçüde senin parmağın var, değil mi?"

Apollo güldü.

"Öyleyse," diye devam ettim, "sırf istediğin yere geleyim diye abuk sabuk bahanelerle beni Venezuela'ya getirdin." Bu işte bir şeylerin ters gittiğini anlamam gerekirdi. Apollo'nun yüzümdeki ifadeyi fark etmemesini isterdim ama anladığını biliyordum.

Apollo başını sallayarak beni onayladı ve dudaklarının kenarında zoraki bir gülümseme belirdi.

"Dedim ya, lafı dolandırıyorsun, Faust."

"Evet, kabul. Vonnegut'ın SC-4'lerin kitabına göre davranması gerekirdi. SC-4'ler gerçek askerlerdir. Duygusuzdurlar, haliyle sevgi ne bilmezler ve zalimdirler. Bu yönlerini kıskanıyorum." Uzaklara bakıp düşüncelere daldım. Onları düşündüğüm için pişmandım. Nora'yı ne kadar sık düşündüğümü Izabel bilseydi... Ona söylemeyi istemiştim ama uzun bir süre bunu anlamayacağından korktum. Otelde ona söylerim diyordum ama konuyu açtığımda hep başka şeyler araya

girmişti. Belki de en iyisi buydu. Belki de zaten artık bunların hiçbir önemi yoktu.

Aklımdaki düşünceleri bir kenara itip tekrar Apollo'ya baktım.

"Ailenden geriye kaç kişi kaldı?" diye sordum.

Apollo daha önce oturduğu sandalyesini sürükleyerek kafesin hemen yanına getirdi. Oturup sağ bacağını sol dizinin üstüne koydu ve ellerini gevşek bir şekilde kucağında birleştirdi.

"E gördüğün üzere ben hayattayım," dedi. "Osiris de var." Başkalarının da olduğu hissine kapıldım.

"Ya kız kardeşin Gaia?" diye sordum. "Onunla yakındınız."

"Geçtiğimiz ağustosta öldü," dedi. "Erkek arkadaşını ya da başka bir pisliği uyuz etmiş."

Başımı salladım.

Bir duraksamadan sonra Apollo, "Onu hiç düşünüyor musun?" diye sorup mevzuyu yaka paça buraya sürüklenişimin esas sebebine getirdi.

"Artemis'i mi?" diye sordum.

"Evet, elbette Artemis. Başka kimden bahsediyor olabilirim?"

"Ne fark eder ki?"

"Bu yalnızca bir soru. Onu hâlâ düşünüyor musun, düşünmüyor musun?"

"Hayır, düşünmüyorum."

Biraz şaşırmıştı ve bana inanıp inanmadığını kestiremiyordum. Doğuştan becerikli bir yalancıydım. Izabel dışında tabii. Apollo'nun dediği kadar lafı dolandırıyorsam bu konuda yalan söylediğimi de anlamış olabilirdi. Çünkü Artemis'i zaman zaman düşünüyordum. Bana Izabel kadar yakın olan tek kadındı o.

Ve o günden beri hatıralar peşimi bırakmamıştı.

On beş yıl önce...

Gözlerim birden açıldı ve elim içgüdüsel bir hareketle komodinin üzerindeki silahıma uzandı. Ancak tatlı, çılgın bir kahkaha ve beni gıdıklayan ince parmaklarla çabucak gerçekliğe döndüm.

Artemis boynuma sokularak, "Yıldönümümüz kutlu olsun canım," dedi ve üstüme çıkıp beni gıdıklamaya devam etti.

Ona gülümseyip yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarına yapışmak için onu iyice kendime doğru çektim. Dudakları yumuşak ve beni kıracakmışçasına dikkatliydi. Artemis bana hep böyle davranırdı zaten. Bense bu durumu hem eğlenceli hem şefkatli bulurdum.

"Bir yıl önce bugün," dedi, "dünyada benim hakkımdan gelebilecek tek adamla tanıştım." Beni alnımdan öptü ve doğruldu.

"Ah, beni böyle bırakıyorsun yani?" dedim.

Kalçalarının sıkılaştığını hissettim. Gülümsedi ve "Hayır," dedi. "Hayatının geri kalanını bu yatakta benimle geçirmeni istiyorum."

"Eğer istediğin buysa," dedim, "bana uyar."

Artemis merakla başını kaldırdı.

"Ne?" diye sordum gülerek.

Hafifçe iç çekti ve cevap verecek mi diye endişelenmeme neden olacak kadar uzun bir süre bakışlarını boşluğa dikti.

"Bana böyle söylediğinde..." diyerek söze girdi ardından. "Bazen öyle hissediyorum ki..."

"Ne *hissediyorsun*?"

Bir kez daha ama bu sefer biraz daha derinden bir iç çekti. Siyah gözlerinde rahatsızlık dolu bir ifade vardı.

"Mecburiyet," dedi sonunda. Gözlerimi kırpıştırdım. Afallamıştım. "Bilemiyorum, yani..."

"Aklından geçenleri söyle, Artemis," dedim ve onu rahatlatmak için ellerimi aşağı yukarı gezdirdim. *Seni sevmediğimi mi ima ediyorsun, Artemis,* diye açıkça sorabilirdim. Ancak bu konudan mümkün olduğunca uzak durmak istiyordum.

Artemis onu şımartmamı istediği zamanlarda yaptığı gibi kaşlarını çatıp suratını astı. Bu çatık kaşlı hali de onu şımartmak da hoşuma gidiyordu doğrusu. Bunun üzerine ince belini tutup kendime doğru çektim ve az evvel kendisinin yaptığından çok daha az saldırgan bir şekilde onu gıdıklamaya başladım.

Kahkahaları küçük yatak odamızda çınlıyordu. Tekmeler ve çığlıklar eşliğinde, "Lütfen dur! Victor, lütfen! Altıma kaçıracağım. LÜTFEN DUR!"

Ama durmadım.

Ve o da altına kaçırdı!

Ancak altını ıslatan birinin yüzünde oluşabilecek o ifadeyi Artemis'in yüzünde gördüğümde onu gıdıklamayı bıraktım ve kahkahalarla güldüm. O kadar çok güldüm ki gözlerimden yaş geldi.

"Victor!" Göğsüme indirdiği tekmesiyle beni yatağın diğer ucuna uçurdu.

Bu beni daha da güldürdü ve ben de altıma kaçıracağım diye düşündüm.

Günümüz...

Daldığım bu mahrem rüyadan uyandım.

Kahkahalar... Tatlı çığlıklar... Gıdıklamalar... Bunlar çok uzun zaman önceydi. Birlik'te ilerlememe rağmen daha toy olduğum zamanlardı. Hâlâ çok genç ve inanılmaz derecede aptaldım. Ancak hepsinden de öte tehlikeye açıktım. Söylememe gerek yok ama geçmişte yaptığım hatalardan ders almasını başarmıştım neyse ki.

Ya da en azından öyle olduğunu sanıyordum.

"Yüzündeki ifadeye bakılırsa," dedi Apollo, "sana inanmıyorum."

Ona hiçbir şey söylemeden bir süre baktım.

Ve bu kez dürüst davranarak, "Evet," diye itiraf ettim. "Bazen kendimi Artemis'i düşünürken buluyorum."

Izabel

Beni rehin tutan kadın bu sefer beklediği cevabı alacağını biliyormuşçasına beni süzüyordu. Yüz ifademde bir değişiklik mi vardı? Omuzlarım mı gergindi? Nefesimi mi tutuyordum? Yoksa hepsi birden mi?

"Bunu duymak istemiyorum," dedim, Victor'un ve birkaç adamın konuşmalarını duyduğum hoparlörden başımı çevirerek.

"Seçme şansın yok ama," dedi kadın.

Üstündeki her şey siyahtı. Dizlerine kadar uzanan çizmeleri de, göbeğinden çenesinin altına kadar fermuarlı olan, dar kıyafeti de. Siyah saçları örgülüydü ve sırtının ortasına kadar uzuyordu. Gözlerine siyah far sürmüştü. Yüzüğündeki taş bile siyahtı.

Sağ elinde tuttuğu silahıyla bana doğru gelip, "Seni rahatsız mı ediyor yoksa?" diye sordu.

Gözlerine bakamadım. "Tam olarak neyi kastediyorsun?"

Kahkahası kulaklarımı tırmaladı.

Biraz daha yaklaşarak, "Sevdiğin adamın senden önce başka birini sevmiş olması," dedi.

Sahte de olsa hafifçe gülümsedim. Daha doğrusu kendimi gülmeye zorladım. Sonra da "Bu beni niye rahatsız etsin ki?" diye sordum manidar bir şekilde. "Bu gerçekten çok komik. Herkesin bir geçmişi vardır. Benim de var."

Kadının bana sirk gösterilerindeki sakallı kadına bakar gibi sırıttığını hissedebiliyordum.

Derken silahının soğuk metalini şakağımda hissettim.

"Hadi, vur beni. Zaten sonunda yapacağın şey de bu."

Bir an duraksadı. Sonra sıkılmış gibi yaparak, "Çok istesem de *benim* seni öldürmem planın bir parçası değil," diye açıkladı.

Benim kelimesine öyle bir vurgu yapmıştı ki rahatlamak şöyle dursun, daha da endişelenmiştim. Ama namlunun ucuna rağmen kadının gözlerine bakabilmek için yapmacık bir gülümsemeyle başımı çevirdim "Eğer Victor'u konuşturmak için beni kullanmak planın bir parçasıysa," dedim, "hayal kırıklığına uğrayacaksın."

Güldü ve silahı başımdan indirdi.

"Hmm... Bu pekâlâ doğru olabilir," dedi. "Çünkü Victor Faust gibi bir adamın kendisinden üstün bir kadını seçme ihtimali yoktur."

Victor'un benim için neler yapabileceğine dair en ufak bir fikri yoktu ama ben de zaten onun bilmesini istemiyordum. Yoksa bu iş ikimiz için de kötü sonlanabilirdi.

"Ve Artemis'i biliyordun?" diye sordu alaycı bir tonda. "Yoksa senden önce kimseye âşık olmadığına dair seni kandırdı mı?"

Esmer, güzel yüzüne yerleşen bu alaycı bakıştan ötürü ona sağlam bir tokat atmak geliyordu içimden. Ama o da muhtemelen onunkinin tersine açık ten rengindeki yüzüme bir mermiyle misilleme yapardı.

"Victor'un geçmişte ne yaptığı ya da kime âşık olduğu beni ilgilendirmez."

"Emin misin?"

"Evet," diye başımı salladım, "Kesinlikle."

Güldü.

Ah! Bundan nefret ediyorum!

"Buradan çıkmadan önce fikrin değişecek mi merak ediyorum. Tabii çıkabilirsen..."

Merakımdan ötürü kaşlarımın kalktığını hissediyordum. "Bu bir tercih mi?"

"Eh, bu nihayetinde Victor'un kararı olacak," diye yanıtladı ve nedense içimin ürperdiğini hissettim.

Kadın masaya dönüp baş ve işaret parmaklarını hoparlörün ses düğmesine koydu. Çok geçmeden Victor'un sesi tüm hücremi doldurdu.

4. BÖLÜM

Victor

Stone Ailesi suç dünyasında, özellikle de Venezuela'da, Haiti'de, Küba'da ve Brezilya'da hâkimiyet sahibiydi. Aile bireylerinin hepsi mitolojik tanrıların isimlerini almıştı. Osiris Stone, yani ailenin en büyüğü, tüm bunları on beş yıl önce başlatan kişiydi. Gaia Stone, yani ailenin ikinci büyüğü ise dul bir siyahiydi. Öte yandan üçüncü kardeş Ares, savaş tanrısı anlamına gelen isminin hakkını vererek yaşamadı. Çünkü ben, bir kafede oturmuş krepini yerken onu öldürdüm. Onun bu şekilde ölmesi ise Stone Ailesi'nde büyük bir utanca yol açtı. Kardeşlerin dördüncüsü ve en katil ruhlu olanı Hestia, son aldığım duyumlara göre Guatemala'da bir hapishanedeydi ve ilk iki günde dokuz mahkûmu öldürmüştü. Theseus'un herhangi bir özelliği yoktu ve onu da öldürmüştüm.

Apollo ve Artemis ise Stone'ların en genç olanlarıydı. Sekiz dakika arayla doğmuşlardı. Apollo'nun kordonu kız kardeşinin boynuna dolanmıştı. Batıl inançlara sahip aile, bunu ikizler büyüdüğünde aralarında çatışma ve zıtlaşma olacağına yormuştu. Apollo'nun kaderinde kardeşini öldürmek vardı çünkü anne karnındayken göbek kordonuyla bunu denemişti.

Fakat hiç de öyle olmadı.

Ve düşünüldüğü gibi bir hayat sürmediler.

En azından Artemis bu şekilde ölmedi.

Apollo ve Artemis birbirlerine oldukça yakındılar ve Artemis'in ölümünden geriye Apollo'nun içinde büyüyen bir intikam duygusu kalmıştı. Ancak ateşin fitilini yakan her zaman para olmuştu. Bütün Stonelarda olduğu gibi... Apollo, kız kardeşi öldüğünden beri istediği her şeye sahip olmuştu. İntikam ve hayatının en büyük kazancını getirecek olan başım hariç tabii...

"Bunu unutsak mı?" dedim. "Kurcalamaya gerek yok sanırım. Ne istiyorsun?"

Apollo'nun gülüşü yumuşadı ama bu değişimin ardında kötü niyet vardı.

Sandalyesinden kalktı ve kafesin etrafında yürüdü. Bana hiç bakmadı ama her hareketimi izlediğini biliyordum. Derken uzun bedeni bir kez daha karanlığa karıştı. Onu göremesem de sesini duyabiliyordum ama.

"Annemi, babamı ve iki erkek kardeşimi öldürmene rağmen neden peşine düşmediğimi merak ettiğini biliyorum."

"Dürüst olmak gerekirse bu konuyu çok düşünmedim," dedim.

"Ama şimdi düşünüyorsun, değil mi?"

Düşündüğümü biliyordu. Yanıt vermeme gerek yoktu.

Apollo'nun karanlıkta tam olarak ne yaptığını anlayamıyordum ama her ne düşünüyorsa bunun hoşuma gitmeyeceğini biliyordum.

"Öyleyse söyle," dedim. "Neden peşime düşmedin?"

Omuzlarını silkti. "Sevgili ihtiyar annem ve babam bunu hak ettiler. Ares de ukalanın tekiydi ve doğrusunu istersen, ölümü beni rahatsız etmiyor. Theseus'a gelirsek..." Bir kez daha omuz silkti. "Ekrandaki bip sesi gibi kaçırması kolaydı. Üstelik benim kız arkadaşımla yatıyordu," dedi.

Lafı uzatmasından bıkmıştım. "İstediğin bu mu, Apollo? Konuşmak mı?"

Bunu istediğini anlamak için sırıtışını görmek zorunda değildim.

"Aslında Victor... Senden istediğim tam olarak bu."

Cevabı beni şaşırtmıştı.

"Sen... Konuşmak mı istiyorsun?" diye sordum. "Ne hakkında peki?"

Bir elinde uzun bir sopayla karanlıktan çıktı. "Senin hakkında elbette," dedi. İlginçti. Belki de Gustavsson'un dehşet verici sorgulama metotlarına alıştığımdan,

Apollo'nun basit bir sopayla benden ne öğrenmeyi beklediğini düşündüm.

"Kanlı ellerin ardında kalan, karanlık köşelerde hakkında çok şey konuşulan, ne zaman lanet olası bir krep yesem aklıma düşen adamla ilgili olabildiğince çok şey öğrenmek istiyorum," dedi ve sopayı bana doğrultup "Krep severdim ve bu zevki de bana zehir ettin," diye ekledi.

"Öyleyse intikamın çok daha tatlı olacak," dedim. Onu kışkırtmak niyetinde değildim ama öyle olmuştu.

Uzun ve derin bir şekilde iç çekti ve omuzları ağır ağır kalkıp indi.

"Evet, öyle olacağını tahmin ediyorum," diyerek konuyu kapatıp arkasında açılan kapıya doğru yüzünü döndü. Koridor gibi görünen yerden karanlık odaya donuk, gri bir ışık giriyordu.

Izabel'i bağlı, ağzı kapalı, yüzünden ter, kan ve kir akarken görünce kendimi parmaklıklara fırlattım. Ona ulaşamamanın verdiği öfkeyle demirlere yapışmıştım. Arkasında bir kadın duruyordu. Uzun boylu ve asabi görünümlüydü. Arkadan örülmüş kumral saçları, sol gözünün altında da bir doğum lekesi vardı. Göğüsleri bluzundan fışkırmıştı. Kalçasının üst tarafında bıçağı vardı. Latin'di ve Apollo gibi Haitili kökenine dair bir iz yoktu.

Izabel'in gözleri, kadın onu odaya ittiği an beni buldu. Ayakta duramıyordu. Elleri arkadan bağlı olduğu için düşüşünü yumuşatmanın bir yolu yoktu. Bu yüzden taşa sert bir şekilde çarptı. Arkasından keskin,

boğuk bir ses ve acı dolu bir hırıltı duyuldu. Dişlerimi sıktım. İntikam ve tehdit dolu bir halde kadına baktım. Topuklu ayakkabılarının üzerinde dönüp, yapmacık bir gülümsemeyle odayı terk etti.

Izabel başını taştan kaldırdı. Konuşmaya, beni uyarmak için bir şeyler söylemeye çalıştı ama kalın bir kumaş ağzının içine tıkıldığından kelimeleri boğuk çıkıyor ve hiçbirinden bir şey anlaşılmıyordu.

Ardından Apollo geldi. Parmaklıkları daha da sıkı tuttum. Sinirden ne yapacağımı şaşırmıştım. Sonra bunun bana hiçbir fayda getirmeyeceğini anlayıp ellerimi iki yana sarkıttım ve düzensiz nefesimi dengeledim.

Sakince "Izabel'e zarar vermene gerek yok," dedim. İçimdeki öfke, olayın kontrolünü ele geçirmek için kuduruyordu. "İş birliğine varım, Apollo. Tüm yapman gereken ne istediğini bana söylemek."

Izabel'i ayağa kaldırdı, arkasından sarkan ipi dikkatle tutuyordu. Onu kafesime birkaç adım ötedeki sandalyeye itti ve oturmasını söyledi. Yeterince yakın değildi ve ona bakmakla yetinmek zorundaydım. Gözlerinden öfke, umutsuzluk, intikam gibi pek çok duygu vardı ama korku bunların arasında değildi.

Apollo duvara baktı, dikkatli ve odaklanmış bir halde durdu ve sonra yeniden bana döndü. Davranışını garip bulsam da sadece Izabel'e odaklandım. Ona ne yapmayı düşünüyordu bu pislik?

Izabel'in bedeni gerilmişti ve aldığı darbeler yüzünden sandalyeden yanlamasına düşmeden önce yüzü acıyla buruşmuştu. Sopanın sesi gittikten sonra

bile uzun süre kulaklarımda yankılanmayı sürdürdü. Konuşmayı reddedersem, zarar görecek olan Izabel'di ve bıçak da falçata da, ateş de hatta 'basit' bir sopa da söz konusu Apollo ise asla basite indirgenemezdi.

"Yeter, Apollo!" diye bağırdım ve parmaklıkları tekrar tuttum. Öfkemin kontrolü ele geçirmesine müsaade ettim. Dişlerimi o kadar sert sıkıyordum ki çenemden kafatasımın arkasına doğru bir ağrı yayıldı.

Gözlerim ve dikkatim Apollo'da olduğundan, göz ucuyla Izabel'e baktım. Taş zeminde yan yatıyor, güç bela nefes alıyordu.

Sopayı arkasına, yere bıraktı ve kafese doğru yürüdü.

Evet, işte bu. Biraz daha yaklaş, Yürüyen Ölü! Ve bana bir şans ver. Sadece tek bir şans ve seni oracıkta haklayayım.

Durdu.

"Hadi başlayalım," dedi beni kışkırtarak. "Bir Numaralı Güvenli Ev." Sırıtması biraz daha derinleşirken benim şaşkınlığım da artıyordu.

"Güvenli Ev mi?" diye sordum.

"Evet, tam olarak böyle söyledim."

"Anlamıyorum. Ne olmuş oraya?"

Apollo, Izabel'i yerden kaldırıp yeniden sandalyeye oturttu. Izabel kolunu adamın elinden çekmeye çalıştı. Ağzına tıkılmış kumaştan ötürü de söyledikleri anlaşılmıyor, yükselip alçalan mırıltılar şeklinde

çıkıyordu. Ancak sözlerle anlatamadığı her şeyi gözleri söylüyordu: *Seni geberteceğim.*

"Artemis'in anlattığı hikâyeden hatırladığım kadarıyla adı Marina'ydı."

Marina...

Artık Izabel'e göz ucuyla bile bakmıyordum. Onu görmezden gelmek kolay değildi ve ruhumdaki suçluyu görmemesini diliyordum.

"Öyleyse Artemis sana Güvenli Ev'den bahsetti. İyi de ne alaka?"

"Kardeşim ölmeden önce seninle ilgili her şeyi bana anlattı," dedi. "O ve ben, ikiz olduğumuz için birbirimize yakındık. Benden sır saklamazdı." Ansızın bir hatırasının içinde kaybolmuş gibi geldi gözüme. Kardeşini kaybetmenin acısı kederli yüzünden okunuyordu. Ancak bu halinden sıyrılıp tekrar bana baktı. "Seninle sevişmeleri dışında tabii." Eliyle küçümseyici bir hareket yaptı ve "O pis noktada bir çizgiyi çektim," dedi.

"Neden Güvenli Ev'den bahsetmemi istiyorsun?"

"Marina'dan," diye düzeltti.

"Pekâlâ, neden Marina'dan bahsetmemi istiyorsun?"

Bir an için Apollo'nun gözleri sandalyede oturan Izabel'e kaydı.

Ah... İşte, şimdi anlıyordum. Kalbim duracak gibiydi ve midemin parçalandığını hissediyordum.

Buydu.

Bugün her şey bitecekti.

Sonunda sevdiğim kadınla göz göze geldim. Hâlâ günahımı görmediğini umuyordum ama içten içe öyle olmadığını biliyordum. Bana baktığında gözleri titriyordu. Artık konuşmaya çalışmaması da Apollo'nun onun dikkatini çektiğinin kanıtıydı.

"Izabel?" dedim usulca ama sesimi kısmaya da uğraşmadım. "Muhtemelen neden burada olduğumuzu biliyorsun. Söyler misin, nedenini biliyor musun?"

Izabel başını hafifçe sallayarak onayladı. Bir fikri vardı fakat ne söyleyeceğimi muhtemelen bilmiyordu.

Apollo'nun dalga geçen bakışlarını görmezden gelerek Izabel'e baktım.

Derin bir nefes aldım ve "Benim yüzümden buradayız," dedim. "Ve sen..." Cümlemi bitiremedim. Nefesim sanki ciğerlerimi tüketiyormuş gibiydi.

Bakışlarımı ondan uzaklaştırdım ama kumaşın altından konuşmaya çalışan sesi beni kendime getirdi. Kabul etmek ve gerçeği söylemek için ona baktım.

Ne de olsa ona bu kadarını borçluydum.

"Izabel... Bugün öleceksin." Ellerim titreyip terlemeye başlamıştı. "Ve ben... bunu engelleyecek hiçbir şey yapamam."

Izabel'in gözyaşları kirli yanaklarından aşağıya akmaya başladı. Keşke gözyaşlarını bir kez daha öpüp silebilseydim.

Özür dilerim, Izabel. Tanıştığımız gün için, seni Javier Ruiz'in yerine geri götürmediğim için, Izel'e seni vermediğim

için, zayıflığım seni tehlikeye soktuğu için, gerçek bir hayatı, benim tek bildiğim acının ve korkunun değmediği bir hayatı sana sunamadığım için, bugün hem de benim yüzünden öleceğin için, sana âşık olduğum için ve diğer her şey için... özür dilerim.

Söylemek istediklerim bunlardı.

Fakat söyleyemedim.

Söyleyemedim çünkü... korktum. Sanki rahatsız olmuş gibi ayaklarımın altındaki kirli taşlara baktım. Ancak onlar da bana sırtını dönmüş gibiydi.

"Kızı korkutmaya gerek yok," dedi Apollo. "Ona doğruyu söylemene bile gerek yok. Ben bir şey demedim, dostum. Nezaket icabı yani. Ama gene de karar senin."

"Marina ile olanları söyleyeceğim. O günle ilgili pek çok gerçeği de." Izabel'e dönüp, "Sadece o benim gerçekten kim olduğumu bilmeyi hak ediyor ve bunu öğrenmesine izin vereceğim," dedim. Bakışlarımı Izabel'den Apollo'ya çevirip, "Hiçbir şeyi sen istedin diye söylemeyeceğim yani," dedim.

Güldü.

"Bir şey söylemen gerekmiyor," diye tekrarladı kahkahayla. "Öleceğini biliyorsun, onun öleceğini de. Öyleyse mezarını neden bu kadar derin kazıyorsun? Tam bir çelişkisin, Victor." Daha da sesli bir kahkaha attı.

Yeniden Izabel'e, gözlerinin içine baktım. Tek düşünebildiğim yaptığım şeyler için beni affedip affetmeyeceğiydi.

Fakat gözlerinde acıdan başka bir şey yoktu. Ne suçlama, ne şaşırma, ne de daha fazla umutsuzluk. Sadece acı vardı ve bu içimi paramparça ediyordu.

Apollo, ölen kız kardeşinin intikamını almak için beni öldürmekten çok daha fazlasını istiyordu. Sevdiğim kadının gerçek Victor Faust'un kim olduğunu öğrenmesini sağlamak gibi... Bu hayatta canımı acıtabilecek tek bir kişi vardı ve Apollo bu kişiyle karşı karşıya gelmemi ve acı çekmemi istiyordu. Bugünse istediğini alacaktı.

Suça teşvik eden bir hipnozdan beni çekercesine, "Sahne senin, Victor Faust," dedi Apollo.

Izabel başını sallayarak bunu yapmak zorunda olmadığımı belirtti.

Ona bir kez daha yavaşça ve pişmanlıkla başımı salladım. Hayır, yapmak zorundaydım.

Yavaşça gözlerini yumdu.

Ben de yavaşça gözlerimi yumdum.

Ve geçmişin kapıları pişmanlıkla ardına kadar açıldı.

5. BÖLÜM

Victor

Artemis'ten iki yıl önce...

Güvenli Evleri benim kriterlerime göre olması gerektiği gibi değildi. Başta amaçlarına uygun bir şekilde onları kullanıp Birleşik Devletler'in çeşitli yerlerinde saklandım. Ancak Oregon'un vahşi doğasının derinliklerinde yer olan 1 numaralı evde Marina'yla karşılaştığımda, çocukluğumdan beri belki ilk kez dış dünyanın özlediğim tadına bakma şansını yakaladım.

Marina yirmi dokuz yaşında ve 1940'ların film yıldızları gibi ateşliydi. Marilyn Monroe'yu andıran dalgalı sarı saçları vardı. Daha önce onun gibi bir afeti görmemiş ve böylesine büyülenmemiştim. Beni dişimi tırnağıma takıp da elde ettiğim her şeyi bir çırpıda kaybetmeme neden olacak kadar sarsması kaçınılmazdı.

Yatakta koynuma girip işveli bir ses tonuyla, "Neden hep bana geliyorsun, Victor?" diye sordu. Parfümünün kokusu tekrar onunla beraber olma isteğimi arttırıyordu.

Parmakları göğsümde, köprücük kemiklerimde dans edercesine gezindi ve ağzımı buldu.

Elini yakalayıp parmaklarını öptüm.

"Burayı seviyorum çünkü," dedim ona ve tekrar parmaklarını öptüm. "Bana dışarıdaki her şeyi unutturuyorsun."

Marina başını göğsümden kaldırdı. "Biliyorum, muhtemelen açıklamayacaksın," dedi. "Ama dışarıda tam olarak ne yapıyorsun? Unutmak istediğine göre pek de hoş şeyler olmasa gerek." Kalın, siyah kirpiklerini kıpırdattı ama bu beni baştan çıkarmak için değildi. Marina konuşurken hep böyle yapardı.

Parmaklarımı yumuşak saçlarında dolaştırırken tavana baktım ve ona gerçeği söylemeyi düşündüm. O anda bunu her şeyden çok istiyordum çünkü evde baş başaydık, dünyadan uzaktaydık ve ona güvenip her şeyi anlatabileceğimi düşünüyordum. Daha önce hiç böyle hislerim olmamıştı. Kardeşime bile hayatımdan tam anlamıyla bahsetmiyordum.

Gelgelelim Marina'ya daha önce söylemediğim bir şey söylemedim.

"İşini gerçekten seven biri var mıdır?" diye geveledim. "Milyonerler ve işini tutkuyla yapan az sayıda

kişinin dışında işini kimse sevmez ve herkes söylenir. Ben de bir istisna değilim."

Marina bana hafifçe gülümsedi. Eğilip dolgun dudaklarıyla göğsüme öpücükler kondurdu. Uzun saçlarının omuzlarına düşüşünü hayranlıkla ve şehvetle seyrettim.

"Her zaman aynı şeyi söylüyorsun," dedi itiraz edercesine ama suçlayıcı da değildi.

Ben de hoş bir şekilde "Ve sen de sadece sana anlattığım kadarını bil diye para alıyorsun," diye hatırlattım.

Tekrar güldü, yataktan kalktı ve dizlerinin üzerine kadar gelen beyaz bir sabahlık giyip sigara yaktı. Normalde sigarayı ya da sigara içen kadınları hiç sevmezdim ama Marina başkaydı.

"Bana karşı ne hissediyorsun, Victor?" diye sordu.

Şaşırmıştım.

Ben de yataktan kalktım ve onun aynada kendini beğenmiş bir şekilde saçlarını düzeltmesini izledim. Sigarasının ucundan dumanlar çıkıyordu.

Hemen cevap vermeyince dönüp bana baktı. "Buna cevap vermek zorunda değilsin ama eğer beni buradan götürmeni isteseydim..." Birden durdu, kocaman gözleri çocuksu bir ifadeye büründü ve çekinircesine "Demek istediğim... Hayatım tehlikede olduğunda bana yardım eder misin?" diye sordu.

Hemen ona doğru birkaç adım attım, ancak elini bana dur dercesine kaldırıp iki adım geriye gitti.

Onun korku dolu bu hali beni sersemletmişti.

"Marina, bu da neyin nesi?" diye sordum hayretle. Ona yeniden yaklaşmayı denedim. Yavaş hareket ediyordum ama ileri doğru attığım her adımda, o da kendini geriye doğru çekiyordu. Bu yüzden bir süre sonra yürümeyi bıraktım.

"Lütfen beni öldürme," dedi.

Kelimenin gerçek anlamıyla nutkum tutulmuştu ve sadece "Ne?" diyebildim.

Sigarasından derin bir nefes çekti ve kalanını komodinin üzerindeki kül tablasına koydu ama söndürmedi. Ellerinin titrediğini fark ettim. Hatta her yeri titriyordu.

"Eğer çok soru sorarsam," diye söze girdi, "ve senden yardım istersem bunun için beni öldürebileceğini biliyorum."

"Seni öldürmeyeceğim."

"Bundan nasıl emin olabilirim?" diye sözümü kesti.

"Çünkü seni öldürmek için bir nedenim yok," diye açıkladım. "Ayrıca sana değer veriyorum. Söyle bana, Marina, neler oluyor? Neden hayatın tehlikede? Yardım istediğinde seni öldüreceğimi düşündüysen, ne diye sordun?"

"Çünkü umutsuzum, Victor. Çünkü öğrenebilmenin tek yolu sormak. Bu bir risk, doğru, ama başka şansım olmadığı için bu riski de almak zorundayım. Senden başka şansım yok."

"Neden ben, Marina?"

Duraksadı ve gergin bir şekilde yutkundu. "Çünkü güvendiğim tek kişi sensin," dedi.

Sonra bana doğru yürüdü. Birkaç adım atmıştı ki daha fazla yaklaşmanın sıkıntı doğurabileceğini düşündüğünden olsa gerek durdu. Derin derin bana bakıyordu. Derin ve çaresiz... "Biraz olsun beni umursadığına yürekten inanıyorum," dedi. "Bunu hissediyorum da. Benim için ne hissettiğini de bu yüzden sordum. Bak, fazla vaktim yok."

Şimdi bakışlarını kaçıran bendim. Paranoyaya kapılmıştım. Sanki arkamda biri vardı.

Sakince ama ciddi bir sesle, "Marina," dedim. "Bana neler olduğunu anlatmalısın." Ona doğru bir adım daha attım. "Lütfen yanıma gel ve anlat."

Yatağın kenarına beraber oturduk. Elini tuttum.

Bana baktı.

"Geçmişimi biliyorsun," diye başladı. "Striptiz yaptığım zamanları sana dürüstçe anlatmıştım. Ancak buraya nasıl geldiğimi, silah taşımalarından ve muhtemelen birkaç kişi öldürmüş olmalarından başka haklarında hiçbir şey bilmediğim yabancılarla evimi nasıl paylaştım derken sana doğruyu söylemedim. Ben sadece gördüğümü bilirim ve sadece doğru olduğunu düşündüğüm şeylere inanırım. Ancak kendimi nasıl bu işe soktuğumu sana anlatmalıyım. Sana söylediğim gibi karşılıklı bir anlaşma yoktu. Beni Birlik'tekiler tehdit etti."

Sanırım Marina bunu söylemeden önce gerçeği anlamıştım. Güvenli Evleri, orada oturanları ve benim gibi bazen oralarda kalanlar hakkında hiçbir şey bilmeyen masum adamları ve kadınları biliyordum. Ancak Güvenli Ev sakinlerinin nasıl işe alındığını öğrenmeye başlamam Marina ile olmuştu. Gönüllülükten ziyade şantaj ve tehditle azımsanmayacak kadar cömert teklifler...

"Çalıştığım kulübe bir adam gelmişti," dedi. "Ve yanında çok fazla para da getirmişti. Hem de *çok fazla* para, Victor. Özel muamele için bana hayatımda görmediğim kadar para ödedi." Maria başını utançla eğdi. "Ve onunla beraber olmaya başladım. Sırf para için tabii. Böyle bir şeyi daha önce hiç yapmamıştım. Elbette para için dans ettiğim olmuştu, ancak hiç bu kadar küçülmemiştim." Durdu, sanki hatıralarını ciğerlerinden söküp atmak istercesine derin bir nefes aldı ve devam etti.

Araya girmek istemiyordum. O yüzden kendini toparlayana kadar bekledim. Fakat kurduğu her cümlede ona daha da çok yardım etmek istiyordum.

Benimle göz teması kurmaktan kaçınarak devam etti: "İki hafta sonra adının Brant olduğunu söyleyen adam değişmeye başladı. Bana karşı saldırganlaşmıştı. Hatta beni dövdü de. Ama o parayı istiyordum. Parayı gördüğüm sürece beni ne kadar döverse dövsün umurumda değildi."

"Bu Brant denen herif ne iş yapıyordu peki?" Bunun gerçek adı olmadığını Marina gibi ben de tahmin edebiliyordum elbette.

Marina bana baktı ama bu uzun sürmedi. Gergin bir şekilde parmaklarını kucağında gezdirmeye başladı. Yüzünü görebilmek için omuzlarındaki saçlarını düzelttim.

"Bir gece evime geldi ve artık hayatımın benim olmadığını, bu geceden sonra ona ait olduğumu söyledi. Tabii başta onun takıntılı bir manyak olduğunu düşündüm. Kulübe gelen birkaç problemli herif vardı zaten. Hatta bir tanesi kendini vurdurtmadan önce beni takip ediyordu ama Brant'le ilgili birtakım şeyler farklıydı. O diğer heriflerden çok, çok daha kötüydü." Nefes alışı hızlandı ve gözünü ileride bir yere dikti. "Çantasına uzanıp birkaç fotoğraf çıkardı. "Annem bitkilerini suluyor, Kaliforniya'daki kardeşim yurduna yürüyordu." Bana tekrar baktı. Bakışları daha da ciddileşmişti. "Onlar benim ailemdi..." dedi.

En kötüsünü düşünerek, "Ailemdi derken?" diye sordum.

Marina başını salladı. "Hayır, annem geçen sene öldü. Rahim ağzı kanseri. Kız kardeşimse hâlâ hayatta ama..."

Tekrar uzaklara baktı. Sonra bakışlarını aşağıya, ellerine çevirdi ve titreyen parmaklarını birbirine kenetledi.

"Ama ne, Marina?" Elimi sırtına koydum. Teni ılıktı. "Söyle bana."

Yutkundu, tereddüt içindeydi ama sonra cesaretini topladı.

"Onunla gizlice konuşup, kendisinden başka kimsenin anlamayacağı şekilde hayatının tehlikede olduğunu söyledim. Bunun üzerine *tatile* gitmek için plan yaptık. Oysaki ülkeyi terk etme niyetindeydik. Bizi bulamayacakları, hayata sıfırdan başlayabileceğimiz bir yer arıyorduk." Bana döndü ve gözlerini gözlerime dikti. Ellerimi tutup sıktı ve "Ve senin..." dedi. "Başlayabilmemiz için bize yardım edeceğini biliyordum, Victor. Yeni kimlikler ve diğer işler için yani..."

Başımı sallayıp bakışlarımı uzaklara çevirdim.

"Marina," dedim sonra. "Bu konuşmayı yapmamalıyız. Eğer öğrenirlerse..."

"Öğrenemezler."

Bunu doğru değildi çünkü zaten *biliyorlardı.*

Marina'ya gerçekten değer veriyordum. Rahat sohbet ettiğim biriydi, ne olduğunu anlatmama gerek kalmadan isteklerimi anlıyordu. Hatta bana tavsiyeler veriyor, söylenecek en doğru şeyleri buluyordu. Ama ben ona gerçekte ne yaptığımı tam olarak hiç söylemedim. Marina benim için bir arkadaştan fazlaydı –sevgilimdi, vicdanımın sesiydi, özlemini duyduğum dış dünya ile olan tek bağımdı. Ona âşık değildim ama âşık olmayı *isterdim.* Çünkü onu tekrar göreceğim zamanlarda hissettiğim rahatlama, beklenti ve heyecandan vazgeçmek istemiyordum.

Ama vazgeçmem gerekiyordu ve ne istediğimin önemi yoktu.

Nefes almaya çalıştı. İnce, narin elleri bir şeylere tutunmaya çalışıyordu. Kollarım onu sımsıkı sarmıştı ve tırnakları çaresizce, öfkeyle boynumu tırmalıyordu. Ona bakmadım, bakamadım. Ellerimden kurtulmaya çalışırken çıkardığı sesleri duymamaya çalıştım. Boğazını daha da sıktım. Kesik ve hızlı nefes alışını kolumda hissediyordum. Çılgınca çarpan kalbinin şiddetini de öyle. Parmaklarımdan akan su misali yaşam ondan kayıp gidiyordu.

Donuk gözlerine bakıp hayatını, güzelliğini ve masumiyetini ondan çalmanın üzüntüsüyle cansız bedenini uzunca bir süre kucağımda tuttum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Çok, çok üzgünüm..."

Sonra onu dikkatlice yere yatırdım ve gerisin geri yatağa geçtim. Marina'yı öldürmek, kısa hayatımın bu noktasında benim için yapılması çok zor bir şeydi.

Komodinin üzerindeki cep telefonum çaldı. Çalacağını biliyordum.

"Faust," diye yanıtladım.

Telefonun ucundaki ses, "Doğru olanı yaptın," dedi. "Birini yollayıp onunla... ve seninle bizzat ilgilenmek zorunda kalacağımı düşünmeye başlamıştım."

"Bu bir sınav mıydı yani?" diye sordum.

"Aslında değildi, hayır," diye açıkladı. "Evi ilk günden beri izleniyordu. Konuşmaları da dinledim. Her zaman dinlerim malum."

Unutmamam gereken önemli bir ayrıntıydı bu. Birlik tarafından işletilen bütün Güvenli Evlerde böcek vardı ya da en azından öyle olması gerekiyordu. Gelgelelim Marina'nın düşünme yetime engel olmasından ötürü bu ayrıntıyı bu gece atlamıştım. Bir kadının elde ettiğim her şeyi mahvetmesine seyirci kalarak Birlik'te nasıl yükselebilirdim ki? Marina, Brant demese kendime geleceğim yoktu.

"Toplan ve geceyi geçirmek için bir otele git," dedi. "Sabah bana rapor verirsin. Vonnegut sana Los Angeles'ta yeni bir iş verecek."

"Kıza ne olacak peki?" diye sordum.

"Senin araban ayrıldıktan sonra bir temizlikçi gönderilecek," dedi. Biraz duraksadı ve hafif nükteli bir sesle ekledi: "İyi misin, Faust? Onun karşı konulamaz bir kadın olduğunu biliyorum ama burada işler bu şekilde yürür."

"Biliyorum," deyip "Evet, gayet iyiyim," diye yalan söyledim.

"Peki," dedi. "Sabah konuşuruz."

"Bekle, şunu merak ediyorum," diyerek onu durdurdum.

"Nedir?"

"Neden Brant adını seçtin? Hep aynı adı kullanırdın."

Kıkırdadı.

"İlk öldürdüğüm adamın ismiydi," dedi. "Bunun dışında bir nedeni yok. Bir çeşit hatıra. Sen neden Victor adını kullandın peki?"

Duraksadım ve "Victor benim gerçek adım ama," diye cevap verdim.

"Ah, anlıyorum," dedi Brant. "Bu da iyi bir neden tabii. Hadi, dediğim gibi bir an önce orayı terk et. Ceset çürümeye başlayacak."

Telefonu komodinin üzerine bıraktım ve Marina'nın yanında on dakika daha kaldım. Birlik'e zorla sokulduğum günden beri kendimi evimde hissettiğim tek yer olan Oregon kırsalındaki bu küçük evden ayrılmadan önce ondan son kez özür diledim.

Günümüz...

Apollo başını sallayıp güldü.

Cevabı zaten bilerek, "Onu neden öldürdün, Victor?" diye sordu. Izabel'in de duymasını istiyordu belli ki. "Test edildiğini düşündüğün için değildi herhâlde?"

Dikkatimi sadece Izabel'e verdim. "Marina'nın gerçeği söylediğini biliyordum. Bunu gözlerinde görmüş, dokunuşunda hissetmiş, sözlerinde duymuştum. O benim için önemliydi. Hem de çok..."

Izabel bir süre gözünü bile kırpmadan bana bakmakla yetindi. Gözlerini okuyamıyor, aklından neler geçtiğini bilmiyordum. Sonunda gözlerini yumup derin bir nefes aldı. Hayal kırıklığına uğradığını

hissetmiştim ama onu asıl inciten kendisinden başka bir kadını bu denli önemsemiş olmam değil, o kadını öldürmem ve bunu yapma nedenimdi.

Apollo, "Yani masum bir kadını öldürdün?" dedi yaraya tuz basarcasına. "Onu *önemsediğin* içindi ama, pardon." Dilini şaklatıp başını salladı.

"Evet," diye kabul ettim. "Marina'yı ona olan hislerim yüzünden öldürdüm. Onu seni sevdiğim gibi sevmediysem de..." dediğimde Izabel'in gözünden bir damla yaş düştü. "Onu öldürmek zorunda olduğumu *biliyordum*. Yoksa Birlik beni öldürecekti."

Ayağa kalkıp parmaklıklara yaklaştım ve Izabel'le göz göze gelebilmek için çömeldim. Ona dokunmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu.

"Ve... Marina ilk değildi," dedim.

Bir başka gözyaşı daha yanaklarından aktı. Ardından bir damla daha...

Yakında hepsi bitecek, aşkım.

Yakında hepsi bitecek.

6. BÖLÜM

Izabel

Seni tüm varlığımla seviyorum, Victor. Keşke sana bir kez daha söyleyebilseydim bunu. Ama gözyaşlarımda göremiyor musun? Lanet olsun, göremiyor musun gerçekten?

Yoksa gördüğün tek şey acı mı? Hayal kırıklığı mı? Yaptığın şey berbattı, Victor. O zavallı masum kızın benden hiç farkı yoktu. Yardımına ihtiyacı vardı. Sana güvendi ve sen de onunla ilgilendin ama hayatını kurtarmaktansa canını almayı seçtin.

Fakat anlıyorum seni. Onayladığımdan değil ama. Çünkü elin masum birinin kanına bulanmış. Sana eskisi gibi bakmam mümkün değil... Onu öldürecek kişi sen olmak zorunda değildin. Birlik'in onu öldüreceğini biliyordun madem, geride dursaydın. Ellerin temiz kalırdı böylece ve senin yapmadığın işi onlar hallederdi.

Ama sen yapmayı istedin.

Bu yüzden seni affedemem ve mükemmelmişsin gibi davranamam.

Ama seni hep seveceğim ve bu gerçek asla değişmeyecek.

Gözlerimi yumdum ve gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım. Eğer bugün burada öleceksem, ki öyle olacağını biliyordum, hayatımın son dakikalarını ağlayarak geçirmek istemiyordum.

Çünkü ben bundan daha güçlüydüm. Ve bizi buraya getiren gözü dönmüş insanların zevk almasını istemiyordum.

Bedenimdeki acı verici sarsıntı neredeyse aklımı alacaktı. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, kaslarım gerim gerim geriliyordu. Eğreti duran sandalyenin üzerinde neredeyse taş kesilmiştim. Dişlerimle dilimi ısırdım ve kanın tadı ağzımın içine yayıldı. Çığlık atmaya çalıştım ama ağzımdaki kumaş parçası yüzünden boğuk birkaç küfürden başka bir şey söyleyemedim.

"Sana anlaşma yapacağımı söyledim!" diye bağırdı Victor. "Onu bırak!"

Nefesimi tutmaya çalıştım ama sadece burnumdan nefes alıp verebiliyorken bunu yapmak çok zordu. Sırtımda az evvel yediğim darbelerin bıraktığı izler yanıyordu.

Bu *orospu çocuğunu* öldürmek istiyordum. Hem de her şeyden çok...

Apollo'nun arkamdan "Çok daha iyiye gidiyor," dediğini duydum. "Marina sadece bir başlangıçtı."

Pisliğin nefesini ensemde hissettim. "Marina'nın kız kardeşini anlatana kadar bekle."

Gözlerim tekrar Victor'u buldu. Marina ile ilgili hikâyeyi anlatacağı zaman baktığı gibi bakıyordu ve gördüğüm şey hiç hoşuma gitmemişti.

Konuşmasını istemediğim zaman yaptığım gibi yeniden başımı sağa sola salladım. Nasıl olsa ölecektik ve sevdiğim bir yabancıdan ziyade, tanıdığımı sandığım bir adamla ölmeyi tercih ederdim. Ancak yine de anlatacağını biliyordum. O konuştukça daha çok şey öğrenecek ve affedicilikten de bir o kadar uzaklaşacaktım.

Seni seviyorum, Victor... Lütfen artık bir şey söyleme.

Victor

"Onu da öldürdüm," diye itiraf ettim. "Ayrıntıya gerek yok, onu öldürdüm işte. Ortadan kaldırılması gerekiyordu, çok şey biliyordu... Marina ona çok şey anlatmıştı." Tereddüt ederek iç çektim çünkü gerçeğin kalan kısmı çok daha kötüydü. "Kardeşinin öldürülmesi emri daha gelmemişti ama gelecekti. Bense bir uzman gibi beklemek yerine kendim halletmeyi seçtim."

Apollo'nun sesi yankılandı: "Bir köpeği öldürür gibi."

"Evet."

Söyleyeceklerim bu kadardı.

Izabel başını salladı. Konuşmamı kesmek istiyordu. Ancak buna müsaade edemezdim. Onu bu tatile geçmişimi anlatmak için değil, başka gerçekleri anlatmak için getirmiş ama arınmanın bu şekilde olacağını hiç

tahmin etmemiştim. Ne var ki durum buydu ve ona her şeyi anlatabileceğim tek şansım da bu olacaktı.

Göz ucuyla Apollo'ya baktım. Muhtemelen kulaklığından birini dinliyordu.

O ana kadar Apollo dâhil beş farklı kişi görmüştüm. Apollo acaba hangisiyle irtibat halindeydi? Osiris olabilir miydi? Fırtınalı geçmişlerine rağmen bu beni şaşırtmazdı.

"Çişimi yapmam gerek," dedi Apollo.

Izabel'i ve beni geçip kapıya giderken, "Yokluğumda beni çok özlemeyeceğinizi umarım," dedi.

Açtığı kapıyı kapatmasıyla az evvel içeri süzülen beyaz ışık kayboldu.

Aceleyle "Izabel, beni dinle," dedim. "Ellerini yeterince hareket ettirebiliyor musun?"

Sandalyede biraz debelendi ama sonra hayır dercesine başını salladı.

Utanç içindeydim ve son çare Izabel'in bir planı olmasını umdum. İçinde olduğum kafes anahtarsız açılmazdı ve sanırım o da Apollo'da değildi. Izabel'in saçı İtalya'da kestirdiğinden beri çok uzamamıştı, o yüzden tokası yoktu. Ayakları çıplaktı ve iç çamaşırının bile baleni yoktu. Telaşla pantolonumun ceplerini karıştırdım ama ikisi de boştu.

Pislik içindeki taş zemine oturdum, bağdaş kurup derin bir nefes verdim.

Bir süre sonra, "Seni bir süreliğine uzaklaştırmak benim için yeni bir başlangıç olurdu," dedim. İçimi

dökmek istiyordum. "Nora Kessler'ı neden öldürmediğimi sana açıkça anlatacaktım ama..." Gözlerimi kaldırıp direkt gözlerine baktım. Kalbinin kırıldığını görebiliyordum. "Yaptığım bir şeyi daha anlatmak istiyorum. Bilmeye hakkın var. Hâlâ bunları seninle paylaşmak istiyorum ama bunun bir şekilde adil olmadığını da hissediyorum. Çünkü konuşamıyor, bir şey söyleyemiyorsun, sormaya hakkın olan hiçbir şeyi soramıyorsun. Tanrı aşkına, bana bağıramıyorsun bile! Kessler'ın bize yaptığının aksine bu sefer konuşan, itiraf eden sadece ben olacaktım. Fakat kötü zamanlama ya da değil, bunun tek yolu..."

Ağzındaki tıkacın arkasından bir şeyler mırıldandı.

"Gerçeği söylememi ister misin?" Bunu neden sorduğumu ben de bilmiyordum ama ona anlatmak istiyordum. Belki de ondan sadece bir evet almaya ihtiyacım vardı.

Başını sağa sola sallamaya başladı. Korktuğu belliydi. Durumumuzdan değil, ona anlatacaklarımdan korkuyordu.

Ama onu dinlemedim ve konuşmaya başladım.

"Nora'ya odada ettiğin itirafı... ben... dinledim. Odanın tavanında başka dinleme cihazları da vardı. Javier Ruiz'den olan çocuğunu biliyorum."

Başta bana bakmakla yetindi ama sonra yine ağlamaya başladı.

"Özür dilerim," dedim. "Bu senin sırrındı ve bu kaydı asla dinlememeliydim ama bilmem lazımdı."

"Neden?" diye mırıldandı Izabel. Ağzından bu kelimenin çıktığına emindim.

"İki nedeni var," dedim. "Birincisi... bu sen bile olsan, Birlik'teki üyeler hakkında her şeyi bilmek isterim. İkincisi ve en önemlisi de senin acı dolu sırrını sana yardım edebilmek için öğrenmek istemiştim."

Başını sinirli bir şekilde diğer yöne çevirdi.

"Bana bakar mısın, Izabel? Lütfen."

Reddetti.

"Lütfen..."

Biraz yumuşayıp gözlerini yavaşça bana doğru çevirdi ama bakışları hâlâ acı ve kızgınlıkla doluydu.

"O günden sonra," diye devam ettim. "Araştırmaya başladım. Meksika'daki bağlantılarımdan biri henüz bir şey bulamadı ama biri bir ize ulaştı. Zaman alacağını biliyordum ama... çocuğunu bulmak istedim, Izabel."

Bu sefer daha fazla suçlama ve inançsızlıkla tekrar "Neden?" diye sordu.

Ona gerçeği söylemekle beklemek arasında kalmıştım.

"Çünkü yardım etmek istedim," diye açıkladım, bütünüyle yan çizmeye çalışarak.

"NEDEN?" Yüzü kızarmıştı ve gözyaşları öfke yaşlarına dönüşmüştü. "NEDEN, VICTOR? NEDEN?"

İç çektim ve dürüstçe cevap verdim: "Çünkü seni... başka bir yöne çevirmek istiyordum."

Sanki büyü yapmışım gibi gözyaşları ansızın yok oldu. Soğuk, acımasız ve ihanete uğramışlığın kederiyle bana baktı.

Suçluluk beni yıkmıştı. Böyle olacağını biliyordum. Zar zor ayağa kalktım, ilacın etkisi nihayet geçmişti. Yürümeye başladım. Beş metrekarelik hücremde taşların üzerinde bir ileri bir geri yürümeye koyuldum. Izabel'in ağır ve kesik nefesini duyabiliyordum. Ortamdaki düş kırıklığını hissedebiliyordum. Ancak görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Çünkü zamanımızın sınırlı olduğunun farkındaydım.

Ona bakmadan, "Nora'nın," diye söze girdim, "hepimizi içine soktuğu şeyden benim için bir kurtuluş olmadığını biliyordum. Seni ne kadar seversem seveyim, bir gün sana olan aşkımın benim, kardeşimin ve hatta senin bile sonun olacağını biliyordum." Durdum, söylediklerimi vurgulamak için ona baktım ve tekrar yürümeye devam ettim. "Kessler, benim uyanmama vesile oldu. Birlik'ime sızmış, beni ve diğer üyeleri herkesi yerine koymuş, kardeşimin bana cephe almasına neden olmuştu. Bu benim uyanışım oldu, Izabel." Parmaklıklara doğru bir adım atıp ona baktım. O da bana baktı. "Seni asla öldüremeyeceğimi biliyordum ama *bir şeyler* yapmam gerekiyordu. Eğer çocuğunu bulabilirsem annelik güdülerin devreye girer ve hayatını değiştirirsin diye düşündüm. Birlik'ten ayrılıp oğluna ya da kızına hak ettiği hayatı verirsin ve sonra..." Gözlerimi kaçırdım çünkü bunu söylemek zordu. "Ben de hayatıma temiz bir sayfa açabilirdim ve..."

"KES!" diye bağırdı. Ya da belki HAYIR demişti. Neticede ikisi de aynı anlama geliyordu.

"KES!"

"Özür dilerim, sevgilim. Tüm kalbimle... özür dilerim."

7. BÖLÜM

Izabel

Bunu duymak benim için katlanılmaz bir acı demekti.

KES, VICTOR! KES! KES! KES!

Ağzımdaki bezi dilimi hissedemeyecek hale gelene kadar ittirdim. Boğazım tükürükle doluyordu, boğuluyordum. Böğürdüm, gözlerim acıdı ve sulandı. Bileklerimdeki ipi gevşetmek için ellerim uyuşana kadar debelendim. Bileklerimi kurtarmaya çabalarken dizlerimi açıp kapadım ama tıpkı bileklerim gibi ayaklarımın da sıkı sıkıya bağlı olduğunu biliyordum. Belki sonsuza dek...

Bunu nasıl yapabildin, Victor?

Ağzımdaki beze rağmen çığlık atmayı başardım. Öfkelenmiştim çünkü. Hem de çok öfkelenmiştim. Victor'un duymasını istediğim şeyleri söyleyemiyordum. Beni demirlerin ardından izliyordu ve

aramızdaki ıstırap verici anı yaşamaktan başka yapacak bir şeyi yoktu.

Kapı bir kez daha açıldı ve Apollo denen adam tekrar odaya girdi. Gözlerim yerdeki sopayı aradı ama göremedim.

Çünkü o şey elindeydi...

Galiba bilincimi kaybediyordum.

Neredeyim?

Ne...re...de...yim?

Victor

Parmaklıklara tutundum. "Onu nereye götürdünüz?" diye sordum. "Apollo, bana cevap ver!"

Sandalyesine oturup on beş dakika boyunca hiç konuşmadan dergi okudu.

"APOLLO!"

Sonunda yavaş yavaş başını kaldırdı ve benimle göz göze geldi. Hafifçe gülümsedi. Dudaklarından ziyade karanlık gözlerinin içinin güldüğünü o an anladım. Dergiyi kucağına koyup dizlerinde dengede tuttu ve bana baktı. Bundan keyif alır gibi görünüyordu.

Kontrollü bir sesle, "Pek çok aileyi mahvettiğini bilmek nasıl bir duygu, Victor?" diye sordu sonra. "Geceleri nasıl uyuyorsun mesela? Öldürdüğün insanları hiç düşünüyor musun?" Elini gelişigüzel salladı ve "Pahalı evlerde yaşayıp pahalı ayakkabılar giyerken,

tomarla dolar saydığın saç tıraşını olurken kendi kendine hayatını sorguluyor musun? Ya da kaç ailenin kökünü kuruttuğunu ve doğması muhtemel onlarca çocuğun da katili olduğunu hiç kendine hatırlatıyor musun?" Bacağını dizinden indirdi, öne doğru eğildi ve dergi elinde sıkıştı. "Söyle bana, Victor. Hadi, bana gerçeği anlat."

Izabel'i sorup durmak bana fayda sağlamayacaktı.

"Bu gerçekten umurunda mı, Apollo? Burada olmamın nedeni bu mu? İnsanlıktan nasibini almamış biri olmam, toplum için tehdit oluşturmamın karşılığı mı? Yoksa bu seninle ve ailenle mi ilgili? Hatırlatmam gerekir ki..." İşaret parmağımı kaldırdım. "Onlar da insanlıktan nasibini almamıştı ve toplum için tehdit olarak görülüyordu, Apollo."

Dergiyi yere atıp sandalyeden kalktı. Artık gülmüyordu.

"Ailem," diye savundu, "belki işledikleri suçlarla tanınmış olabilir, hatta annem ve babam bu yarım kürenin en büyük şerefsizleri de olabilir..." Bembeyaz dişleriyle sırıtıp bana hırladı. "Ama kardeşlerim senin silahınla yaptıklarını hak edecek hiçbir şey yapmadı!" Ağzındaki tükürükten ufak bir damla çeneme sıçradı. "O zamanlar yaptığım en kötü şey bir içki dükkânını soymaktı, Tanrı aşkına! Ben kimseyi öldürmedim!"

Sakin bir sesle, "Buradaki mesele suçluları ortadan kaldırma meselesi değil, Apollo. Sen toplum için bir tehditsin diye aileni öldürmek için görevlendirilmedim ben. Annen ve baban dediğin gibi birer şerefsiz

olduğu için onları ortadan kaldırmak istediler. Kardeşlerinin ölümünden dolayı onları suçla yani, beni değil. Mesela *Osiris'i* suçlayabilirsin. Yoksa unuttun mu? Öz kardeşlerin sana ve ailenin şöhretine zarar vermeselerdi, her şey çok daha farklı olacaktı," dedim.

Çenesini sıkarak karşılık verdi. "Unutmadım, hayır."

Ellerimi parmaklıklardan indirdim.

"Öyle görünüyor," dedim. "Bunca yıl sonra, sana ve ailene yaptığı bunca şeyden sonra onunla yeniden aynı taraftasın ama kafeste olan benim." Teorimin doğru olup olmadığından emin değildim ama elimdeki tek silah buydu.

Apollo iki yanına indirdiği ellerini yumruk yapıp sıktı. Gözlerinden de resmen kin ve nefret fışkırıyordu. İşte o an Apollo ve Osiris'in arasında işlerin sandığım gibi olmadığını anladım.

"Osiris nerede?" diye sordum. Kendimce gerçeği öğrenmeyi umuyor, onunla konuşmak istiyordum.

Apollo bana sırtını döndü ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Burada değil," dedi. "Kardeşimin nereye gittiğini takip etmekten daha önemli işlerim var."

Bir sessizlik oldu.

Çok ileri gitmeden konuyu değiştirmeye karar verdim ve onu idare edebilirsem konuşturabileceğimi düşündüm. Ancak tek düşünebildiğim Izabel varken bunu yapmanın zorluğuydu.

"Neden on beş yıl, Apollo?" diye sordum. "Bu çok uzun bir süre. Beni bu kafese koymak için neden bunca yıl bekledin?"

Sırıtarak, "Ah, inan bana," dedi, acı bir ses tonuyla. "Bunu çok uzun zaman önce yapardım. Yapmayı da istedim ama... bu şimdilik konumuzla alakasız."

"İstedin," diye tekrarladım, "ama bu plan sadece seni kapsamıyor, değil mi? Söz konusu olan sen değilsin, ben de değilim. Cevap basit. İntikam."

"O kadar da *basit* değil!" diye bağırdı ve bu tepkisi beni oldukça şaşırttı. Hatta şüphelerimi de destekledi: Bu işin sorumlusu o değildi.

Parmaklıkların tam önünde durdu. Artık kol mesafesi uzağımdaydı. Bana dakikalar önce beklediğim fırsatı vermişti ama kullanmadım. Izabel'in iyiliğinden hiç olmadığım kadar endişeliyim ve son dakikalarını olduğundan daha da zor bir hale getirmek istemiyordum.

"Izabel nerede?" diye rahat bir sesle sordum ama içim içimi yiyordu.

Başını sallayıp gülümsedi. Öyle soğuk bir gülümsemeydi ki endişelerimi arttırmaya yetmişti.

"Kız kardeşimle birlikte," diye cevap verdi.

İşte bunu beklemiyordum ve tüm bedenimi saran heyecan bir anda göğsüme oturdu. Hestia Stone, yani Stoneların hayatta kalan tek kız çocuğu, bu dünyada Izabel'i yanında yalnız bırakmak istemeyeceğim tek kişi

olabilirdi. Hestia, Artemis gibi güzel ama Artemis'in aksine zalim ve tehlikeliydi.

"Hestia mı? Onu *Hestia* ile yalnız..."

"Ah işte bu." dedi Apollo. "Victor Faust'un gözlerinde korkuyu göreceğimi hiç düşünmemiştim." Kahkaha attı ve dudaklarına yayılan bir sırıtmayla gözlerini tekrar bana çevirdi. "Endişelenme demek isterdim ama kardeşimin nasıl biri olduğunu biliyorsun."

Parmaklıkları yakaladım ve onları sarsmaya çalıştım ama yalnızca kendimi sallamaktan başka bir şey yapamadım. "Apollo, bunu yapma! Eğer bugün burada öleceksek, sadece öldür bizi! Izabel'i öldür ve istediğin bana işkence yapmaksa, bunu da yap ama sakın..."

"Şu haline bak!" dedi eliyle beni gösterirken. Sonra sırıttı ve yumruklarını sıktı. "İŞTE BU!"

Fakat sonra gülümsemesi gitti ve kafesime yaklaştı. Parmaklarını benimkilerin üzerine koydu ve sıkmaya başladı. O kadar yakınımdaydı ki nefesini bile hissediyordum. "Onu, yani kız kardeşimi görene kadar bekle. Ben şahsen sabırsızlanıyorum. Havalı bir gösteri olacak ve ben de en ön sırada izleyeceğim. Heyecandan sertleştim bile!" Yüzünü daha da yaklaştırıp demirlere bastırdı ve bana fırsattan yaralanmam için meydan okudu ama gırtlağını sıkmayı ne kadar çok istesem de sakinliğimi korumak zorundaydım. "Aklıma gelmişken, yalvarmak da sana hiç yakışmıyor," dedi.

Sonra kafesten yavaşça uzaklaştı.

Söyleyecek bir şey bulamadım. Çok uzun bir süre önce kendi ellerimle onu öldürebilseydim, Izabel çok daha iyi bir halde olacaktı şimdi.

Hestia ile yalnızca bir kez konuşmuştum. Bir seferinde de aynı odada bulunmuştuk, o kadar. Ama bu kadarı bile benden tiksinmesine yetmişti.

Hestia, Artemis'le sadece onu sevdiğim için vakit geçirmediğimi, ailesini öldüren kişinin ben olduğumu ve kardeşini kullandığımı sezmişti. Fakat kanıtı yoktu ve Artemis onu dinlemeye bir türlü yanaşmıyordu.

Tuvaletin duvarına kulağımı dayamış, onları dinliyordum. Hestia, "Artemis gerçekten bu kadar aptal mısın?" diye bağırdı. "O ortaya çıktığından beri ailemiz birer birer ölüyor. Onda bir şeyler var, bunu hissedebiliyorum!" Fısıltıyla konuşuyordu ama sesi onu açıkça duyup anlayabileceğim kadar sert ve güçlüydü.

Artemis, "Hep böyle yapıyorsun," diye çıkıştı. "Mutlu olmamı istemiyorsun. Hestia, lütfen bırak da kendi hayatımı yaşayayım. Victor'u seviyorum! Bunu göremiyor musun?" Ağlıyor gibiydi.

"Evet, görüyorum," dedi Hestia. "Ve olan biten her şeyin nedeni de bu. Seni kullanıyor. Sen de ona izin veriyorsun!"

"Bu kadarı yeter! Sus artık!" Ayaklarını yere vura vura yürüdüğünü duyabiliyordum."Yıllardır seni görmüyorum. Sonra ansızın ortaya çıkıyor ve birbirini özlemiş kardeşlerden beklendiği gibi benimle zaman geçirmek yerine, ne kadar aptal olduğumu söylüyorsun. Kıskanç bir insansın, Hestia. Bunu hep yapıyorsun!"

Kırılan cam seslerini duydum.

Hestia'nın Artemis'e zarar vermesine engel olmak için tuvaletten çıktım ve bir kez daha kendimi gösterdim.

Artemis yerde dizlerinin üzerindeydi ve sehpanın üzerinde duran cam yunus biblosunun tuzla buz olmuş parçalarını topluyordu. Onu neyin kırdığını bilmiyordum.

Hiçbir şey duymamış gibi yaparak, "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Artemis kederli bir sesle, "Evet, evet," dedi.

Yürüyüp Artemis'in önünde çömeldim ve cam parçaları toplamasına yardım etmeye başladım. "Hayır, bana bırak," dedi. Bense kırıkları elinden alarak, "Ellerinin kesilmesini istemiyorum," diye ısrar ettim.

"Bu çok saçma!" diye tısladı Hestia. "Kardeşime gerçeği neden anlatmıyorsun? Bugüne kadar annemin, babamın ve kardeşlerimin ölümünde parmağının olduğunu söyle ona. Hadi!"

"YETER ARTIK! Lütfen kes!" Artemis yüzünü ellerinin arasına gömmüştü.

Kalkıp Hestia'ya doğru yürüdüm ve onunla burun buruna geldim.

"Bence gitsen iyi olacak," dedim.

Bana baktı. Onu da öldürmekle görevlendirilmemiş olmamın ne kadar acı olduğunu düşündüm. Kızların bu işin dışında tutulması ve sadece anne babayla erkek çocukların öldürülmesine dair sebebi çözememiştim.

Ta ki o uğursuz geceye kadar...

Hestia, "Olanların tek sebebi sensin," diyerek beni suçladı. Benden hiçbir şekilde korkmuyordu. "Nedenini ya da kimin bunu istediğini bilmiyorum ama er ya da geç ortaya çıkaracağım." İşaret parmağının ucunu göğsümdeki ölümcül noktaya bastırdı. Bakışları öncekinden de soğuktu. "Eğer kardeşime zarar verirsen... Hayatımın her günü, her saniyesini seni aramaya harcar ve seni bulup kasap kancasına asar, derini yavaş yavaş yüzerim," dedi.

Hayatım boyunca pek çok tehdit almıştım ama hiçbiri kanımı bu kadar dondurmamıştı. Bunu yapacağını biliyordum. Nedenini bilmiyordum ama Hestia Stone'nun tehditlerinin arkasında duracak kadar güçlü olduğuna dair içimde bir his vardı. O korktuğum tek kadındı.

Derken Artemis benimle Hestia'nın arasına girdi. Geriye doğru sendeledim ve dengemi sağlamak için koltuğun koluna tutundum ama onu durduramadan Artemis, Hestia'nın üstüne atladı. Elinde bir cam parçası vardı. "Artemis!" diyerek ona doğru koştum ve ona engel olmaya çalıştım.

Fakat çok geç kalmıştım.

Şimdi Hestia'nın yüzünde acı, dehşet ve ihanete uğramışlık vardı. Etine giren camın sesi, Hestia'nın beyaz bluzuna bulaşan koyu kan, Artemis'in gırtlağından yükselen dehşet dolu, hınç dolu feryat... Tüm bunlar daha önce Artemis'e dair aklımın ucundan geçmeyen bir şeyle doldurmaya yetmişti; katıksız delilik.

Şaşkınlıktan donakalmıştım ve ne beynim bacaklarıma komut verebiliyordu ne de doğru düzgün bir cümle kurabiliyordum. Canım, biricik Artemis önceden de masum değildi

ama hiçbir zaman kardeşine saldıran, bu vahşi kadına dönüşeceğine ihtimal vermemiştim.

Hestia tekme atıp Artemis'ten kurtulmayı başarınca, Artemis de geriye, kucağıma düştü. Hemen bileğini yakalayıp sıktım. Elindeki şey ben ona vurunca yere düştü ama ses çıkarmadı. Artemis bana karşı koyup kıvrandı, tekmeler savurdu, çığlık attı ama sakinleşene kadar onu sabırla kollarımın arasında tuttum.

Hestia yerden kalkıp bir eliyle sol göğsündeki yaraya bastırdı. Kesik kesik nefes alıyor, ayakta güç bela duruyordu.

Başını kaldırabildiği ilk an, belki başladığı işi bitirmek için, belki beni öldürmeyi ne kadar istediğini iyice anlamam için gözlerini bana dikti. Sonra Artemis'e baktı. Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. Artemis artık Hestia'nın kardeşi değildi ve Hestia yaptığı şeyden ötürü onu asla affetmeyecekti.

Hiçbirimiz tek kelime etmedik ama havada asılı sessiz sözcüklerin anlamını çözebilmiştik.

Bir süre sonra Hestia gitti. Onu en son işte o zaman görmüştüm.

Onca yılın ardından Artemis'in yaptıklarından ötürü Hestia'nın bana karşı kin beslediğini düşünmüyordum ama yine de hep Hestia ihtimalini göz önünde bulundurdum. Mantıklı, hatta zorunlu olan buydu ve onun tehditlerine karşı arkamı kollamak zorundaydım. Onu öldürebilirdim gerçi. Fakat Nora Kessler gibi onun da canlı kalmasını istemiştim. Onu mercek altına almak istiyordum. İlgimi çekiyordu

çünkü ondan korkuyordum. Korktuğu şeyden kaçan bir adam olmamıştım hiçbir zaman.

Apollo, "Bilirsin işte," deyince beni anılarımdan uyandırdı. "Daha önce inanmamıştım ama şimdi görüyorum ki doğruymuş. Sen Hestia'dan korkuyorsun. Hem de gerçekten korkuyorsun!" Kahkahası boşlukta yankılandı.

Gözlerimi kaldırıp ona baktım. Ondan artık korkmadığımı, sadece Izabel'e yapacaklarından ötürü endişeli olduğumu söylemek istiyordum ama ağzımı kapalı tutmalıydım. Gururun ve kendini savunmanın sırası değildi.

"Izabel'i görmeme izin ver," diye yalvardım.

Apollo bir kez daha güldü.

Önemsemediğini gösterircesine omuzlarını silkti. "Şimdilik bu dediğin imkânsız ama yakında görürsün."

Kapıyı arkasından kapatarak gitti.

Kafesimin parmaklıklarını tekrar tuttum ve kendimin bile anlamadığı bir şekilde kükredim.

8. BÖLÜM

Izabel

Güçlü bir parfüm kokusuyla uyandım. Gözlerimi açtığımda önceden gördüğüm kadınla karşılaştım. Boğazına kadar fermuarını çektiği dar kıyafeti yine üzerindeydi ve odada benimle duruyordu.

"Güzel. Uyandın demek," dedi. "Başlasak iyi olur."

Bir yataktaydım ve başımın altında yastık bile vardı. Bileklerimdeki ipler kesilmiş, ağzımdaki tıkaç çıkartılmıştı.

Güçsüz bir sesle, "Neye başlasak iyi olur?" diye sordum.

Kadın dikkatle bana gülümsedi. Çeşitli makyaj malzemeleri ve saç şekillendiricilerinin olduğu yerdeki bıçak gözüme takıldı. İçinde kayda değer bir şeyin olmadığı odayı makyaj aynasının iki tarafında duran dört parlak lamba aydınlatıyordu.

Elbette uzanabileceği her şeyi eline alabilirdi ama o, bıçağı seçip bana doğru yürüdü.

İçgüdüsel olarak yataktan kayıp, kapalı kapıya koşmak istedim ama başaramadım. Çünkü ben hareket eder etmez, tanıdık, yakıcı bir ağrı kuyruk sokumuma ve kalçama yayıldı. Katılaşmış bedenimdeki acıdan ötürü çaresizce gözlerimi kapadım. Kaslarım tekrar gevşedikten sonraysa odada bir başkasına ait ayak sesleri duydum.

Ben yerde soluklanmaya çalışırken kadın yanıma çömeldi.

Sakin bir sesle, "Sana bir şoktan daha beterini vermeyi planlıyorum," dedi.

"Na-nasıl yani?" diye kekeledim. Son şoktan sonra hâlâ tam konuşamıyordum.

Parmaklarının saçlarımın arasında dolandığını hissettim ve ona baktım.

"Çok uzun bir süre önce başladığım Victor Faust işini bitireceğim."

Kelimeleri belirsiz olsa da kalbimin daha da hızlı çarpmasına yetmişti.

Bıçağı bana doğru kaldırdı. Bıçağın metali gözlerimin önünde parlıyordu. "Şimdi iş birliği yapacak mısın yoksa hem bana hem de kendine zorluk mu çıkaracaksın?"

İş birliğinde karar kılıp, "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

Doğruldu ve bir elini uzattı. "Şimdilik," dedi. "Sadece dinlemeni istiyorum."

İstemesem de elini tuttum, beni ayağa kaldırdı.

"Peki sonra?" dedim sabırsızlıkla.

Bana sırtını döndü, aydınlık boşluğa doğru yürüdü. Odadaki diğer kişiyi de unutmamıştım.

İşin başında olduğu açıkça belli olan kadın yüzüme bakmadan, "Bu da Victor Faust'a bağlı elbette. Bu gece burada olan her şey hoparlörün öteki ucundaki o adama bağlı..." dedi ve benimle göz göze gelmek istercesine başını çevirdi. "Yani hayatını kurtaracak kadar seni sevdiğini sandığın adama..."

Hemen "Beni seviyor," diye savunmaya geçtim ama sonrasında pişman oldum. Mantıklı bir anlaşmaya varamayacağımı bildiğim bir kadınla zıtlaşmanın zamanı değildi çünkü.

Bıçağı yavaş yavaş parmaklarının arasında gezdirip güldü.

"Göreceğiz." Sonra boş sandalyeyi göstererek, "Gel, otur," dedi.

Arkama baktığımda bir adamın kapının önünde durduğunu gördüm. Oda penceresizdi, sadece bu kapı vardı ve dışarıdan gelen ayak seslerinden koridorun da o tarafta olduğunu anladım. İkisini indirsem bile muhtemelen odadan çıktığımda fazla ilerleyemezdim. Daha da önemlisi Victor'u burada bırakamazdım. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim de yoktu. Onunla ilgili elimdeki tek şey hoparlörden gelen sesti.

Bizim sonumuz böyle olmamalı, Victor. Böyle bitmemeli.

Fakat tam tersinin gerçekleşeceğini düşündüm. Bunu ruhumun derinliklerinde hissediyordum. Sonumuz gelmişti.

Victor'la tanışmadan önce bile defalarca ölümün eşiğine gelmiştim ama bu sefer... Bu sefer öncekiler gibi bitmeyecekti. Bir insan öleceğini hissettiği zaman böyle mi oluyordu yani? Victor bunu hissediyor olmalıydı. Belki benim de buna ikna olmamın nedeni buydu. Eğer bu yerden canlı çıkacağımıza dair *onun* bir umudu yoksa ben neyime güvenip de ümitlenecektim?

Onunla son bir kez konuşmayı o kadar çok istiyordum ki...

Onu sevmekten vazgeçmemi istemesi umurumda bile değildi ama bizden bu şekilde vazgeçmesi beni incitiyordu. Onu anlıyordum, onu affetmiştim de. Onu herkesten daha iyi anladığım için affetmiştim belki de.

Hoparlöre kulak verip derin bir nefes aldım ve bu akıl hastası kadının yapacağı şeylere karşı kendimi zihnen hazırlamaya çalıştım. Bir an Fredrik'i, Niklas'ı, Nora'yı ve James'i düşündüm. Ve Dina'yı... hepsinden daha uzun bir süre düşündüm. Ölüm haberimi aldığında ne hale geleceğini düşündükçe içimdeki suçluluk duygusu ağırlaştı. Onu soluk turuncu renkli koltuğa oturmuş ağlarken hayal etmek gerçekten kalbimi acıtıyordu.

Dakikalar geçiyor ve hoparlörden sadece Victor'un sesi geliyordu. Kafesinde ayaklarını sürüklüyor, homurdanıyor, kükrüyor, anlaşılması güç şeyler söylüyordu.

Onu ve kendimi rahatlatabilecek bir şeyler yakalayabilme umuduyla hoparlörden gelen her sese kulak vermeye çalışırken, bu kadın da saçımı ve makyajımı yapıyordu.

"Buna ne gerek var?" diye sordum.

"Birazdan anlarsın," dedi ve göz kaleminin ucunu sol kaşıma dayadı.

"Saçların berbat," diye ekledi.

Cevap vermedim, o da işine devam etti. Benden yapmamı istediği gibi sadece dinlemeye devam ettim.

Bıçağa kaçamak bir bakış attım. Ulaşabileceğim kadar yakın değildi ama biraz çabayla rahatlıkla alabilirdim. Ancak beni endişelendiren tam da bu kolaylıktı. Bu insanlar Victor'u hücreye tıkacak kadar zekiydiler ve bu yüzden kolay sanrıdan başka bir şey değildi muhtemelen.

Yaklaşık beş dakika sonra kadını konuşturmayı denedim ve "Adın ne?" diye sordum.

"Gerçekten umurunda mı bu?" dedi. Saç maşasını kulağıma yaklaştırınca aletin sıcaklığını hissettim. "Tutmak ister misin, Izabel?" Sorusu iğneleyiciydi.

"Hayır," diye cevap verdim dürüstçe. "Oyun oynamıyorum. Sadece sessizlikten çok sıkıldım."

Aynadaki yansımasından yüzündeki gülümsemeyi görebiliyordum. Maşayı çektiğinde saçımdan buharlar çıkıyordu.

"Victor'un seni neden sevdiğini anlıyorum," dedi sonra.

"Onun beni sevmediğini düşünüyorsun sanmıştım?"

Gülüşü iyice genişledi. "Ben öyle bir şey söylemedim," diye itiraz etti. "Seni sevdiğine inanıyorum. Bundan eminim hatta. Ama seni ne şekilde sevdiği bir muamma. Sevmenin farklı şekilleri vardır çünkü."

Soğuk bir sesle, "Victor beni senin sevmediğini sandığın şekilde seviyor. Sevdiğini biliyor ve bunu sorgulamıyorum. Sadece adın her ne ise, senin gibi bir kadının Victor'u benden daha iyi tanıdığını söylemesi sinir bozucu," diye çıkıştım.

"Benim adım Hestia," dedi. "Apollo da benim erkek kardeşim. Senin başka kardeşin var mı?"

"Gerçekten merak ediyor musun bunu?"

Dudaklarını büzerek maşaya saçımdan bir tutam daha doladı. "O kadar da değil," diye yanıtladı. "Lafın gelişi işte."

Benim için hava hoş der gibi bir tavırla, "Üvey kardeşlerim olabilir," diye sürdürdüm konuşmayı. "Nasıl demeli... Annemin erkeklere karşı bir tür zaafı vardı ve güvenli seks dediğimiz şeye pek de dikkat etmezdi. Gerçi öyle kadınlar olmasaydı çoğumuz burada olmazdık, değil mi?"

"Neden burada olduğunu niye sormuyorsun? Bir kez olsun tüm bunların nedenini anlamaya, bana yalvarmaya çalışmadın. Mutlaka merak ediyorsundur ama."

"Kimseye hiçbir şey için yalvarmam ben," dedim. "Neden burada olduğumuzu anlamak için de zeka küpü olmak gerekmiyor. Kardeşinin peşinde olduğu

intikam dışında her şey kendi kendini açıklıyor çünkü. Eski hikâye, tipik bir intikam senaryosu." Omzumu silktim. "Sana detay sorabilirdim tabii ama bana daha önce söylemediğin bir şeyi açıklamayacağını bile bile niye nefesimi tüketeyim?"

Hestia saç spreyini aldı, pompasına başparmağını bastırdı. Yüzümü korumak için hemen gözlerimi kapattım.

Spreyi yerine koyarken, "Gördüğün gibi," dedi, "bu senaryonun bilindik bir tarafı var ve seni bu konuda temin edebilirim."

Sözleri kafamda bir sürü soru işareti ve endişe bırakmıştı ama ona bunu anlamanın zevkini tattırmayacaktım.

Derken Victor'un hücresi açılıp gürültüyle kapandı ve sanırım Apollo'nun sesini duydum. Ayak sesleri de duyuluyordu. Victor'un sesini tekrar duyabilmek umuduyla dikkat kesildim. Hoşuma gitmeyecek bir şey söyleme ihtimali umurumda değildi. Beni sevmediğini bile söyleyebilirdi ama ben sadece sesini duyabildiğim, hayatta olduğunu anladığım için sevinirdim çünkü endişeden içim içimi yiyordu.

Ancak ilk duyduğum ses mikrofona konuşan Hestia'ya aitti.

"On beş sene önceki hikâye..." Hestia bana kısa bir bakış attı. "Sevgili kardeşimiz Artemis'in hikâyesi... Bunu *şimdi* anlatmasını istiyorum." Mikrofonu bırakıp yanıma geldi, yanımdaki sandalyeye oturdu ve saçlarımı kıvırma işine geri döndü. "Şimdi iyi dinle,"

dedi bana. "Oraya geri dönmeden önce her şeyi iyice anlamanı istiyorum."

Başımı sallayıp onayladım ama tek düşünebildiğim son kez bile olsa Victor'u tekrar görebilmekti.

Onu tekrar görebilecektim.

Ve bu bana umut veriyordu.

9. BÖLÜM

Victor

Apollo kafesimin yanından yürüyüp gitti ve yine karanlıkta kayboldu. Uzaklaştığını ayak seslerinden anlıyordum. Sonra durdu ve birkaç metal sesi duyuldu. Sigorta kutusundaki düğmelere her basışında tavandaki floresan lambalar vızıldayarak hayat buluyordu.

Hücremin içinde bulunduğu yerin tahminimden çok daha geniş olduğunu gördüm. Büyük bölümünün boş olduğunu biliyordum ama karanlığın ve bana verdikleri ilaçların etkisiyle bu gerçeği anlayamamıştım. Fakat koku alma duyum hâlâ keskindi. Burada özel bir koleksiyoncunun ya da satıcının egzotik hayvanları tutulmuş olmalıydı. Belki de hâlâ öyleydi. Sağımda ve solumda, altışar adetten toplam on iki kafes vardı. Üç tanesi ise benimki gibi kocaman odanın ortasına, onar adım arayla ve kusursuz bir sırayla yerleştirilmişti. Bu kafeslerden sallanan ipler, araba lastiğinden bozma

bir salıncak ve arka duvara monte edilmiş tahta platformlar burada hayvanların tutulduğunun kanıtıydı ama o gün buradaki tek kişi bendim.

Apollo geri döndü. Elleri arkada, yavaş yavaş bana doğru geldi ve sanki etrafı tanıtıyormuş gibi bir elini havada gelişigüzel sallayıp, "Gayet uygun bir yer, değil mi?" diye sordu.

"Boş sohbetlerle pek ilgilenmiyorum, Apollo. Doğrudan konuya gelelim, olur mu?"

Ellerini tekrar arkasında bağlayıp güldü.

"Ölmeye can atıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"İşimi yapmaya can atıyorum aslında," dedim.

Apollo daha önce Izabel'in oturduğu sandalyeyi aldı ve kafesimin birkaç adım önüne sürükledi. Oturmadan önce de sanki tozluymuş gibi sandalyeyi sildi. Sonra sağ ayağını sol dizinin üzerine koydu, kollarını kucağında bağladı ve bana baktı.

"On beş yıl önce bu akşam," diye başladı. "Osiris eve dalmadan önce ne yaptın?"

"Ne kadar zaman önce?" diye sordum. "Dakikalar önce mi? Bir saat önce mi? Daha açık konuşur musun?"

Sırıttı.

"O akşamın öncesinden başlayalım o zaman," dedi. "Birinci yıl dönümünüz için kız kardeşimle çıkmamış mıydınız?"

"Evet," dedim. "İki gün geç olsa da."

"Neden geçti peki? Kardeşim hatırlanmaya değer biri değil miydi?"

"Hayır, Apollo. İkimiz de çalışmak zorundaydık. Bu yüzden yıl dönümüzü bir sonraki pazar kutlamaya karar verdik."

Başını sallayıp, "Anlıyorum," dedi. Bu sefer de sol ayağını sağ dizine koyarak bacak bacak üstüne attı. "O geceden bahset biraz. Osiris'ten öncesini. Bana her şeyi anlat, en ufak şeyleri bile."

"Neden?"

Öne eğildi.

"Çünkü kız kardeşimin ne kadar mutlu olduğunu bilmek istiyorum. Sen onu mutlu gören son kişiydin. O mutluydu, Victor. Sana deliler gibi âşıktı!"

Kahkaha atıp başını hayal kırıklığıyla salladı. "Neden kadınlar buna takılır ki? Cidden merak ediyorum." Avuçlarını açarak, "Herhangi bir fikrin var mı, adamım?" diye sordu.

"Hayır, hiçbir fikrim yok."

Apollo iç çekti ve ellerini tekrar göbeğinin üstüne koydu. Parmaklarını birbirine kenetledi ve "Ah, evet," dedi. "Neyse... O geceye dönelim."

"Onu yemeğe çıkardım," dedim. "Pahalı bir İtalyan restoranıydı."

"Eee, sonra?"

Derin bir nefes alıp kafesin içinde volta atmaya başladım.

"Siyah bir elbise vardı üzerinde..."

On beş yıl önce...

Artemis restoranın pahalı olmasını benden ısrarla istemişti. Her zaman olmasa bile pahalı şeyleri severdi. Lüks bir yaşam hayali vardı ama sadece bir aylığına bunu tatmak istediğini söylerdi. Bir gün bile fazla değil. Artemis'in ailesi zengindi, ancak hepsi kanlı paraydı, kirli paraydı ve o bunun bir parçası olmak istemiyordu. Zenginliğe dürüstçe ve alın teriyle ulaşmak, hepsini bir ay içinde harcamak istiyordu. Onun bu planı sadece dikkatimi çekmekle kalmamış, aklımı da çelmişti.

Küçük masamızda hemen yanımdaki sandalyeye oturdu. "Paradan nefret ediyorum, Victor," dedi. "Hayatları mahvediyor. Ailemdeki herkese zarar verdi. Ben ve kardeşim Apollo dışında yani." Gülümsedi, uzun, ince parmakları kıvrıldı. "Yakıt paramı ödemeye yetecek kadar temiz para kazansam, sırf nasıl tükendiğini görmek için bir ayda hepsini saçıp savuracağım."

Kibarca ama merakla "Nasıl yani?" diye sordum.

Elini kadehinden çekip elimin üzerine koydu.

"Meydan okuma," dedi. "Bunu yapmak istiyorum çünkü yapabilirim. Ailemin beklentilerinin tam tersi biri olmak istiyorum."

"Öyleyse neden parayı boşa harcayasın ki?" diye sordum. "Neden başkasına vermiyorsun? Pek çok hayır kuruluşu var ve..."

Tatlı bir kahkaha attı ve parmaklarını elimin üzerinde bir kez daha gezdirdikten sonra tekrar kadehini

tuttu. Kadehi ağzına doğru götürdü. Bir yudum almadan önce, "İyiliksever görünmeyi beceremem, Victor. Damarlarımda Robin Hood kanı yok. Ben bir Stone'um ve bunu kabul ediyorum. Bundan gurur duymuyorum ama ben böyleyim," dedi. Sonra biraz içti ve kadehi tekrar dikkatle masaya koydu.

Sonra komik biçimli peçeteyi kucağından alıp masaya koydu ve bana gülümsedi. Bu beni çok şaşırtmıştı ve bu gizemli gülümsemeye bir anlam verememiştim. Ancak kredi kartımı çıkarmak için cüzdanıma elimi uzattığımda beni durdurmak için bileğimi tuttu.

Ona sorgularcasına baktım ama bilinçaltımda bir yerlerde zaten ne yapmak istediğini anlamıştım.

"Biraz hayatını yaşa, canım," dedi gülerek.

Güldüm ve cüzdanımı tekrar yerine koydum.

Ödenmemiş faturayı masada bırakarak restorandan kaçıp gittik. İki garson arkamızdan koştururken Artemis kahkahalar atıyordu. Şaşkınlık içindeydim ama ben de gülüyordum. Onunla tanıştıktan iki ay sonra kesinlikle farklı bir insan olmuştum. Artemis Stone yüzünden *değişiyordum*.

Günümüz...

"Yakalandınız mı peki?" diye sordu Apollo.

Gözlerimi yerden kaldırdım. Artemis'in hafızamdan fırlayan, mutluluk saçan gülümsemesi buhar olup gidiyor, kulaklarıma dolan o sevimli kahkahası soluyordu.

"Hayır," diye cevap verdim. "Yakalayamadılar."

Apollo içtenlikle gülümsedi. Bu, ikiz kardeşini onun da hatırladığı anlamına geliyordu.

Sonra sandalyeden kalktı ama gülümsemesinin yerine hiç de çekici olmayan bir şey geldi.

Doğrudan yüzüme baktı.

Uzun bir tereddüt sonrası zor da olsa anlatmaya devam ettim.

"Restorandan sonra eve gittik ve üzerimizi değiştirdik. Sonra da sundurmada oturup okyanusu izledik. Sevdiğim gibi sert bir kahve yapmıştı. Uzun uzun konuştuk ve sonunda bana..."

"Sonunda ne, Victor?"

Cevap vermek istemiyordum.

"Ne var, Victor? Sonunda sana ne? Hadi ama cimriliğin sırası değil."

Apollo sırıttı. Suratına yumruğu indirme isteğimi bastırayım diye başka bir yere baktım.

O geceyi tekrar ama bu kez acıyla hatırladım.

Ve umutsuzlukla...

On beş yıl önce...

Artemis uzanıp elimi tuttu. "Seni seviyorum, Victor," dedi. "Sana bunca zamandır sakladığım bir şeyi söylemek istiyorum."

Gözlerine bakıp bekledim. Onu zorlamadım. Sadece bekledim.

Başını kaldırdı, ay ışığı suyun yüzeyinde parlıyordu. "Ben hamileydim," dedi, "ama düşük yaptım."

Farkında olmadan elim ellerinden kaydı.

"Özür dilerim, Victor. Gerçekten... Beni biliyorsun... Çocuk sahibi olamam. Bazen ben bile bebek gibi davranıyorum. Ayrıca çocukları da pek sevmiyorum."

Hiçbir şey demedim.

"Beni anlayacağını umuyorum," dedi. "Ve beni affetmeni..."

Sandalyeden kalkıp önüme geçti. Endişesi resmen yüzüne yansımıştı. Onu anlamayacağımı ve affetmeyeceğimi düşünüyor olmalıydı.

Gözlerimi kaldırıp ona baktım. Bakışlarımı yumuşatmaya çalıştım ve yüzünü ellerimin arasına aldım. Öne eğilip dudaklarımı alnına değdirdim. "Anlıyorum canım," dedim. "Ve seni affediyorum."

Oysaki yalan söylüyordum.

Sonra onu kucaklayıp yatağa götürdüm ve o gece Artemis'e farklı bir adammış gibi davrandım. Onunla beraberken varlığını unuttuğum adam gibi...

Günümüz...

"Peki, bu unuttuğun adam nasıl biriydi?" diye sordu Apollo. Sanki cevabı biliyor gibiydi.

Karanlık gözlerine dik dik baktım. "Ben Birlik'in en saygın üyesi Victor Faust'um. Kiralık katil olmak benim işimdi."

"Peki ya Artemis?"

"O sadece beni hedefe götüren bir araçtı. Sözleşmemi yerine getirmeme yarayan bir araç... Ve Stonelardan geriye sadece tek bir kişi kalana dek bana söylenen herkesi hakladım." Apollo'nun tarafına doğru başımı salladım. "O da sensin."

10. BÖLÜM

Victor

Apollo'nun yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve tek bir kelime etmeden bu gülüşü uzunca bir süre korudu. Kesinlikle çok sinir bozucuydu.

Sonra kollarını iki yana açtı ve "İşte buradayım," dedi. "Hayattayım ve iyiyim. Beni neden bulamadığını ve öldüremediğini hiç merak ettin mi?" Başını sallayıp kahkaha attı. "Yani bunca zamandır rahatsız etmiştir diye düşünüyorum. Hadi ama Victor, bana karşı dürüst ol!" Heyecanla ellerini birbirine çarptı.

"E-evet," diye kabul ettim. "Benden nasıl kurtulabildiğini düşündüğüm zamanlar oldu."

Apollo ellerini bir daha birbirine çarptı. Gülümsemesi yüzünden silinmiyor, aksine daha da genişliyordu. Kafesimin önünde bir ileri bir geri yürümeye başladı.

"İlk birkaç ay," dedi, "Rio de Janeiro'da rahat rahat tatil yaptım. Bu süre boyunca birkaç kadını da hamile bıraktım galiba." Bana bakıp sırıttı. "Kardeşlerim öldürüldüğünde bunu kafama çok takmadım. Ne de olsa tanıdığım birileri her zaman ölüyordu ama annem ve babam da öldürülünce bir şeylerin ters gittiğini anladım ve bir adam tuttum. O adam da başka birini kiraladı. Ve o da Osiris'in kız kardeşlerim hariç herkesi hedefe koyduğunu ortaya çıkardı. Sıradaki de bendim. Bu yüzden Brezilya'yı terk ettim."

"Söylesene," diye araya girdim, "bu kafeste olan neden Osiris değil de benim o zaman?"

Apollo işaret parmağını kaldırdı.

"Henüz bitirmedim, Victor."

Yürümeye devam etti.

"Osiris'in neden bunları yaptığını artık anlıyorum," diye konuşmasını sürdürdü. "Annem ve babam Osiris'e üvey evlatmış gibi davranıyordu. Zaman zaman hepimizi öldüresiye döverlerdi ama Osiris en büyüğümüz olduğu için ona hep en kötüsü düşerdi. Bir gün patlayacağını biliyordum. Osiris kız kardeşlerini severdi ama benden, Ares ve Theseus'tan nefret ederdi çünkü ailede erkek çocuk önemseniyordu. Osiris hariç tabii. Kız kardeşlerimize karşı koruyucu olmasının nedeni buydu ve kendini bizden değil de onlardan biri gibi hissediyordu."

"Öyleyse on beş yıl önceki o gece neden bıçağı benim elime verdi?" diye tekrar araya girdim. "Artemis'i bu kadar seviyorsa neden onu öldürmemi istedi?"

Apollo gülümsedi ve rahatsız olmuş gibi bakışlarını çevirdi.

"Çünkü kardeşimi bana karşı kullanıyor ve benim misillemenin intikamını almak istiyordu."

"Sen ne yaptın ki?"

"Ailemizi göz göre göre yok ediyordu. Sıradaki de bendim. Bu yüzden eşini öldürdüm." Çok rahat konuşuyordu. "Daha doğrusu önce ırzına geçip sonra öldürdüm. Osiris'in pek mutlu olmadığını söylememe gerek yok sanırım."

"Ve Artemis'in peşine düşüp bunu ödetmeyeceğini düşündün, öyle mi?" diyerek kendi kendime bir sonuca vardım.

Apollo başını aşağı yukarı sallayıp beni onayladı ve pişmanlık dolu bir sesle, "Maalesef," dedi, "bunu göremedim ama görmem gerekirdi. Kendine bir gram olsun zararı dokunmamış kardeşlerini öldürecek kadar soğukkanlı ve manyaktı çünkü ve eşine yaptıklarımın intikamı için bu lanet dünyada en sevdiğim kişiyi, ikizimi bana karşı kullanacaktı elbette."

"Hepiniz kafayı sıyırmışsınız," dedim. "Tüm aile... Ben de benimkilerin sorunlu olduğunu sanırdım."

Tekrar omuzlarını silkip, "Doğru," diye onayladı. "Sanırım bu konuda sana hak veriyorum."

Parmaklıklara doğru bir adım atıp dikkatle ona baktım. "Yalnız bunların hiçbiri benim neden burada olup da bedel ödemem gerektiğini açıklamıyor. Ben kardeşinin bana verdiği işi yaptım sadece."

Apollo, "Hayır, yapmadın," diye beni düzeltti. "Çok daha kötüsünü yaptın ve onun kadar suçlusun," dedi.

Olanlar moralimi iyice bozmuştu. En çok da kendime kızıyordum. Hâlâ bu işin perde arkasını neden aralayamamıştım? Apollo tekrar sandalyeye oturdu ve başını sallayıp "Hikâyeyi bitir, Victor. Osiris'in o gece seni benden önce bulduğunda neler olduğunu anlat," dedi.

"Önce Izabel'in nerede olduğunu söyle istersen," dedim. "Madem bu hikâyenin tamamını öğrenmeye can atıyorsun, o zaman bana onun hayatta olup olmadığını söyleyeceksin."

"Ah, yaşıyor, merak etme," diyerek sırıttı. "Ne halde olduğunu bilmiyorum ama şu an hayatta. Ve sana bir şey için söz verebilirim. Bu iş bitmeden onu tekrar göreceksin."

Onun bu şifreli mesajı içimi rahatlatmak şöyle dursun, daha da endişelenmeme neden oldu.

"Evet, Victor, devamı," dedi ve parmağının ucuyla saatine dokundu. "Maalesef fazla vaktimiz yok."

Apollo'ya Osiris'in Artemis ve ben uykuya daldıktan sonra eve girdiğini, Artemis'i yataktan sürükleyerek indirdiğini ve başına silah dayadığını açıkladım. Buna engel olacak kadar uyanık ve hızlı olamadığımı ve ben komodinin üzerinde duran tabancama uzanana kadar başıma bir başka silahın dayandığını söyledim. Artemis'in hayatını bana karşı kullandıklarını, Osiris'in iş birlikçilerinden birinin bu esnada beni sandalyeye bağladığını aktardım. Hayatımın zirve anlarından biri

değildi kesinlikle ama hatalarımdan dersler çıkarabiliyordum ve böyle bir şeyin bir daha asla yaşanmasına müsaade etmeyeceğime dair yemin etmiştim.

Ama ne gariptir ki yine benzer bir durumdaydım. Çünkü tarihin kendini tekrar etmek gibi bir huyu vardı.

On beş yıl önce...

Osiris ayağa kalktı. Siyah, deri ceketi beline taktığı silahının üstünü örtüyordu.

Yanıma yaklaştı ve "Yani," dedi, "Birlik'te senden kıdemli biri buraya gelse ve sana bu sürtüğün acılarına son vermeni söylese..."

Alt dudağımdan kan damlıyordu. "Anlamsız sözcükler kullanman... seni ciddiye almamı zorlaştırıyor," diyerek sözünü kestim.

Osiris'in sol kaşı kalktı.

"Nasıl yani?" dedi oldukça gücenmiş bir ses tonuyla.

Rahat bir tavırla, "Açıkçası eğitim seviyesi düşük biriyle muhatap oluyormuş hissine kapıldım," dedim. Bu sözüm üzerine Osiris'in burnundan âdeta alevler fışkırmıştı. "Yoksa sadece kadınlara karşı bir garezin falan mı var?" diye sordum.

Bunun üzerine yumruğu yedim tabii ve birkaç dakika baygın bir halde yerde uzandım. Osiris beni yere sermeden önce yatağın başındaki saati gördüğümü hatırlıyordum. Sonunda kendime geldiğimde her şey aynı yerdeydi.

Artemis, "Osiris, neden bunu yapıyorsun?" diye sorarak ona durması için yalvardı. Yüzü morarmıştı ve çenesinden akan kan dişlerinde parlıyordu. "Sen benim kardeşimsin! *Neden* bunu yapıyorsun?" diye sordu tekrar.

Bu gerçeği de bu şekilde öğrenmiştim. Onun burada olmasına ben de Artemis kadar şaşkındım ve bıçağı elime koymasına, kız kardeşini öldürmemi istemesine anlam verememiştim.

Artemis ayağa kalmaya çalıştı ama dengesini sağlayamıyordu. Elini kardeşine uzattı. "Lütfen Osiris... Neler oluyor söyle bana. Annem ve babam yüzünden mi?" dedi ve ağlamaya başladı. "Lütfen, Tanrım, lütfen öyle bir şey yapmadığını söyle! Herkesi senin öldürmediğini söyle!" diye feryat figan bağırıyordu. Ardından çılgına dönmüş gibi bir sesle, "Apollo nerede?! Osiris, *kardeşim* nerede?" diye bağırdı.

"Kardeşin mi?" Osiris başını salladı. Parmağının yerine silahını göğsüne dayadı ve *"BEN DE SENİN KARDEŞİNİM!"* diye kükredi. "Ben de bu ailenin bir üyesiyim!"

Bakışlarım ikisinin arasında gidip geliyordu. Ayaklarım ve ellerim hâlâ sandalyeye bağlıydı. Boşta olan elimde ise bıçağı tutuyor, fırsat yakalamaya çalışıyordum. Osiris'in silahını benden başka bir tarafa döndürdüğü anı iyi değerlendiremediğim için kendime sessizce söylendim. Fakat o da bıçağı atacak elimin sandalyeye bağlı olduğunu, diğer elimle hedefi tutturma şansımın %30'dan az olduğunun farkındaydı.

Atışım hedefi tutmayacaksa, riski göze almamanın da bir anlamı yoktu.

Osiris, Artemis'e doğru yürümeye başladı. Artemis de tekrar kucağıma düşene kadar geri geri yürümeye devam etti. "Lütfen kardeşim, bunu konuşabiliriz."

Ancak Osiris'in kardeşine söyleyecek bir şeyi kalmamıştı.

Sadece bana ve elimdeki bıçağa baktı.

"Birlik için mi çalışıyorsun?" diye sordum.

Silahını bana doğrultarak, "Hayır," dedi. "Ben lanet olası bir müşteriyim. Ailemi öldürsün diye patronunu tutan kişi..."

Onun bu itirafını duyan Artemis böğürerek bağırmaya başladı. Boşta olan elim tepkisel bir hareketle onu bileğinden yakaladı ve bıçağın keskin tarafı ona zarar vermeden kaburgasına battı ve başını göğsüme yaslayıp ağlamaya başladı.

Fakat sonra durdu ve başını kaldırıp gözlerime baktı. Kendisine bu odada ihanet eden tek kişinin kardeşi olmadığını anlamıştı.

"Hestia haklıydı, ha?" dedi. Görünüşe göre aklı benden kaçmak istiyor ama bedeni gerçeğin ve şaşkınlığın etkisiyle taş kesilmiş bir halde duruyordu. "Sen benim kardeşlerimi mi öldürdün? Sen... Tanrım... Hestia *haklıymış*!" Sonunda kucağımdan hızla kalktı, benden uzaklaşmaya çalışırken tekrar yere düştü.

Göz açıp kapayıncaya kadar Osiris kardeşinin üzerine atladı ve onu saçından tutup sürüklemeye başladı.

Artemis çığlık atıp tekmeler savurdu, onu ısırmaya çalıştı ama çabaları boşunaydı. Osiris'in gücü karşısında savunmasız bir çocuktan farksızdı.

Zaman kazanmaya çalışarak, "Bu ne demek oluyor, Osiris?" diye sordum. "Artemis haklı. Bunu konuşmalısınız."

Osiris "HAYIR!" diyerek silahı bana doğrulttu. "Bunu neden yaptığımın önemi yok! Önemli olan yapılması."

"Öyleyse neden kendin yapmıyorsun?" dedim. "Ailenin bu kadar kötü bir şekilde ölmesini istediysen neden birilerini tuttun?"

"ÇÜNKÜ YAPAMAM!"

Osiris koluyla kardeşinin boğazını sıkarken, Artemis çatlayan sesiyle, "Bizi öldüremez," dedi. "Kan bağından dolayı lanetlenir... Çocukları da torunları da lanetlenir. Yapamaz... Kendi kanından birinin canını alamaz. Bunu kendi... elleriyle yapamaz."

Birkaç adım öteden bana bakan Artemis'in yalvaran gözlerinden kaçamadım. Bakışları âdeta içimi parçalıyordu. Beni bir kadının bir adamı hayatının sonuna kadar seveceği gibi sevdiğini biliyordum. Ailesinin katili olduğumu öğrendikten sonra bile benim için öleceğini, öldüreceğini ve benim için her şeyi göze alabileceğini anlamıştım. Gözleriyle yardım dileniyordu.

Seni her şeyden ve herkesten çok sevdim. Lütfen beni öldürmesine izin verme. Çünkü bunu yapacak, Victor. Eğer

karşı koymazsan, lanete rağmen bunu yapacak. Çünkü nefreti çok büyük. Lütfen Victor... Lütfen...

Zorlukla yutkunarak bakışlarımı çevirdim. Gözlerim sonunda yanmaya ve sulanmaya başlamıştı. Bu beni öfkelendirmeye yetmişti ve bu duygu ben ona karşı koymaya çalıştıkça daha da kendini belli ediyordu.

Hayatımda ikinci kez ne yapacağımı bilemiyordum. Hayatımda ve kariyerimde ikinci kez bir kadın yüzünden duygularımla işim arasında kalmıştım. Fakat bu kez çok farklıydı... Artemis beni tüketiyordu.

Başımı kaldırıp Artemis'in arkasında duran Osiris'e baktım. "Öldürmek için anlaşma yapmadığım, emir almadığım ve benim ya da çalıştığım örgüt için tehdit oluşturmayan bir kadına dokunamam," dedim. O an Osiris'in onu kendi elleriyle öldürmeyeceğini sanıyordum ve onu sakinleştirmek istedim. İkisi konuşursa, belki Osiris'in fikri değişirdi.

Osiris, silahı Artemis'in boğazına daha çok bastırdı. "O zaman sana tekrar sorayım. Eğer Birlik senden kıdemli birini yollasa ve bu orospunun acılarına son vermeni söylese bunu yapar mıydın?"

İlk seferde olduğu gibi yine cevap vermeyi reddettim.

Derken göz ucuyla bir hareket sezdim. Brant Morrisson, yani Osiris'in deyimiyle 'benden kıdemli' olan kişi her zamanki gibi siyah takımları içinde, gümüş kravatıyla ve kendinden emin o tipik gülümsemesiyle içeri girdi. Elinde silah, ağzında sakız ve gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı.

11. BÖLÜM

Victor

"Seni hep merak ediyordum," dedi Brant. "Özellikle şu sırılsıklam âşık olduğun, muhteşem kız Marina'dan beri." Hafifçe güldü. "İtiraf etmeliyim ki, tarzına hep hayran kaldım. Epey taşaklı bir adamsın ve manik depresif bir hatunun adet dönemindeki halinden de anlaşılmazsın."

"Tüm bunlar neyin nesi, Brant? Neden buradasın?"

Sakin sakin gülümsedi.

"Ben gittiğin her yerdeyim," diye yanıtladı. "Kendi kendimin çırağıyım, Faust. Bunu biliyorsun."

Evet, bunu biliyordum ama *neden* burada olduğunu hâlâ anlamış değildim. Hata yapmamıştım ve Apollo'yu bulamamış olsam da, sözleşmemin gereğini yerine getiriyordum. Hâlâ zamanım vardı ve üstlerimin sürpriz ziyaretini hak edecek bir şey yapmamıştım.

Kendime bu soruyu sorup durdum ama cevabı aslında biliyordum. Birlik beni sınıyordu. Tam da tahmin ettiğim gibi Artemis Stone'la ilgili duygularımdan yana kuşkuluydular.

Tabii bu konuda haksız da sayılmazlardı.

Brant odanın içine doğru yürüdü. Sakızını çiğnedikçe çenesi oynuyordu. Yatağın ucuna oturup silahını yanına koydu. Öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı ve ellerini bacaklarının arasına saldı.

Bakışlarım Osiris ve Artemis'e kaydı. Artemis'in çenesinden aşağı gözyaşları süzülüyordu. Hemen bakışlarımı başka bir yöne çevirdim. Öyle yapmak zorundaydım.

"Kız anlaşmada yoktu," dedim.

Brant başını sallayıp onayladı. "Ama şimdi var."

"Neden?" diye sordum ama keşke sormasaydım.

"Ah Faust," diye lakayt bir cevap verdi Brant. "Bu ilk kurallardan biri malum. Asla *neden* diye sorma. Sözleşme sözleşmedir. Üzerinde yazan isimlerin bir anlamı yok."

Savunmak ya da karşı çıkmak için söyleyecek sözüm yoktu. Brant haklıydı ve onu herkesten daha iyi tanıyordum.

Osiris'e döndüm. Artemis'le göz göze gelmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Peki ya Apollo?" diye sordum.

Yine Brant cevap verdi. "Apollo Stone da vardı. En azından bir süreliğine. Ama sözleşmeden çıkarıldı."

"Çıkarıldı mı?" Bu tuzak soruydu. Hâlâ kendimle savaş halindeydim ve ne yapmaya niyetlendiğimi anlamam için zamana ihtiyacım vardı.

Osiris ağır ağır nefes aldı, bakışları yön değiştirdi ve utanmış ya da hayal kırıklığına uğramış bir halde, "Sadece birine gücüm yetiyordu çünkü," dedi. "Apollo'nun yerine Artemis'in ölmesini istediğime de son anda karar verdim zaten. Kardeşimin eşime yaptığı şeyin bedelini o çok sevdiği ikizinin ödediğini bilerek yaşaması çok daha iyi bir intikam şekliydi."

Artemis, "Seni pislik!" diyerek haykırdı ve Osiris'in kolunu ısırdı. Osiris de bunun üzerine elini ondan çekip yüzüne kana susamışçasına bir tokat attı. Artemis yere düşünce, eğilip onu saçından yakaladı ve vahşi bir hareketle ayağa kaldırıp sırtını kucağıma bastırdı. Onu bu odadan kurtarabilecek tek kişi olduğumu hisseden Artemis benden kaçmaya çalışmadı. Aksine yüzünü bağrıma gömüp hıçkıra hıçkıra ağladı.

Hayır, onu burada bu şekilde bırakamazdım... Kokusunu alamayıp teninin yumuşaklığını hissetmemeye dayanamazdım...

İçimdeki öfke büyüyordu.

Hem de çok...

Brant'in, Osiris'in ve Artemis'in konuşmalarını duyabiliyordum ama artık benim için hiçbir şey fark etmiyordu. Öldürdüğüm insanların yüzleri gözlerimin

önüne cam kadar net, hakikat gibi açık bir şekilde üşüşmeye başlamıştı. Ancak beni enselemeye ya da intikam almaya değil, bana kendilerini hatırlatmaya gelmişlerdi. Olduğum ya da olduğumu sandığımı kişiyi hatırlatmak için... Marina'nın Marilyn Monroe saçlarını, Monica Bellucci dudaklarını gördüğümde, gerçek bir katilin hiçbir zaman hissetmediği bir duyguya kapıldım; pişmanlık.

Sesler birden kesildi, yüzler silindi. Artık üzerimde yatan Artemis'in saçlarından başka bir şey göremiyor, kalbimin düzenli ritminden başka bir ses duyamıyordum.

Onu sevmiştim, evet ve benim herkesin düşündüğü gibi bir kiralık katil olmadığımın en büyük kanıtı da Artemis Stone'du. Birlik üyesi bir katilden beklenenden daha vicdanlı olduğumun kanıtı... Fakat Artemis Stone aynı zamanda zayıflığımın da kanıtıydı. Üstelik bir kadının düşüncelerimi bulanıklaştırmasına, beni aşina olduğum oyundan uzaklaştırıp ölüme yakınlaştırmasına bir değil, iki kez izin vermiştim.

Hayatım umurumda mıydı peki? Hayır. Ölmekten hiç korkmamıştım zaten. Ölümün peşine düşmüş değildim ama her kapımı çalışında onu hep hoş karşıladım. Bugün de onu karşılamaya hazırdım ama...

Artemis bana doğru bakarak, "Victor," diye fısıldadı, "lütfen bana zarar vermelerine izin verme." Nefesinde önceki akşam yemekte içtiğimiz şarabın belli belirsiz kokusu vardı. Onu siyah elbisesiyle hayal edip

kahkahalarımızı, birbirimize söylediğimiz güzel sözleri düşündüm.

Başını kendime yaklaştırıp kendi başımı da eğdim. Kaşlarının arasına dudaklarımı bastırdım ve uzunca bir süre dudaklarımı orada tuttum. Sıkı sıkıya kapattığım gözlerim acımaya ve sulanmaya başlamıştı ve boğazıma yine o tuhaf yumru takıldı ama bu kez yutkunamıyordum çünkü beni boğuyordu.

Bıçağı Artemis'in boğazında kaydırırken üzüntülü bir şekilde, "Ben çocuk sahibi olamam, Artemis Stone," diye fısıldadım.

Parmaklarımdan kan damlıyordu. Artemis'in öksürüp nefes almaya çalıştığını duydum ama gitmesine izin veremezdim. Boştaki tek kolumla onu tuttum ve can verişini hissettim. Osiris ve Brant odanın içinde heykel gibi dikilmişlerdi. Önlerindeki sahneyi gözleri ve ağızları açık izliyorlardı. Sanırım yaptığım şey onları şok etmişti. Tuhaf diye düşündüm. Her ikisinin de o kızı öldürmemi istediklerini biliyordum. Bunu tam da benden beklenildiği şekilde yapmıştım ama nedense ölen birini daha önce hiç görmemişler gibi bakıyorlardı.

Çalan sirenler yaklaştıkça Osiris ve Brant kendilerine geldiler. Polis mi? Polisi kim aramıştı?

Brant ısrarcı bir dille, "Gitmeliyiz, Victor," dedi.

Bana doğru çabucak yürüdü, cebinden çıkardığı bıçakla bağlarımı kesti. O kadar şaşkındım ki Artemis kucağımdan yere ne zaman düştü hiç anlamadım bile. Sonrasında da hatırlamadım. Üstelik pek çok gece

bu anıyı düşünmeme rağmen. Brant beni odadan dışarıya çıplak bir halde sürüklediğinde ona baktım mı bakmadım mı, onu bile hatırlamıyorum.

Arabamla Brant'i arka sokaklarda hızla takip ettim ve neredeyse bir ağaca çarpmak üzereydim. Çünkü o anda görebildiğim tek şey Artemis'in elime bulaşan kanıydı ve bu kan parmaklarımı ve beynimi resmen kaplamıştı.

Görebildiğim tek şey buydu. Onun kanı...

Izabel

Günümüz...

Nefesimi öyle bir tutmuştum ki soluğum kesilecek sandım. Sanki biri karnıma yumruk atmıştı.

Victor onu öldürmüştü... Victor onu seven kadını öldürmüştü.

Geriye sendeledim ve makyaj aynasından uzaklaştım. Yaşananları anlamaya çalışıyor, Victor'u haklı çıkaracak düşünceler ve bahaneler üretmeye çalışıyordum. Üzerimde siyah bir elbise vardı. Yüksek topuklu siyah ayakkabılar giyiyordum. Saçlarım lüle lüle olmuş, kulaklarımın altına gelmişti. Hestia'nın dikkatli elleri makyajımı kusursuz kılmıştı ve Victor'un anlattıkları hâlâ zihnimde yankılanıyordu.

Victor sevdiği kadını *öldürmüştü...*

Arkamda bir yerlerde duran Hestia'nın "Şimdi anladın mı?" diye sorduğunu duydum.

Ona bakmadan, "Evet..." dedim. "Hem de çok iyi."

Hestia sakin ve kendinden emin bir şekilde gülümseyince, ölümün kapıda beklediğini bir kez daha hissettim.

Victor

"Ya Osiris?" diye sordu Apollo.

"Ondan bir daha haber almadım," diye cevap verdim. Hâlâ düşüncelerimde kaybolmuş bir haldeydim. "İş bittikten sonra bir müşteriyle haberleşmeye devam etmek sık görülen bir şey değildir ne de olsa."

Apollo hücremin hemen yanında duruyordu. Ben de yerde oturuyordum.

"Demek istediğim bu değildi," dedi.

Zihnimdeki görüntüleri tamamıyla silip parmaklıklar arasından ona baktım.

"Sevdiğin kadını öldürmene sebep olan Osiris'e karşı sonra ne hissettin?"

"O bana hiçbir şey *yaptırmadı*," diye cevap verdim.

Başını yana yatırdı. "Yani kardeşimi öldürmeyi istedin mi?" diye sordu. "Dediğin bu mu, Victor? Eğer bu doğruysa..." Başının sallayıp yumruğunu sıktı. "Eğer bu doğruysa aramızda çok farklı bir problem olur." Katı bakışları öfkeden kuduruyordu.

"Söylenecek başka söz yok," dedim ve çıplak ayaklarımın bastığı taşa baktım.

Odayı garip bir sessizlik kaplamıştı.

Apollo, "Hayır var, Faust," dedi ve yüzüne kibirli bir sırıtma yayıldı, "Söylenecek çok şey var ama..." Arkasındaki çıkışa doğru baktı ve sonra bakışlarını bana çevirdi. "Bunu söyleyecek kişi sen değilsin."

Kapının arkasındaki koridordan gelen sesleri duydum. Kapının altındaki boşlukta hareket eden gölgeler görünüyordu. Derken göğsümü bir korku kapladı. Izabel'e ne olmuştu? Tek düşündüğüm Hestia'nın yıllar önce savurduğu tehditlerdi. Hestia'nın açtığı kesikleriyle kanlar içinde kalan Izabel'i görmeye kendimi hazırlamaya çalıştım. Benim için. Uzun soluklu bir intikam için...

Koridorun loş ışığı kapı açılınca odaya süzüldü. Nefes alamadım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sanki kafamda, kulaklarımda hissediyordum. Yavaşça ayağa kalktım. Karanlıkta hareket eden silüetten gözlerimi ayıramıyordum. Ellerim parmaklıkları sıkıp çekiyordu ve nefes nefeseydim.

Izabel'i gördüm. Yaşıyordu ve görünüşe göre zarar da görmemişti. Bir an her şeye rağmen hâlâ umudun olduğunu düşündüm.

Ama başka biri daha vardı.

Artemis...

Ve takatimin artık iyiden iyiye azaldığının farkındaydım.

12. BÖLÜM

Izabel

Daha önce Victor'un yüzünde hiç böyle bir ifade görmemiştim. Sakin yapısının yerini daha kırılgan bir şey almıştı. Bana bakmıyordu bile ve nefesi şaşkınlıktan olsa gerek bir an için kesilir gibi oldu.

"Artemis..." dedi hayretle.

Ben de şaşkındım. Beni giydiren, saçımı ve makyajımı yapan kadına bakmak için arkamı döndüm. Sonra baraj kapısı açılıp da şiddetle akmaya başlayan sular misali her şeyin cevabı kafama doldu. Ah, demek Victor'un yüzündeki travmatik ifadenin nedeni buydu.

Derken bir el beni sırtımdan itekledi. Ellerim arkada ve bileklerim de bağlı olduğu için yere düştüm. Dizlerimin soyulduğunu hissediyordum. Üstelik keskin bir ağrı da çeneme, boynuma ve sırtıma yayılmıştı. Kalbimin ne kadarına dayanacağını öngöremiyordum.

Artemis yokmuşum gibi beni geçti. Victor'a ve kafese yakın bir yerde durdu.

Birileri beni yerden kaldırdı ve bu manyak orospunun güzellik salonuna götürülmeden önce oturduğum sandalyeye taşındım. "Kımıldama," dedi Apollo. Birden Victor'un bakışlarını hissettim. Bana bakmıyordu ama bakmak istediğini hissediyordum. Belki de *bakmamaya* çalışıyordu.

"Victor?" dedim ama cevap vermedi. Benim olduğum tarafa da bakmadı. Gerçi dikkatini çeksem de ne diyeceğimden emin değildim.

Neden bana bakmıyordu acaba? Neden yalnızca Artemis'e odaklanmıştı? O ölmüştü. Hatta katili de Victor'du. Bu yüzden suratı hortlak görmüş gibiydi.

Nasıl hayatta olabilir diye düşünüyordu muhtemelen.

Bense Victor'un bana bakıp bakmayacağını düşündüm.

Victor

O an Izabel'e bakmamak için bütün gücümü harcamam gerekti. Gözlerimi Artemis'ten ayırırsam, Artemis kendisinden başka birine baktığımı görürse bunu Izabel'e ödetecekti.

Bu yüzden sadece Artemis'e odaklandım. Onun istediği de buydu ve bunun için uzun zamandır bekliyordu. Hiç şüphesiz buna kafa yormuştu. İşleri Apollo ile yürütmüş olmasaydı, ben bu kafeste olmazdım. Hareketlerine, gözlerindeki ifadeye, yürümesindeki güvene bakılırsa, önümdeki kadın bir zamanlar tanıdığımı düşündüğüm kadından çok farklıydı. Artemis Stone benim ilk gerçek aşkım ve ilk gerçek hatamdı. Ama şimdi karşımda kimin olduğunu çözemiyordum. Öte yandan bu akşam burada yaşanacakların on beş yıl önce benim tarafımdan yaratıldığını biliyordum. Sonucu hak ettiğimi de biliyordum.

Aklımda dolaşan onca şey vardı ama önce "Polisler," diye söze girdim. Gözlerimi Artemis'ten ayırmadan başımla Apollo'ya işaret ettim. "Sana Osiris'ten önce ulaşmayacağını bildiğinden önce polisi aradı. O gece bu kadar erken gelmelerinin nedeni buydu."

Artemis parmaklıklara yaklaştı. İki elinin tatlı, uzun parmaklarını demirlerin etrafında kıvırdı. Uzunca bir süre gözünü kırpmadan bana baktı.

Birkaç dakika geçmişti ama sessizliğini koruyordu. Beni rahatsız edercesine, özgüvenimi yerle bir edercesine bana baktı. Neden konuşmuyordu?

"Artemis..."

Beni susturmak için sağ elini kaldırdı. Ben de konuşmadım. Sonra aynı eli boğazına doğru götürdü ve kıyafetinin fermuarını dikkatle açtı. Yavaş, çok yavaş ama. Delici bakışlarında hiçbir hareketlilik yoktu. Fermuarı açıktan sonra ellerini iki yana bıraktı. Ben de gözlerine bakmayı bırakıp görmemi istediği şeye yoğunlaştım.

Uzun bir yara izi, düzgün ve derisinin üzerinde kabarmış bir halde, esmer tenine tezat renksiz bir şekilde bana bakıyordu. İşlediğim günahın suçundan utanç ve pişmanlık duyarak bakışlarımı kaçırdım. Her şey bir kez daha gözümün önündeydi ve Artemis'in onu öldürdüğüm gece parmaklarımdan süzülen kanını hatırlıyordum. Çünkü onu öldürmüştüm. Öldürmem gerektiği için yapmıştım bunu.

"Bana bak, Victor," dedi Artemis, sakin ama emreder gibi bir ses tonuyla. "Yaptığın şeye bak."

Ben ne...

Başımı kaldırdım ve yutkundum.

"Şimdi neden burada olduğunu anladın mı?" diye sordu.

Tek kelime edemeden başımı salladım. Artemis'in arkasındaki Izabel'e bakmak istedim ama bunu da yapamadım.

Apollo sessizce yan tarafta duruyordu.

Artemis "Neden burada olduğunu söyle," diye diretti.

Söyleyemedim. Bunu söylemem mümkün değildi. Izabel varken olmazdı. Izabel'in giydiği kıyafete baktım. Makyajına, bukleli saçlarına, siyah topuklu ayakkabılarına... On beş yıl önce bir restoranda birinci yıl dönümümüzü kutladığımız Artemis'in birebir kopyasıydı.

Evet, neden burada olduğumuzu artık anlamıştım.

Apollo, "Ona cevap ver," diye kükredi.

İleriye doğru bir adım attı.

Artemis ona bakmadan, "Hayır, Apollo," diye ikaz etti. "Lütfen bana bırak. Senin de sıran gelecek, merak etme."

Apollo kendini tuttu ve başka bir şey söylemedi.

Artemis kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Kardeşime neden on beş yıl diye sormuştun, değil mi?" dedi. "Sorunun gerçek cevabını sana ben söyleyeyim." Başını bir tarafa yatırdı. "Öncelikle hazırlanmak istedim. Eğitilmem gerekiyordu. Beni tanıdığında bir

hiçtim. Sadece bir suçlunun kızı ve bir hainin kardeşi. Peronda beni soymaya çalışan bir hırsızdan bile kendimi zor korurdum. Bir katilin icabına bakmamsa mümkün değildi. Öte yandan biliyordum ki... gölgede kalmalı ve senin için ölüyü oynamaya devam etmeliydim." Önümde durdu ve bakışlarımı yakaladı. "Ve bunu yaptım. Kendimi de kardeşimi de şaşırtarak hem de." Durdu ve sonra "Hem beni öldürdüğünü düşündüğün için beni aramaya da kalkamazdın ve bu da bana hazırlanmam için bir şans verecekti," diye ekledi. "Ve tam sana karşı hamlemi yapacaktım ki Apollo bana bir şey söyledi. Apollo, söyle ona lüften."

"Seni derinden yaralayacak bir şey yapamamasının çok acı olduğunu söyledim," dedi Apollo.

"Evet," diye onayladı Artemis. "Dediği tam olarak buydu. Biraz kinayeliydi elbette ama ben o an bunun bir tür ilahi adalet olabileceğine karar verdim. Beni kolaylıkla gözden çıkardığın gibi sevdiğin birinin ölümüne tanık olmalıydın."

"Kolay değildi, Artemis," dedim. "Seni öldürmek benim için çok zordu."

"Ama yapmak zorunda değildin!" diye bağırınca şaşırdım. Sonra sesi tekrar sakinleşti ve "Başka bir yol bulabilirdin. Kimsenin bulamadığı çözümleri bulan sendin, Victor. Bunu hepimiz biliyoruz. Sen de biliyorsun," diye ekledi.

"Haklısın," dedim dürüstçe. "Başka bir yol bulabilirdim."

"Kabul ediyorsun yani?" dedi Apollo.

Artemis kafesten dönüp avucunu kardeşinin göğsüne dayadı ve daha da ileri gitmesini engelledi. Birkaç gergin dakikadan sonra bana soğuk bir şekilde bakarak geri adım attı. Ancak kızgın bakışları sandalyede oturan Izabel'e döndüğünde kanım resmen buz kesmişti. Ondan uzak dur demek istiyordum.

Ondan uzak dur...

"Neden on beş yıl?" diye sorup konuya geri döndüm. Apollo'yu mümkün olduğunca Izabel'den uzak tutmaya çalışıyordum.

Artemis hemen yanıtladı: "Çünkü tekrar âşık olman bu kadar sürdü. Ve ben sabrettim. Bu anın mükemmel olmasını istiyordum ne de olsa. Bir ara böyle bir fırsatı hiç ele geçiremeyeceğimi düşünüp umudumu yitirir gibi oldum ama yine de bekledim. Yıllar geçiyordu ama sen boğazımı kestiğin günkü kadar soğuk ve zalimdin. Ama beklemeyi sürdürdüm." Parmaklıkları tekrar tuttu ve güzel yüzünü yakınlaştırdı. "Ve nihayet haberlerini aldım. Victor Faust örgütüyle yollarını ayırmıştı ve sözüm ona Meksika'daki bir kız yüzünden..." Izabel'e baktı. "Apollo doğru olmadığını söylese de ben öyle olduğunu biliyordum. Hissettim..." Göğsünün önünde kapalı bir yumruk yaptı. "Tam da burada... Küçük, kara kalbimde... Sadece senin için atan kalbimde... Bu haberin doğru olduğunu biliyordum."

Elleri parmaklıklardan kaydı. Fakat bakışlarındaki ifade değişmedi.

"Neden beni öldürdün, Victor?" diye sordu.

"Bunu cevaplamak kolay değil, Artemis," dedim.

Sırıtarak başını salladı.

"Uzunca bir süredir bildiğimi sanıyordum," diye devam etti sonra. "Bıçağı boğazıma dayadığında söylediğin sözlerin aslında bana bilmem gereken her şeyi anlattığını düşünmüştüm ama yanlıyormuşum." Apollo'ya baktı ve elini uzattı. "Bana anahtarı ver."

Apollo, katı ve kavgacı sesle "Hayır Artemis, olmaz," diye itiraz etti.

"Lütfen kardeşim, bana... anahtarı... ver..." diye ısrar etti. "Victor bana zarar vermez. Nedenini biliyor." Gözlerimin içine beni tehdit edercesine baktı. "Bana zarar verirse sen de o Meksikalı ufaklığı öldürürsün."

Apollo iç çekip pantolonunun cebindeki anahtarı aldı ve kafesimin önünde dikilen Artemis'e verdi. Bunun üzerine adamları ileriye doğru yürüdü ve üçü Izabel'in arkasına geçip silahlarını Izabel'in başına dayadı. Diğerleri ise açılan kafesin önünde durup silahlarını bana doğrulttular. Apollo belinden bir bıçak çıkartıp Izabel'in boğazına tuttu. "İki kez düşünmeyeceğim, Victor," dedi sertçe.

Artemis anahtarı en yakınındaki adama uzattı. Derken kafesin kapısı büyük bir gürültüyle açıldı. Artemis kafesin içine girip kapıyı kapattı. Kapı otomatik olarak kilitlenmişti. Dikkatli ve yavaş adımlarla bana yaklaştı. Ona hissettirmemeye çalışarak silahı olup olmadığını kontrol ettim ama ne yazıktır ki yoktu.

Izabel sandalyesinden, "Öldür onu, Victor!" diye bağırdı. Apollo'nun bir eli Izabel'in ağzını kapatmaya çalışırken, diğeri de boğazındaki bıçağa daha fazla güç veriyordu. "Hele başka bir şey daha söyle," dedi Apollo başını geriye doğru çekerken.

O kadar umutsuz hissediyordum ki Apollo'ya karşı bir şey demem gerektiğini hissettim. Ama yapamayacağımı biliyordum. Çünkü bu ona daha fazla güç vermek demekti. Izabel'i elimden geldiğince görmezden gelmek belki de onu kurtaracak tek şeydi. En azından bir süreliğine.

Ona bakarak, "Söyle bana, Artemis," dedim. "Aklından ne geçiyorsa anlat bana. Dinleyeceğim. Sana bunu borçluyum."

Bana yaklaştı ve elini kalbimin üzerine koydu. Her zamanki yumuşaklığı ve masumiyetiyle gülümsedi. Fakat bu gülüşün ardındaki şeytaniliği hissetmiştim.

"Ah, bana bundan fazlasını da borçlusun," dedi ve bu cümlesi içime işleyene kadar bekledi.

Sonra kibar bir ses tonuyla "Sen beni öldürmedin," diye devam etti. "Çünkü bir ilişkim olduğunu düşünüyordun. Beni öldürdün çünkü uzun zamandır bir neden arıyordun. Şu Marina hakkında bana söylediklerini hatırlamıştım. Elbette hikâyeyi bana bu gece anlattığın şekilde bilmiyordum ama yine de bana olması gerekenden fazlasını söylemiştin."

"Evet," diye onayladım. "Haklısın, çok şey söyledim. Söylememeliydim."

Artemis benden uzaklaşarak, "Doğru," dedi derin bir pişmanlık duyuyor gibi. "Ve beni sevdiğin için bundan sıyrılmanın tek yolu da benim hayatıma son vermekti. Beni öldürmeseydin, Birlik'in seni öldüreceğini biliyordun. Ama her şeyden ziyade beni... kendin için öldürdün. Brant Morrisson senin hakkında ne düşünecek diye ya da Birlik seni darağacında sallandıracak diye değil. Beni öldürdün çünkü öldürmen gerekiyordu. Çünkü bana olan aşkının sana yaptıklarından, yapacaklarından nefret ediyordun." Yanağıma tokat indirdiğinde kulaklarım çınladı, şakaklarım sızladı. Cildim ateş gibi yanıyordu ama direnmeliydim.

Artemis soğuk ve zalim bir ifadeyle bana baktı. İleri doğru eğilip, "Oysa kimseyle ilişkim olmadı. Düşürdüğüm bebek de sendendi, Victor," dedi ve kendini geri çekti.

Önce sessiz bir şekilde "Biliyorum," dedim. Sonraysa gözlerimi ve sesimi yükselterek, "O zaman sana inanmadım çünkü..."

"İnanmak istemedin," diyerek böldü sözlerimi.

Başımı sallayıp onayladım. "Evet, inanmak istemedim."

Parmaklarının çenemin kenarına battığını hissetti. Ilık, tatlı nefesi de dudaklarımdaydı. "Senin bebeğini taşımamın mümkün olamayacağını mı düşündün?" diye diyerek sıkıştırmaya çalıştı beni. "Kendini seni kandırdığıma ikna etmek, yapacağın şeyi daha mı kolaylaştırıyordu yoksa?" Gözlerinin dudaklarıma doğru kaydığını gördüm ve çok geçmeden dudaklarını

dudaklarıma değdirdi. "Sen beni o gece ne olursa olsun öldürecektin, Victor. Çocuğunu taşıyor olsam da olmasam da..."

İlk defa kendimi, ne kadar tutmaya çalıştıysam da direkt Izabel'e bakarken buldum. Yüzümde pişmanlık, özür ve utançla Izabel'e bakmaya devam edip, "Evet," dedim. "Yine olsa yine aynı şeyi yapardım."

Izabel'in gözlerinden yaşlar aktı ve odayı bir sessizlik kapladı.

13. BÖLÜM

Izabel

Doğru değildi.

Olamazdı.

Başta her şeyin normal göründüğü ama sonra olayların giderek mantıktan uzaklaştığı kâbusların birinden uyanmış gibi hissettim. Ve şimdi bu sandalyede, hissiz, çaresiz ve zaman kavramını yitirmiş bir halde neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. O kadar kötü hissediyordum ki bu kâbusu bir daha görmemek için her şeyi yapabilirdim.

Victor'dan korkmakta haklı mıydım? Durum bu kadar kritik olduğunda beni de öldürür müydü? Niklas, "Sana daha ne kadar taviz verecek? Tıpkı benim Claire'le, Gustavsson'un Seraphina ile yaşadığı gibi Victor da zayıf anlarından birini yaşıyor. Bak, aşk Flynn'e

ne yaptı. Şimdi sıra kardeşimde ama bu ne kadar sürer?" diye sorarken haklı mıydı?

Ya Nora? O da mı doğruları söylüyordu? Bana, "Herkes âşık olabilir, Izabel. Bir adamın gözlerine bakarak karşısındaki kişiye âşık olup olmadığını anlayabilirim. Ancak Victor Faust gibi bir adam sonsuza dek âşık kalamaz," demişti. "Fredrik'in karakterinde olan biri aşksız duramazken, Victor gibilerde durum tam tersidir ve aşk işinin önüne geçtiğinde, onu daha insan kıldıkça ve onu kırılma noktasına yaklaştırdıkça, bildiği tek hayatın dengesini korumak için ne yapılması gerekiyorsa, içgüdüleri ona ne söylüyorsa, onu yapacaktır."

Artık cevabı bulduğumu hissediyordum.

Ve biliyordum... Göğsüme bir yumru oturdu. Sadece öleceğimi değil, ölümümün kimin elinden olacağını da biliyordum.

Başımı tekrar kaldırdım ve Victor'a baktım. Yüzümden akan yaşlar dayanılacak gibi değildi. Keşke ellerimle onları silebilseydim.

Apollo elini ağzımdan çektiği için, boğazıma dayadığı bıçağa aldırmadan, "Seni hâlâ seviyorum, Victor," dedim ona. "Ne yaptığının önemi yok. Ne yapacağının da... Seni her zaman seviyorum." Sözlerim her zamanki gibi doğruyu yansıtıyordu ama bu sefer biraz daha farklıydı. Çünkü ağzımdan son kez dökülüyorlardı.

Fakat Victor'un beni anladığını bilmem gerekiyordu. Ona sandığından çok daha fazla benzediğimi fark ettiğini bilmeye ihtiyacım vardı.

Annem, "Sarai, bebeğim," diye fısıldadı. Bebek kokusu yoğun sigara ve parfüm kokusuyla karışmıştı. Yatağa yanıma uzandığında içim kalktı. "Beni affettin, değil mi? Bunların olmasını istemezdim. Ben... ben doğru düşünemedim."

Uyuşturucu damarlarına yayıldıkça karanlıktaki gözlerinin beyaz kısımlarını daha da net görüyordum. Cennete yükselmiş gibi güldü. Ben de iğneyi yatağın ucundaki tepsiye bıraktım ve "Tamam, anne, sorun değil," diye fısıldadım ve incecik kolunu sıkan bezi gevşeterek, "Seni affediyorum..." dedim.

Victor bana baktı ama bir şey demedi. En azından ağzını açmadı. Gözleri başka bir şey söylüyor gibiydi ama ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Derken Artemis'in kahkahası kulaklarında çınladı.

"Her şey bittikten sonra da," dedi bana kafesin içinden, "hâlâ bu... vahşiyi seviyor olacak mısın?"

Hiç tereddüt etmeden "Evet," dedim.

Başını sallayıp, "Aptal âşık, ha?" dedi.

"Sen de onu sevdin," dedim. "Marina'yı onun öldürdüğünü öğrendin ve dolaylı bir yoldan da olsa nedenini biliyordun ama yine de onu sevmeye devam ettin." Boğazıma dayanmış soğuk bıçağa aldırmadan başımı çevirdim. "Ve belli ki hâlâ seviyorsun da. Boğazını kesip seni ölüme terk etti. Şimdi de bebeğini

taşımana rağmen, seni öldüreceğini itiraf etti ama yine de ondan vazgeçemiyorsun. Aptal âşık olmak bile senin bu halini açıklamaz."

Artemis öfkeyle kaşlarını çatarken Apollo söylediklerime bir tepki olarak başımı sert bir şekilde geriye çekti.

Artemis bunun üzerine Victor'dan uzaklaşıp kafesin çıkışına yaklaştı. Korumalarsa ona yol açmak için geriye doğru hareket ettiler. Victor'un da onu takip ettiğini gördüm ama Apollo bana karşı tehdit edici bir el hareketi yapınca durdu.

Artemis kafesten olaysız çıktı ve açık kapının önünde bir müddet durdu. Bize doğru el edip, "Onu şimdi getirin," dedi. Bu emir üzerine zorla sandalyeden kaldırıldım. Kafese gidene kadar Apollo'nun bıçağı gırtlağımdan ayrılmadı. Artemis kapıdan çekilince, Apollo beni girişe doğru ittirdi ve taş zemine yapıştım.

Başımı hiç kaldıramadım. Victor hemen yanıma koşup beni kaldırdı. "Özür dilerim, aşkım," dedi ve saçlarımı öpüp beni kollarında sarıp sarmaladı.

Kaprisli bir şekilde "Bana da böyle dediği günü hatırlıyorum," dedi Artemis. Kafesi kapatıp kapısını kilitledi ve anahtarı da cebine koydu.

Bir süre önümüzden dolandıktan sonra avucunu açıp kardeşine uzattı. İstediği şeyi zaten bilen Apollo az evvel boğazıma dayadığı bıçağı böylelikle Artemis'in eline bıraktı.

Artemis elinde bıçakla kafese yaklaştı, eğildi ve bıçağı parmaklıkların arasından kafesin içine attı.

"Tanıdık geliyor olmalı, Victor. Hmm?" dedi.

Sonra doğruldu ve arkasını dönüp ikiz kardeşiyle yürümeye başladı. Birkaç adımın ardından, "Sana asla sahip olmadığımız bir şey vereceğim," deyip durdu, bir kez daha bize bakmak için yüzünü döndü. "Onu öldürmeden önce yalnız geçireceğiniz bir an."

Kalbim duracak gibiydi.

"Onu *öldürmeyeceğim*," dedi Victor sakin bir şekilde.

Kanım donmuştu sanki. Victor kollarıyla beni daha da sıkı sardı.

Artemis güldü ve tuhaf bir özgüvenle, "Hayır, öldüreceksin," dedi. "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Ve Apollo'yla birlikte yürümeye devam edip, bizi silahlı adamlarıyla arkalarında bıraktılar.

İçimdeki duyguyu görmezden gelmeye çalışarak Victor'a döndüm. Ellerim hâlâ arkadan bağlıydı. Korkuyla "Buradan çıkmalıyız," dedim. "Ellerimi aç. Hadi, Victor! Acele et lütfen." Adamların bizi izlediğine aldırmıyordum. Bıçakla kafesin kilidini açarsak, bize bir şey yapabileceklerine ihtimal vermiyordum. Aksi olsa bile umurumda değildi! Çünkü çabalamamız ve bu kadere boyun eğmememiz gerekiyordu.

"Hayır," diyen Victor'un sesiyle âdeta sarsıldım. Sözlerimin tükendiğini hissediyordum.

Şaşkınlıkla ona baktım ve "Victor... Sen ne demek istiyorsun?" diye sordum. Ama zaten biliyordum. Sadece inanmak istemiyordum.

"Hayır diyorum, Izabel. Hayır..." Gözlerindeki ciddiyet beni dehşete düşürmeye yetmişti. "Bu sefer bitti. Buradan çıkmanın bir yolu yok."

Bunu anlamak beni daha da bezdirmişti. "Öyleyse pes mi ediyorsun?" diye sordum. Ben bile ağzımdan çıkanlara inanamıyordum. "Onlara boyun mu eğiyorsun yani? Senin neyin var, Tanrı aşkına?" Kendimi ona doğru itip göz göze gelmeye çalıştım.

Victor her zamanki gibi sakindi. Bunun için ona tokat atmak istiyordum.

"Victor–"

"Kessler hakkındaki gerçeklerin hepsini anlatmadım sana," dedi nihayet. "Ve gerçeği bilmeye hakkın var."

Neyi itiraf edeceğinden korktuğumdan konuşamadım. Karnıma bir ağrı saplanmıştı ve solmak üzere bir çiçek gibi hissediyordum kendimi.

Söyleyeceğini düşündüğüm şeyi söyle, Victor. Hadi...

Victor

"Kessler'ı canlı istediğini biliyorum," dedim. "Onun hayatta olmasını senden de çok istiyordum ama bunu bilmene izin veremezdim."

Izabel'in yüzüne şaşkınlık dolu bir ifade yayıldı. Belki başka bir şey söyleyeceğimi düşünüyordu. Bu itirafla rahatlayıp rahatlayamadığını kestiremiyordum ama çok geçmeden gözlerine çok iyi bildiğim başka bir ifade oturdu: Ani bir farkındalık duygusu.

Gözlerini kısarak bana baktı ve "Beni manipüle ettin, öyle mi?" dedi suçlarcasına.

"Evet."

"Nora'nın yaptığı hiçbir şeyi umursamadın! Dina'yı kaçırması, Niklas'ı sana karşı kışkırtması, itirafım sonrası yaşananlar... Bunların hiçbiri umurunda değildi, öyle mi?"

"Bu doğru değil," diye itiraz ettim. "Başta herkes gibi ben de onun ölmesini istiyordum. Hatta onu bizzat ben öldürecektim. Sonra senin üzerindeki etkisini anladım."

"Ama onu öldürecek kadar değil demek ki!" dedi öfkeyle. Arkasına bağladığı elleriyle debeleniyordu. "Beni eğitebilsin diye kalmasını istememe neden oldun. Ama karar veren ben olursam, yaptığı onca şeyden sonra onu istediğinden şüphelenmeyecektim."

"Hayır, Izabel!" diye bağırdım ve ona doğru ilerledim. O ise yerinden kımıldamadı. Sesimi kısarak, "Sandığın gibi değil," diye açıklamaya çalıştım. "Bu kadına karşı bir şey hissetmedim. Hissetmem de. Sadece onu... incelemek istiyordum. Nasıl..."

"Nasıl ne, Victor?" Dişlerini gıcırdattı. "Nasıl ne?"

Sorusunu cevaplamak için ağzımı açtım ama sözümü kesti ve verdiği cevapla beni şoke etti.

"Nasıl yaptığını öğrenmek istedin..." dedi yine suçlayıcı bir üslupla. "Nasıl gözünü kırpmadan bunları yapabildiğini, nasıl bu kadar kalpsiz olabildiğini, aşka karşı nasıl bu kadar kayıtsız kalabildiğini keşfetmek istedin. Böylece sen de onun gibi olacaktın! Tanımadığım adamlarla yatıp evcilik oynarsam, sen de Nora gibi olabilecektin!" Nefes alacak kadar durdu ve devam etti: "Birlikte önemli bir karar aldığımıza inanmamı sağladın. Çıkarımlarıma güvenecek kadar kendime inanmamı sağladın." İçindeki isyan çığlığını bastırırcasına kaskatı kesildiğini fark ettim. "Ama gerçek şu ki sen kararları benim için zaten almıştın. Onun ölü

ya da diri olmasının da bir önemi yoktu. Çünkü zaten onu öldürmeyecektin." Sırtını bana döndü. Ağır ve derin bir şekilde nefes alıp veriyor ve omuzları ağır ağır kalkıp düşüyordu. "Sen... beni kullandın, Victor," dedi sonunda.

"Özür dilerim," dedim yumuşak bir ses tonuyla.

Odayı tekrar rahatsız edici bir sessizlik kapladı.

"Ben de özür dilerim," diye yanıtladı. İşte bu beni hazırlıksız yakalamıştı.

Izabel bana bakmak için döndü. Ben ne için üzgün olduğunu düşünüp, ne demek istediğini anlamaya çalışırken o açıklamaya girişti.

"Yüreğimde," dedi, "sen, Nora'ya Claire'e yaptıklarını itiraf ederken Niklas'ın tarafını tutuyordum."

"Ama..."

Başını sert bir şekilde salladı ve elini kaldırıp "Henüz bitirmedim," deyip devam etti. "Biz İtalya'dayken gerçek Niklas'ı tanıma şansı buldum. Peki, ne gördüğümü bilmek ister misin?"

İsteksizce ve hafifçe başımı aşağı yukarı salladım.

Benimle göz teması kurmaktan kaçınarak, "Affedilmeyi hak eden birini gördüm, Victor. Yaşanan onca şeye rağmen hâlâ masum kalabilen, yüreğinde aşk ve tutku olan birini gördüm," dedi. Bu sefer gözlerime baktı. "Hâlâ... kurtarılabilecek bir adam gördüm."

"Ve sen bunun için benden özür mü diliyorsun?" diye sordum şaşırarak.

"Evet."

"İyi de neden?"

"Çünkü suçluluk duyuyorum," diye yanıtladı. "Suçluluk duyuyorum çünkü... sana baktığımda... aynı şeyi göremiyorum."

Bu sözü beni darmaduman etti ve acımı yüzümden okuyamasın diye ona arkamı döndüm.

14. BÖLÜM

Victor

Parmaklıklarda durdum. Kör gibi etrafa bakındım. Izabel'in kardeşime duyduğu merhameti ve onları beraber İtalya'ya yollama nedenimi düşündüm.

Yüzümdeki ifadeyi silebildiğime kanaat getirir getirmez ona döndüm ve yerde duran bıçağın, Artemis'in boğazını keserken kullandığım bıçağın aynısı olmadığını umdum. Ama Artemis'in aynısı derken bunu kastettiğine de emindim.

"Kardeşim konusunda haklısın," dedim. "Özür dilemene de gerek yok. Sen ve Niklas... Birbirinize çok benziyorsunuz. İkiniz de bu hayatta itilip kakıldınız. Oysa ikiniz de sadece normal bir hayat sürmek istiyordunuz. Dahası hayatta kalabilmek için yapmanız gereken her şeyi yaptınız ve günahlarınızdan arınabileceğiniz, sizi ölümle burun buruna getirmeyen bir

yoldan yürüyebilecekken beni takip etmeyi seçtiniz. Izabel, kardeşim gibi sen de masumsun ve sen de affedilmeyi hak ediyorsun. Sen de kurtarılabilirsin." Ona birkaç saniye baktım. Zihnimde düşünceler uçuşuyordu. "Zaten senin Niklas'ı kurtarabileceğini düşünmüştüm... Birbirinizi kurtarabileceğinize inanmıştım."

Izabel

Gözlerimdeki ışığın kaybolduğunu hissediyordum. Karanlık bile yeteri kadar karanlık değil gibiydi. Hiçliğe karışmış gibiydim, azar azar tükeniyordum sanki. Şimdiye kadar hiçbir söz beni bu kadar derinden sarsmamıştı. Hiçbir pişmanlık, itiraf ya da gerçek, bana bu denli zarar verememişti.

Dizlerimin bağı çözüldü ve yere yığıldım. Victor'un bana doğru koştuğunu hissettim ama ben onu tersleyince hemen durdu. "Bana sakın dokunma!" dedim. Sesime bile yabancılaşmıştım ve sanki başkası benim yerime konuşuyordu. "Sakın!"

Victor taşa oturup sırtını parmaklıklara dayadı ve dizlerini karnına çekip kollarını üstüne koydu. Ona bakmak istemiyor ama her hareketini görebiliyordum.

Yüzündeki hüznü bile gördüm. Benden saklamaya çalıştığı hüznü...

Sesimi tekrar kontrol edebildiğimi anladıktan sonra yaşlı gözlerle nihayet ona döndüm. "Beni bu yüzden İtalya'ya gönderdin," dedim ama acıdan sesim değişiyordu. "Bizimle gitmesi gereken kişinin Niklas olduğunu da bu yüzden söyledin. Beni koruyacağını bildiğinden ya da güvendiğin tek kişi o olduğundan falan değil. Bizim birlikte olmamızı istedin! Değil mi?"

Victor iç çekti ve yavaşça başını salladı.

"Böyle hissettiğin için üzgünüm," dedi. "Ama sana gerçeği söylüyorum. Ben sadece sizi kurtarmak istedim."

"Bence kendini kurtarmak istiyordun."

Victor başını itiraz edercesine sallayıp, "Hayır," dedi. "Mesele benimle ilgili değildi. Önce sen, sonra kardeşim, belki en son bendim."

"Sen korkunç bir yalancısın."

Victor hiçbir şey söylemedi.

"Böyle düşündüğün için üzgünüm," diye sürdürdü konuşmasını. "Sana doğruyu söylüyorum. Seni kurtarmak istedim. Hepsi bu."

"Kurtarmak, kurtarmak... Neyden kurtarmak? Kimden?" dedim keder ve öfke karışımı bir tonda. "Ait olduğun hayattan mı? *Bu* hayattan mı? Köşe başında pusu kurmuş tehlikelerden mi? Sana inanmıyorum, Victor. Sana... *inanmıyorum.*"

"Seni kendimden korumak istedim, Izabel," dedi bir çırpıda. "Seni bundan kurtarmak istedim," deyip iki elini açtı ve içinde bulunduğumuz kafesi işaret etti.

Ama ben kafese değil, Victor'un ellerine bakıyordum. Bu gece bitmeden beni öldürecek ellere...

Haklıydı belki de. Beni kendinden korumak istemiş olabilirdi. Duygularımız değişmese dahi bir gün beni öldürmek zorunda kalacağının farkındaydı. Tıpkı Marina gibi, Artemis gibi bir gün beni de kendi elleriyle öldürecekti. Çünkü beni seviyordu. Burada olmamızın nedeni buydu. Bu yüzden Victor bu akşam öleceğimi söylemişti. Bu yüzden bu kafesin içinde beraberdik.

Gözyaşlarımı içime akıttım ve korkmak ya da kendine acımak yerine ömrümün sonuna yaklaşmışken cesur olmam gerektiğini anladım. Bu bir şekilde benim hatamdı. Yaşanacakları çok daha önceden görebilir ve farklı bir yol, farklı bir hayat seçebilirdim ama yapmadım.

Ve kendimden başka suçlanacak biri yoktu.

Derin bir iç çektim ve güzel, siyah ayakkabıların içindeki ayaklarıma baktım ve gözlerimi Victor'a çevirdim. "Beni neden buraya getirdin, Victor?" diye sordum. "Beni ve Niklas'ı bir araya getirmek istiyorsan, neden bu seyahate biz çıktık? Artık beni istemiyorsan... neden beni sevdiğini söyledin?"

Oturduğu yerden kalktı ve bana doğru geldi. Yanaklarımı ellerinin arasına aldı ve "Sana henüz söylemediğim şey de bu zaten," diye açıkladı sesindeki

umutsuzluğu açığa çıkararak. Durdu, bakışları şimdi daha yumuşaktı. "İstedim ki..."

Victor cümlesini tamamlayamadan odanın uzak tarafındaki kapı açıldı. Koridordan içeri süzülen ışıkta bize doğru yürüyen Apollo ve Artemis'i gördük. Daha açgözlü ve gergindiler ve bizi bıraktıkları gibi sabırlı görünmüyorlardı. Bu birkaç dakika içinde bir şeylerin olduğu belliydi.

"Hadi Victor, şu işi bitirelim artık," dedi Artemis. Yürüdükçe çizmelerinin yerde çıkardığı ses boş odada yankılanıyordu. "Neden burada olduğunu biliyorsun. Onun neden burada tutulduğunu da." Parmaklıklarda durdu, ikizi de arkasındaydı. "Neden burada olduğunuzu hepimize açıkla, Victor... *aşkım.*"

Victor benden uzaklaşıp geri adım attı.

Yüreğim yerinden çıkacakmış gibi kaburgalarıma çarpıyordu sanki. Boğazım kurumuştu ve avuçlarımın terlediğini hissediyordum. Kulaklarım uğulduyor ve gözlerim Artemis'le Victor arasında gidip geliyordu. Derken Victor'un gözlerinde niyetini ilk kez belli eden o parıltıyı gördüm ve bakışları ayağının hemen yanında duran bıçağa doğru kaydı.

Birden seslerini duyamaz, gözlerini göremez oldum. Zihnim çok uzun bir zaman öncesine hoyratça savrulmuştu çünkü. Victor'u çok az tanıdığım ama ellerinde ölmeye razı olacak kadar sevdiğim o ana...

Başımı daha da geriye çekti ve silahını karnıma dayadı.

"Hiçbir zaman birlikte olmak istediğim kişiyle olamadım," dedim. "Ama seninle bunu yaşamak istiyorum. Sadece bir kez. Kontrolün insanın elinde olması ne demek bilmek istiyorum."

Şaşırmıştı. Gergindi, ne yapacağını bilemiyor gibiydi ve teninin heyecandan alev aldığını hissetmiştim. Karnıma silahı daha da bastırınca, saçlarımın ellerinde kalacağından korktum. Fakat sonra yumuşadı ve tutuşunu gevşetti. Şimdi gözlerini görebiliyordum. Bana ölümcül ve bilerek olmasa da çok çekici bir şekilde bakıyordu.

"Burada olmamalısın," diye fısıldadı.

Gözlerinin bedenimin üzerimde gezindiğini hissediyordum.

"Umurumda değil, Victor."

Bakışları tekrar yüzüme ve dudaklarıma çevrildi. Sonra da gözlerinde daha önce onda görmediğim korkutucu bir şey gördüm ve gerildim. Çünkü önce harap edilip sonra öldürülen bir şeymişim gibi beni sessizce inceliyordu.

Artan korkuma rağmen olmayı istediğim yerde olduğumu biliyordum gerçi. Acımasız bir katilin kollarındaydım.

"SÖYLE!" diye bağırdı Artemis. Sesi endişesini ve sabırsızlığını ele veriyordu. "NEDEN HEPİMİZİN BURADA OLDUĞUNU SÖYLE, VICTOR!"

Victor bakışlarını yüksek tavana dikip nefes alıp verdi. "Onu öldüren kişi olmamı istiyorsun," dedi ve Artemis'e baktı. "Yıllar önce senin hayatını almaya teşebbüs ettiğim gibi onun da hayatını almamı istiyorsun. Hem de aynı bıçakla. Benzer bir şekilde... Sevdiğin adamın bir başkasını seni sevdiğini sandığından

daha fazla sevdiğini bilerek yaşamaya devam etmek istemiyorsun çünkü."

Artemis hücreye doğru uzandı ve bıçağı kafesten aldı. Sonra doğruldu ve onu bir kez daha Victor'a uzattı. "Biliyorum, ölmekten korkan biri değilsin, Victor. Bu yüzden bu anı ya öldür ya öl gibi bir şey olarak algılama. Çünkü öldürmeyi seçsen de seçmesen de bu gece, burada ölmeyeceksin." Victor bıçağı tuttu. "Biliyorum inanması zor ama bana yaptığın onca şeyden sonra bile gerçek bu. Ne kadar nefret edersem edeyim, Izabel haklı... Seni hâlâ çok seviyorum." Şimdi ağlama sırası Artemis'teydi.

Yavaşça ellerini Victor'dan çekti.

"Sana iyilik yapıyorum," diye sürdürdü konuşmasını. "Ve bunu yapman gerektiğini biliyorsun. Tıpkı beni kollarında tutup boğazımı kesmeye çalıştığın gibi. Üstelik onunla karşılaştığın günden beri bunun farkındaydın."

Victor elindeki bıçağa baktı.

Bir an olsun kıpırdamadım. Ağzımı bile açmadım. Ne titredim ne de herhangi bir korku belirtisi gösterdim. En azından öyle olduğunu umdum. Sadece bir katile âşık olan ve yapacaklarını bildiği halde onu delicesine seven bir kızdım.

Kaderime razıydım.

Korkusuz...

Açık...

Ve hazır...

Ben Izabel Seyfried'dım.

15. BÖLÜM

Victor

Bir gün tüm bunların yaşanacağının farkındaydım. Sadece zamanını bilmiyordum. Ve nasıl olacağını. Ve belki de bu yüzden kendimi hiçbir zaman gerçek anlamda buna hazırlayamadım. Öte yandan kimse sevdiği birini öldürmeye kendini hazırlayamazdı ve ben de bir istisna değildim. Izabel'i ya ben öldürecektim ya da düşmanlarım öldüreceklerdi ama ölümünün sebebi her koşulda sadece ben olacaktım.

Yavaşça bakışlarımı ona kaydırdım. Korkusuzca bana bakması beni şaşırtmadı. Her zaman tanıdığım en güçlü kadınlardan biri olmuştu. Arabamın arka koltuğuna saklanıp benimle kaçmasından da, yeni kimliğini kanıtlamadan önce de Izabel sahip çıktığı değerlerle her zaman benden çok daha güçlü olmuştu. Onda tutku, aşk, dayanıklılık ve denge vardı. Nora değil, Izabel uzmanlaştırmam gereken kişi olmalıydı.

Çünkü Izabel hiçbir zaman olamayacağım bendim. Ve ona bu yüzden deliler gibi âşıktım.

Elim kontrol edemediğim bir güçle bıçağı kavradı. Bıçağı tutar tutmaz yandığını hissettim. Niyetlendiğim şeyden olsa gerek, bıçaktan gelen sıcaklık kemiklerime işliyor, kollarıma doğru ilerleyip kalbime vuruyordu.

"Sadece yap, Victor," dedi Izabel. "Hadi." Bana yaklaştı, boynumdan öptü ve yanağını hızla atan kalbime dayadı. "Hazırım ben," diye fısıldadı. "Ve... ölürken bile seni seviyor olacağım."

Ona sımsıkı sarılıp yüzümü saçlarının arasına gömdüm. Kırılıp paramparça olacakmış gibi hissettim. Dişlerimin gıcırdadığını hissediyordum. Öfke içimde öyle çok kabarmıştı ki kendimi sakinleştiremeyeceğimi düşündüm. İyi de neden öfke duyuyordum? Neden pişmanlık ya da keder değildi hissettiğim? Ah evet, öfke... Çünkü olduğum adamdan nefret ediyordum. Hırs ve kibirle dolup taşan zayıf karakterim kendi şeytanlığımla zehirlenmişti ve bundan gerçekten utanıyordum.

Güzel ama yenikti... ve çok yaralı. Hayatının geri kalanında hiçbir şey bu harap kalbe masumiyetini geri veremeyecekti belli ki. Kız tam bir saatli bombaydı çünkü. Kendine zarar vermeyi göze alacak kadar asiydi. Muhtemelen diğerlerine de... Üstelik başta emin değilken şimdi biliyordum ki o, hayal edebileceğimden de değişkendi. Ve bunu yalnızca benden değil, kendinden saklamada da marifetliydi. Benden daha tekinsiz olduğunu hissediyordum çünkü ben disiplin ne demek biliyordum. Sarai ise safi öfkeydi.

Ve her zaman olduğu gibi ne yapmam gerektiğinin farkındaydım.

Sırtını okşamaya başladım. Silahım yatağın öteki tarafında duruyordu. Gözyaşları omzumu ıslatırken, bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Ona "Sarai," diye fısıldadım. "Ben... gerçekten çok üzgünüm."

Ve silahı yavaşça arkasından kaldırdım.

Izabel'e daha da sıkı, hatta vahşice sarıldım. O kadar yoğun duygular içindeydim ki yüreğimin yerinde sanki o vardı. Kalbimin göğsümde çarpmasına dayanamıyordum.

"Yap şunu, Victor," dedi Artemis ama ben ona bakamadım. Şimdi olmazdı.

Ve bıçağı Izabel'in boğazına dayadım.

Gözyaşları yüzümü ıslatıyordu.

Kulağına yaklaşıp, "Senin hakkında yanılmışım, Izabel," diye fısıldadım. İçim acıyordu. "Saatli bomba olan benim ve içimdeki karışıklığı dindirmenin tek yolu, beni kontrol eden şeyin kökünü kazımak."

Oda âdeta göz göre göre solmaya başlamıştı. Bu sefer damarıma verilen ilaçtan ötürü kaynaklanmıyordu ama. Terler alnımdan, gözyaşları yanaklarımdan, aşk kalbimden ve aydınlık karanlığımdan akıyordu. Yere nasıl düşmüştüm, bacaklarım ne zaman ağırlığımı taşıyamaz oldu hatırlayamadım ama dizlerimin üzerine

çökmüştüm. Izabel'se çıplak göğsüme yapışmıştı. Bıçak hâlâ boynuna dayalıydı.

"Onu öldür hadi! Tıpkı beni öldürdüğün gibi," dedi Artemis. Sesi yakında bir yerden geliyordu ama nereden olduğunu kestiremiyordum. Gerçi umurumda da değildi. "Buradan çıkışın tek yolu bu Victor. Kendini kendinden kurtarmanın tek yolu bu..."

Yumuşak bir sesle "Lütfen yap," dedi Izabel ve bu beni yeterince dağılmamışım gibi paramparça etti.

Ona o kadar sıkı sarıldım ki nefes almakta bile zorlandığını hissediyordum. Derken kırmızı–siyah bir sis gözlerimi kapladı ve her şey birdenbire silikleşti. Artemis'in iğneleyici ses tonu, Apollo'nun kulakları sağır eden kahkahaları, silahlarını sımsıkı tutan adamların elleri, öfkem, zihnimde dönüp duran düşünceler ve Izabel'in tatlı sesi...

Ilık kanın yavaş yavaş elimden bileğime süzüldüğünü, oradan da yere damladığını hissettim. Sonra birden odayı kaplayan sessizliğin içinde, uzaklardan gelen bir gürültü duyuldu. Bir an için ne olduğunu anlamak için kulak kabarttım ama ne olduğunu çözemedim. Sonra bıçağı daha da sert bastırdım ve başka bir kan seli parmaklarımdan akmaya başladı. Öfkemden ve deliliğimden resmen kör olmuştum. Bu duygu yoğunluğunu bastırayım diye "HAYIIIR!" diye haykırdım.

Kendi sesim beni korkutmuştu. Yoksa beni korkutan umutsuzluk muydu?

Taşa düşen bıçağın sesiyle irkildim. Izabel yerde oturuyordu. Sırtı kafesin parmaklıklarına dayalıydı

ve elleri hâlâ arkasında bağlıydı. Bir şaşkınlık ifadesi güzel görüntüsüne gölge düşürüyordu sanki.

Kanayan elime baktı. Ben de Izabel'e baktım.

"VICTOR!" diye bağırdı Artemis.

Izabel'le bu sonsuz anda kilitli kalmış gibiydik.

"Lanet olasıca, öldür onu!"

"Geliyorlar, Artemis," dedi Apollo ikaz edercesine. "Gitmeliyiz! HEMEN!"

"Hayır! Bu kaltağın boğazı kesilmeden bir yere gitmiyorum! ÖLDÜR ONU! ÖLDÜR! ŞİMDİ!"

Yerden dizlerimi kaldırmadım. Öldürmekten ziyade onun için ölmeyi yeğleyeceğim kadından başka kimseye bakmadım.

"Onu neden öldürmüyorsun?" diye ciyakladı Artemis. Gözlerinde acı ve umutsuzluk vardı. "Victor... neden onu beni öldürmeye kalktığın gibi öldüremiyorsun?" Gözyaşlarına boğulmuştu.

Nihayet bakışlarımı Izabel'den ayırıp Artemis'e baktım. "Çünkü onu çok seviyorum." Bedenimden büyük bir ağırlığın kalktığını hissettim.

Artemis resmen donup kaldı.

Sonra birden Izabel'in arkasındaki hareketi hissettim. Atak ama usul... Ve bir başka bıçak... O an donakaldım. Hareket edemiyordum. Gözlerimi bile kırpamayacağımı düşünüp çaresizce haykırdım ama kendi sesimi bile duymaktan acizdim.

"Seni seviyorum, Victor," dedi Izabel ve boğazından kan boşaldı.

"Hayır– HAYIIIR!"

Derken Izabel pat diye yere yığıldı. Ben hâlâ hareket edemiyordum. Sanki benden daha kuvvetli, görünmez bir güç buna engel oluyordu.

Ölüm... Ölen bendim, benim ruhumdu. Ölümü hissetmek böyle bir şey olmalıydı.

Saatler gibi gelen saniyelerin ardından tuhaf, duygusal bir dürtüyle dizlerimin titreyen bedenimi ona doğru taşıdığını hissettim. Sonra onu kollarımın arasında tutmaya çalıştım. "Izabel!" diye bağırdım, akan kanı durdurmaya çalışırken. "Çok üzgünüm, Izabel. Çok, çok üzgünüm! BİRİLERİ... ONA LÜTFEN YARDIM ETSİN! LANET OLSUN, ONA HEMEN YARDIM EDİN!"

Sonra her şey bulanıklaştı. Her ses, her hareket birbirine karıştı ve başım dönmeye başladı. İnsanlar koşuyor, silahlar ateşleniyor, bot sesleri ve çığlıklar birbirini takip ediyordu. Hepsini görmezden gelerek, "Beni affet," diye Izabel'e fısıldadım. Yumuşak bedenini kollarımla sıktım ve tekrarladım. "Beni... lütfen affet."

16. BÖLÜM

Niklas

İki hafta sonra...

Kardeşimin masası Venezuela'dan döndüğünden beri boştu. Aramız hâlâ limoniydi ama Birlik'i yokluğunda kendi haline bırakamazdım. Örgüt çökerse ben de çökerdim ve bu yüzden buradaydım. Genelde Victor'un oturduğu yerde oturuyor, toplantı masasının etrafında toplanmış birkaçı tanıdık, ikisi yeni yüze bakıyordum. Sağımdaki Nora parmaklarını masada takırdatıp duruyordu. Fredrik sol tarafımda, Nora'nın hemen karşısında oturuyordu. Her zamanki gibi ketum ve düşünceliydi. Belki hükümetle birlikte peşine düştüğü katilin kim olduğunu düşünüyordu. James Woodard, Fredrik'in solundaydı ve bugünlerde daha sağlıklı görünüyordu. Vejetaryen diyeti ya da buna benzer bir şeyler yapıyordu ve birkaç kilo vermişti. Her fırsatta kendini yeni biri gibi hissettiğini söyleyip duruyordu.

Izzy'nin koltuğu ise boştu.

Tak... tak... tak... Serçe parmağından işaret parmağına... Tak... tak...tak...

Yumruğumu masaya vurduğumda masa sallandı. "Rica ederim, yapma şunu artık!"

Nora homurdandı ama parmaklarını hareket ettirmeyi sürdürdü. Sandalyesinde geriye yaslandı, bacak bacak üstüne attı ve kollarını masaya uzattı.

Nora'yla sevişmeye devam ediyorduk. Fakat aramızdaki şey bir tür anlaşmadan ibaretti ve iş dışında özel bir diyalogumuz bile yoktu. Hatta arkadaş bile değildik. Sadece sevişmeyi seven iki insandık. Ona bir şey olsa kılımı bile kıpırdatmazdım. Hatta dürüst olmak gerekirse memnun bile olabilirdim. Çünkü Nora güvendiğim insanlar listesinde değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktı.

Toplantı odasına açılan ikili kapıya bakıp, "Bu herif nerede o zaman?" diye sordu Nora. "Yirmi dakika gecikti! İlk izlenim için hiç de iyi değil."

"Bizi etkilemek için geldiğinden şüpheliyim," dedim.

"Buraya neden geldiği konusunda hiçbirimiz bilgilendirilmedik zaten," dedi Fredrik.

Nora ters bir bakış atıp "Ve Victor olmadan..." diye ekledi.

"Bunu ayarlayan Victor'du ama," diye hatırlattım ve bakışlarımı Fredrik'e çevirdim. "Tüm bildiğim kardeşime gösterilen saygıyı ona da göstermeniz gerektiği."

Nora, "*Bizim* ona saygı göstermemizi istiyorsun?" dedi imayla. "Peki ya sen? Açıkçası bu konuşmanın gidişatını hiç de iyi görmüyorum."

"Bence de hiç iyi gitmiyor," diye araya girdi James Woodard. Sonra gözlerini indirip, "Hoşuma gidip gitmemesinin bir anlamı olduğundan değil gerçi ama..." diye geveledi.

Nora başını sallayarak, "Biraz taşaklı davransan ya, Woodard?" dedi.

Aramıza yeni katılan iki tetikçi sadece bizi dinlemekle yetiniyordu. Kadın ağzını yaya yaya, oldukça rahatsız edici bir şekilde sakız çiğniyor; küçük siyah gözleri, patlıcan gibi bir burnu, uzun bir çenesi olan adamsa hırıltıyla nefes alıp veriyordu.

"Umarım çok uzun sürmez," dedi Fredrik. "Devam etmem gereken bir işim var malum."

"Bu iş uğraştığın o psikopattan biraz daha mühim ama," diye tersledim. "Izzy'nin başına ne geldiğini hiç mi merak etmiyorsun?"

Lütfen beni kızdıracak bir şey söyleme, Fredrik. İnan, hiç havamda değilim.

Fredrik ifadesiz bir yüzle bana baktı.

"Merak ediyorum tabii," dedi. "Ama benim de sorumluluklarım var."

Fredrik'in gerçek duygularını gizlediğini anlayabiliyordum çünkü Izzy'yi herhangi biri olarak görmüyor ve onu önemsiyordu.

"Hakikaten kim bu herif?" diye sordu Nora merakla ve biraz da sabırsızca.

Herkes bana bakıyor ve bir cevap bekliyordu.

Sakız, masaya vuran parmaklar, iç çekme, hırıltı, iç çekme, oflama... Aklımı kaçırmam an meselesiydi.

"Bilmiyorum," dedim. "Victor binaya girmesi için ona kodu verdi ve korumaları üstünü aramamaları için bilgilendirdi. Eğer silahı varsa kendisi alacaktı."

"Bundan hiç hoşlanmadım," dedi Nora. "Victor bunu niye yapsın ki? Hele de yaşanan onca şeyden sonra. Aklını mı kaçırdı, nedir? Ya yaşadıkları Faust'u iyice zıvanadan çıkardıysa? Bu gizemli misafir herkes olabilir. Bir arkadaş da bir düşman da... Ve daha da kötüsü bizim gibi biri."

"Daha ziyade James gibi olmasını umduğunuzu tahmin ediyorum," diye araya girdim.

James kızarmış yüzüyle bana baktı. İçimden güldüm.

"Victor nerede?" diye sordu Fredrik. "En azından bunu sana söylemesi gerekirdi."

Başımı salladım ve "Bildiğim kadarıyla Dina Gregory'nin yanına gidiyordu," dedim.

Kimse bir şey söylemedi çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyorlardı.

Koridordan gelen ayak sesleriyle herkesin dikkati kapıya yöneldi. Pantolonumuza, botlarımıza ya da başka başka yerlere sakladığımız silahlarımızı çıkartıp elimize aldık. Hepimiz gerektiğinde ateş etmeye hazırdık. İtiraf etmeliyim ki ben de nefesimi tutmuş

ve olacakları bekliyordum çünkü Nora kardeşim konusunda haklı olabilirdi. Bu gizemli kişi ve olayların gidişatı konusunda da onunla hemfikirdim ama Nora'ya bunu yansıtmak istemiyordum. Böylesi çok daha iyiydi.

Kapının dışında sesler birbirine karışıyordu ve saniyeler sonra ikili kapının tek kanadı açıldı. İçeriye siyah, kısa saçlı, esmer tenli, uzun boylu bir adam girdi. Üstünde siyah-gri bir takım elbise, ayaklarında ise siyah ayakkabılar vardı. Benim yaşlarımdaydı, belki biraz daha büyüktü. Nora da onu tepeden tırnağa inceliyor gibi görünüyordu. İyi, belki de bu gizemli arkadaş Nora'yı benim elimden ve belimden alırdı.

"Ben Niklas Fleischer, Victor'un kardeşiyim."

"Evet, öyle olduğunu biliyorum," dedi sesli bir şekilde. "Hepinizin kim olduğunu gayet iyi biliyorum. Victor beni buraya göndermeden önce hakkınızda bilgi verdi." Kollarını kaldırdı, dirseklerini önündeki masaya dayadı ve ellerini birbirine bağladı. Ceketinin yenlerinden çıkan kumaş gömleğindeki gümüş ve elmas kol düğmeleri gösterişli bir şekilde parlıyordu.

"Keşke ben de senin için aynı şeyleri söyleyebilseydim... Victor adının Osiris olduğunu söyledi ama bundan fazlasını bilmiyorum. Aslında Venezuela'da neler olduğuna dair bildiğim tek şey de Izabel'in başına gelenler... İki hafta oldu ve benim hiçbir şeyden haberim yok. Bu yüzden öfkemi mazur gör."

Osiris pis pis sırıttı.

Ellerini açıp sandalyesine dayandı. "O konuya geleceğim," dedi.

"Evet, bu akıllıca olur," dedim.

Ona karşı gösterdiğim tepkimi yok sayar gibi bir hali vardı.

"Kardeşlerim Venezuela'da olanlardan sorumlu," diye açıklamaya girişti ve hepimize tek tek baktı. "Victor Faust'sa benden peşlerine düşmemi ve yakalayıp kendisine diri olarak teslim etmemi istedi."

17. BÖLÜM

Niklas

Silahımı masaya koydum ama her ihtimale karşı elimin altında hazır bir şekilde tutuyordum. Sinirli ve şüpheli bir şekilde, "Anlıyorum ama," dedim, "bu bana hiçbir şey ifade etmiyor."

"Hiçbirinizden izin almak için buraya gelmedim," diye itiraz etti Osiris. "Aranıza katılmak için karşınızdayım." Sadece bana baktı. "Ve size Apollo ve Artemis'i tanıtmak için... Muhtemelen başladıkları şeyi bitirmek için buraya da geleceklerdir. Ola ki onlara rastlarsanız gözünüzden kaçmalarını istemem."

"Neden sana güvenelim?" diye sordu Nora. "Bahsettiğimiz kişiler *senin* ailen."

Bir kez daha Nora ile aynı fikirdeydim.

"Haklı," dedim. "Kardeşimle aramızdaki farklılıkları herkes bilir ama ne yaparsa yapsın ona karşı duran biriyle anlaşmam."

"Hestia'yı saymazsak diğerleriyle aram hiçbir zaman iyi olmadı. Bu yüzden onları siz kendinize ne kadar yakın görüyorsanız, ben de o kadar yakın görüyorum."

"Bu yine de sana güvenebilmemiz için yeterli değil," diye diretti Fredrik.

"Uzun bir zaman önce ailemi ortadan kaldırması için Birlik'i görevlendiren bendim. Victor da işi alan suikastçıydı. Onlara olan nefretimde hiçbir değişiklik yok. Victor gibi ben de onların ölmesini istiyorum." Biraz geri gidip omzunu silkti ve ekledi. "Ve aramızdaki tek fark Victor'un Artemis'in yaptıklarından sonra onun ölümünü benden daha çok istemesidir muhtemelen."

Bir anda hatırladım. Victor bu toplantıyla alakalı olarak benimle telefonda konuştuğunda, Osiris'e dair ne sebeple olduğunu bilemesem de tanıdık bir şeyler hissetmiştim.

"Sen Osiris Stone'sun," dedim. "Kardeşimle anladığım kadarıyla çok iyi arkadaşsınız. Victor, Stonelarla ilgili olan hikâyeyi ve kendisinin bu hikâyeye ne zaman dâhil olduğunu bana hiç söylemedi ama Osiris'in onu bir sandalyeye bağlayıp dövdüğünü anlatmıştı ve ona güvenilmeyeceğini..."

"Hayır, biz hiçbir zaman arkadaş olmadık," diye düzeltti Osiris. "Ben Faust'u kırılma noktasına itebilmek

için onu zorladım. Ama ona bunları yapmam için beni Birlik zorlamıştı. Anlaşma gereği yani."

"Tam olarak ne yaptın peki?" diye sordu Nora şüpheyle.

"Önemli değil ki," dedi Osiris. "Burada olma nedenim bu değil zaten. Buradayım çünkü bunu bizzat Victor istiyor."

Buna inanabilirdim aslında ama gene de direnmem gerektiğini hissediyordum. "Kardeşim kendi işini halletmen için seni kiraladı, ha? Ve benim buna inanmamı bekliyorsun, öyle mi?"

Nora güldü ve "Picasso'nun seni resim yapman için kiralaması gibi bir şey," deyip ayağa kalktı. "Bu adam şaka mı yapıyor? Her şey iyice boka sardı, Niklas. Farkında mısın?"

Ben de ayağa kalktım ve Nora'yı görmezden gelerek ama içten içe ona katılarak oda boyunca yürüdüm.

"Pekâlâ, Osiris," dedim. "Victor'un senin uzmanlığına ihtiyacı vardı çünkü sen hedefleri ondan daha iyi tanıyordun. Bu durumu özetliyor mu bari?"

Başını salladı. "Aşağı yukarı, evet." Ben yaklaştıkça yavaşça doğruldu ve o an benden ne kadar uzun olduğunu bir kez daha anladım.

"Öyleyse onunla ve benimle iz peşine düşeceksin?" dedim.

"Hayır," diye itiraz etti Osiris ve odada ben de dâhil olmak üzere birkaçımızın kaşları kalktı. "İşler biraz daha farklı... Victor anladığım kadarıyla bu konunun

dışında kalacak. Elbette nihai planından bahsetmedi ama bu özel görevde yer almamayı düşünüyor. Bunun için de kız kardeşime ve bana ödeme yapacak."

"İyi de o zaman bunun benimle ne ilgisi var?" diye sordum. "Buraya aramıza katılmak için geldiğini söylemedin mi?"

"Size değil ama," diye düzeltti. "İki iyi adamınızla anlaşmam gerekiyor." Masaya göz attı. "Umarım onlar da buradadır?"

"Evet, buradalar," dedim ve kendimi işaret ettim. "Eğer mesele Izzy'nin intikamını almaksa bu işi benden başkası üstlenemez." Nora'yı işaret ettim. "Ve bir de şu sarışın..."

Osiris başını salladı ve "Sarışına itirazım yok," dedi. "Victor senin gönüllü olabileceğini söylemişti ama sana burada ihtiyacı var."

Victor bu insanların peşine neden kendisi düşmüyordu? Izzy benim sevgilim olsaydı bu işi başkasına katiyen bırakmazdım. Onların mezarlarını kendim kazardım. Ayrıca Victor neden bu toplantıya katılmamıştı?

Fredrik ayağa kalktı, hafifçe öne eğildi. Bu sefer parmaklarını masada tıklatma sırası ondaydı. "Görünüşe göre patronumuz ortalıkta görünmek istemiyor," dedi aklımı okumuş gibi. Victor hayatının belki de en mühim görevini başkasına bırakıyor ve kardeşini Birlik'in başına getiriyordu. Böylesi şaşırtıcı ve hatta kayıtsız davranış tek bir anlama gelebilirdi: Victor Faust sonunda yenik düşmüştü. Tekrar ayağa kalkması ise kim bilir ne kadar zaman alacaktı.

Fredrik yanımızdan geçip çıkışa doğru ilerledi. "Sorgu için bana ne zaman ihtiyacın olursa emrindeyim, Niklas," deyip adımlarını yavaşlattı. "Ama başka konularda da desteğin olursa buralardayım tabii."

Güldüm. "Evet, Fredrik, seni esrarengiz işlerinden ayırmamaya çalışacağım," dedim.

Kapının oradan "Sevinirim," dedi ve odadan çıktı.

Ben ve diğer herkes Osiris'e döndü.

"Pekâlâ," diye başımı salladım ve kulağımın arkasındaki sigarayı çektim, cebimdeki çakmağı çıkardım ve sigaranın ucunu yaktım. "Benim haricimde en iyi suikastçı sarışındır," dedim.

"Hangimizin en iyisi olduğunu ikimiz de biliyoruz bence," diye araya giren Nora'ya hiç tepki vermedim. Bazen ona kesilecek en iyi ceza bu oluyordu çünkü.

"Ajan O'Hara da ikinci adamın olacak," dedim. "Onlardan birine bir şey olursa..." Nora'ya sırıttım. "O zaman Ajan Asthma onun yerine geçebilir." Derin bir şekilde nefes aldım ve "Victor'un seni ve kardeşini kiraladığını mı söylemiştin?" diye sordum.

Osiris başını salladı. "Hestia, evet," dedi. "Ailemden güvendiğim tek kişidir."

"Ve bu Hestia..." dedi Nora sorgulayan gözlerle, "etini ve kanını feda etmeye senin kadar gönüllü mü?"

"Sonuç olarak evet," dedi Osiris.

"Ne kadar yetenekli peki?" diye sordu Nora. "Hem sen ne kadar hâkimsin ki?"

Osiris güldü ve dudaklarını yaladı. Cevabının görevle bir alakası olmadığını hissetsem de "Ah, ben sandığından çok daha hâkimim," diye cevap verdi. "Size bunu garanti edebilirim. Bayan Kessler'dı, değil mi?"

Nora'nın beden dilinin sert ve mesafeliden rahat ve samimiye döndüğünü hissediyordum. Hayır, bu da neyin nesiydi şimdi? Bir çeşit flört mü?

"Bize şu Artemis ve Apollo'dan biraz daha bahseder misiniz?" diye araya girdim. "Hazır başlamışken senden, Hestia'dan ve geri kalan her şeyden bahsedebilirsin. Bu duruma nasıl geldik bilmek istiyorum. Izabel'in başına neden bunlar geldi, kardeşim merhametini nasıl kaybetti öğrenmem gerek."

Osiris sonraki yarım saat boyunca bize kardeşimle olan geçmişinden, Victor'un Artemis'le yaşadıklarına kadar bildiği her şeyi anlattı. Tabii bunlar henüz Osiris'in iddialarıydı ve doğruluğunu teyit etmek için Victor'u da dinlemem gerekiyordu. Sıra tam Hestia'ya geldiğinde, şeytan hakkında konuştuğumuzu duymuş olmalı ki aramıza katılmakta gecikmedi.

Odaya girip kardeşine doğru caka satarak yürüyen Hestia, "Ben sadece para için buradayım," dedi. Lanet olsun ki güzelliği baş döndürücüydü. "Önce şunu bi' netleştirelim. Burada herhangi birinin kardeşi ya da arkadaşı olduğum için bulunmuyorum. İşi halledip Venezuela'ya döneceğim."

Pençelerini çıkardığını hissettiğimden Nora'ya baktım. Beni ilgilendirmezdi gerçi ama bu oda iki dişi için biraz fazla küçüktü.

Nora, Hestia'ya doğru yürürken "Güven bana," dedi, pis pis sırıtıp kollarını göğsünde kavuşturarak. "Burada boka basacak son kişi benimdir." Ve Hestia'ya sadece bir adım kala durdu. Hestia'nın gözlerinde enseme hafif bir ürperti salan karanlık bir gülümseme vardı.

Nora devam etti: "Ben de iş esnasında kimseyle dostluk falan kurmam ve seni öldürmem gerekirse de vicdan yapmam. İyi anlaşacağız desene?"

"Ben de öyle sanıyorum," dedi Hestia.

İkisi de birbirinden geri kalmamıştı. Osiris olası bir kavgaya engel olmak için aralarında durdu ve ikisi de nihayetinde zıt köşelere çekildiler. Nora benim yanımdaki sandalyesine geri döndü, Hestia da kardeşinin yanına. Tam da o an Hestia ve Osiris'in ikiz olduğunu fark ettim.

"Öyleyse senin hikâyen nedir?" diye araya girdi James. Onun odada olduğunu unutmuştum açıkçası. "Yayani demek istediğim... o iki kardeşi ben de ölü görmek istiyorum ama siz niye böyle yakınsınız?" Sanki birden fazla göz kendisine aynı anda baktığı için yine rahatsız olmuştu ve kabuğuna çekilmek istiyordu.

"Daha da önemli olan," diye araya girdi Nora. "Yeteneklerin neler? Suç işleyen bir aileden geldin diye örgüte alınacak değilsin. Victor'un her şeyi bıraktığına hâlâ inanamıyorum da." Sandalyenin arkasında ileri geri yürümeye başladı. Sonra masadaki telefonuna uzandı ve "Victor'u arayacağım," dedi.

Başparmağını ekranda gezdirirken Osiris, "Biz İkizler'iz," dedi.

Nora'nın başparmağı telefonun üzerinde dondu ve Osiris'e baktı.

Ben de kahkaha attım çünkü buna inanamıyordum.

İkizler? Burada? Kanlı canlı?

Tekrar Victor'un yerine oturdum ve ayaklarımı masaya koyup bacak bacak üstüne attım.

Sonra bir sigara daha yaktım.

18. BÖLÜM

Victor

Tucson, Arizona

Dina Gregory'nin yeni evinin yakınına park ettiğim arabada geçirdiğim iki saat içinde pek çok şey düşündüm. Ne zaman böyle yalnız başına oturmuş, hayatım boyunca karşıma çıkan olayların muhasebesini yapmıştım mesela? Hiç. Kendime hayatımın hiçbir döneminde böyle bir lüksü bahşetmemiştim. Çünkü bunu hak etmediğimi düşünüyordum ve istemiyordum. İçten içe beni korkutuyordu ne de olsa.

Bir insanın hayat muhasebesine girmesi onu hayat tarzını değiştirmeye zorluyordu.

Değişimin düşüncesi bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyordu. Ancak bu kaçınılmaz sona dayanıyormuş gibi de yapamazdım. Kimse değişime direnemezdi. Özellikle de bundan korkanlar... Değişim önce

ondan korkan insanlara yaklaşıyor ve kısa sürede etkisini gösteriyordu. Çünkü ona karşı en sert mücadeleyi veren bizdik. Izabel'le tanıştığımdan beri ben de işte bununla mücadele ediyordum.

Izabel'e onun için değişemeyeceğimi söylediğimde ise yanılmıştım. Çünkü değişmem gerekiyordu ve buna direnemezdim. Nihayetinde savaşmaya devam etmek, Izabel'in ölmesi demekti.

Ama o yaşıyordu.

Üstelik onca darbeye rağmen sağ kalmayı başarmıştı. Onu tam anlamıyla kurtaran ben olmasam da onu kollayan benden başkası değildi. Bu kadını herkesten ve her şeyden çok sevdiğimi gösteren daha sağlam bir kanıtım da yoktu.

Gelgelelim bu değişimde bir tür denge kurmalıydım. Dünkü adamla aramda hâlâ bir fark yoktu ve bu hiçbir zaman değişmeyecekti. Ama bir noktada Izabel'in oluşumuna yadsınamaz katkı sağladığı yanımın içimde yaşamasına izin vermeliydim.

Arabamdan indim ve Dina Gregory'nin evine doğru yürüdüm. Hayatımda ilk defa yıldızlara istekle baktım. Karanlık gökyüzünde yüzlerce noktacık vardı ve ben değişimi hissediyorum. Göğsümdeki baskıyı, gözlerimdeki garip ve ılık ışığı, her şeyi... Belki de anahtar buydu. Değişimi ister kaba, ister nahif bir şekilde kucaklamak...

Giriş kapısının önünde asılı lambanın etrafında böcekler uçuşuyordu. Uzakta bir yerlerde köpeklerin havladığını duyuyordum. Ağaçların içinden esen meltemi

hissettim. Yakınlardaki bir evin yakınındansa motoru çalışan bir aracın sesi geliyordu. Kalbim sanki kulaklarımda ve kafamda atıyor gibiydi.

Derin bir nefes alıp zili hafifçe çaldım ve yutkundum.

Izabel hastaneden çıktığından beri Dina ile kalıyordu ve ben o lanet geceden beri onunla konuşmamıştım. Neredeyse her gün, her saat başucunda onu bekleyip gözlerini açtığında onunla iletişime geçmeye çalışmış ama başaramamıştım. Sadece hemşirelerle konuşuyordu. Ama ben sabırlıydım. Hep de böyle kalacaktım. Fakat onun ne düşündüğünü ya da beni affedip affetmeyeceğini bilmediğimden ötürü tedirgindim de.

Kapının diğer tarafındaki hareketliliği ve sonrasında kilidin açılma sesini duydum. Ellerim terlemeye başlamıştı.

"Ne kadar süre dışarıda kalacaksın diye merak ediyordum," dedi kapıyı açan Izabel. Ve beni içeri buyur etti.

"Burada olduğumu biliyor muydun?" diye sordum.

Izabel iç çekti ve başını salladı. Sanki bu soruya inanamıyor gibiydi. Gerçi ben de inanamıyordum. Aşk, adamı inkâr edilmez bir aptala dönüştürüyordu.

Bakışlarım oturma odasına doğru kaydı. Koltuğun yanında kapağı kapalı bir çamaşır sepeti vardı ve içerisi deterjan kokuyordu.

"Temizlik yapıyordum da," dedi ve mutfağa yürüdü. Ben de onu takip ettim.

"Kahve ister miydin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim," deyince Izabel omuz silkti ve yüzünü bana dönmeden, "Öyleyse ne istiyorsun, Victor?" diye sordu.

Kibarca "Teşekkür ederim ama hiçbir şey," dedim. "Hiçbir şey yemek ya da içmek-"

Döndü ve bana baktı. "Onu kastetmemiştim."

Tanrım...

İç çektim ve sandalyelerden birine bakarak, "Oturabilir miyim?" diye sordum.

Başını salladı.

"Beni görmek istemezsen anlarım ama..."

"Seni görmek istemeseydim kapıyı açıp içeri girmene izin vermezdim, Victor."

Benden bir şey bekliyordu. Bir özür mü? Memnuniyetle dilerdim. Hastanedeyken çok üzgün olduğumu kaç kez söylediğimi ben bile bilmiyordum ama eğer istediği buysa ömrümün geri kalanında her gün özür dilemeye hazırdım. Bir tür izah mı? Bir açıklama yapamadığım için ben de üzgündüm zaten. Hastanedeyken niyetlenmiştim ama beni dinlemeyeceğini düşündüğümden ötürü ertelemiştim.

Benden beklemeyeceği, benim bile kendimden beklemeyeceğim bir şeyle devam etmeye karar verdim.

"Benimle evlenir misin, Izabel?"

Gözlerini kırpmadan bana baktı. Yüzündeki duygusuz ifade değişmese de bakışlarında farklı bir şeyin

varlığını hissettim. Ama ne olduğuna dair en ufak bir ipucu yoktu.

Kalktım çünkü oturmak doğru olmazdı.

"Victor, dur lütfen," dedi bir elini kaldırırken.

Belki de özür ve açıklama ile başlasam daha iyi olurdu.

"Özür dilerim," dedim.

"Sana dur dedim, Victor..."

Elini indirip bana doğru yürüdü. Sonra hafifçe omuzlarıma dokundu ve bir anda kendimi tekrar otururken buldum. O da kendisine bir sandalye çekti ve hemen yanıma oturdu. Boynundaki daha iyileşmemiş yarasına bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Çok fazla dikişi vardı ve muhtemelen yeni sürülmüş ilacı parlıyordu. Benim avucumdaki dikişler bile sızlarken onun kim bilir ne kadar canı yanıyordu.

Sanki doğru kelimeleri arıyormuş gibi bir süre durup düşündü ve ardından "Seni çok seviyorum, Victor. Üstelik ne acıdır ki bunu kontrol edemiyorum. Bunu değiştirmek isterim ama artık çok geç. Fakat senden farkım şu," deyip durdu ve gözlerime baktı, "ben en azından öyleymiş gibi yapmıyorum."

Tam itiraz edecektim ki araya girdi. "Yaptığın hep buydu. Benimle tanıştığından beri beni uzaklaştırmayı denedin. Hiçbir adamın ya da kadının kontrol edemediği şeyleri kabul edip hayatı yaşamak yerine kontrolün altına almayı denedin. Victor, bana bakar mısın lütfen?"

Gözlerimin ondan ayrıldığını fark etmemişim. Utançtandı bu. Ve pişmanlıktan. Söylediği her şeyin doğru olduğunu bilmektendi.

"Pek çok şeyi affedebilirim," diye devam etti sözlerine. "Affedip unutabilirim. Ama Niklas konusunda yaptığın, yapmaya çalıştığın şeyi atlatabilecek miyim bilemiyorum."

"Izabel ben..."

İleri doğru biraz eğildi ve kararlı bir şekilde fısıldamaya başladı. "Sen beni kardeşinin kucağına attın, Victor." Elleri kucağında yumruk olmuştu. "Nasıl hissettiğimi biliyor musun?"

"Hayır," dedim. "Nasıl hissettiğini hiçbir zaman tam olarak anlayamam zaten, ama ne kadar pişman olduğumu biliyorum. Bu yaptığımı geri alamam fakat bir daha böyle bir şeyi yapmayacağıma dair söz verebilirim."

Başını sallayarak "Ama bir kez yaptın," dedi. "Beni istemedin..."

Sert bir şekilde başımı sağa sola salladım. "Gerçek bu değil," dedim. "Çünkü seni istedim. Çünkü seni sevdim ve tam da bu yüzden seni uzaklaştırdım. Senin için bir anlamı yok, biliyorum. Ve seni bu dünyada senden sonra en çok güvendiğim kişiye vermemin nedeni de buydu. Hataydı, evet ve affedilmeyi beklemiyorum ama en azından beni anladığını bilmek istiyorum."

"Anlıyorum," dedi. "Neden yaptığını anlıyorum. Yaptığının kötü olmadığını da anlıyorum. Ama çok yanlıştı, Victor. Gerçekten çok yanlış. Üstelik beni istemediğin için yaptığını söylemekte de haklıyım. Şimdi rica ediyorum, bitirmeme izin ver."

Tek kelime etmeden başımı salladım.

"Beni başka birine vermek konusunda istekliydin," dedi. "Bunu tartışmaya gerek yok. Sebebin her ne olursa olsun, benden vazgeçmek istedin."

"Ama artık *istemiyorum*," dedim bir çırpıda. "Ve yüreğimde... bunu yapmayı zaten hiçbir zaman istemedim."

Uzanıp ellerini ellerimin arasına almak istiyordum ama sandalyeden kalktı ve yürümeye başladı. Sonra tezgâha yaklaşıp sırtı bana dönük olarak durdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Ben de ayağa kalktım ama hiçbir şey söylemedim. Yüreğime bir şey oturmuş gibiydi ve hiçbir şey diyecek halde değildim. Korkuyordum. Onu kaybetmekten çok korkuyordum.

"Hastanede seninle konuşmadım çünkü pişman olacağım şeyler söylemekten çekiniyordum."

Döndü ve "Düşünmek için, sadece yaramın değil kalbimin de iyileşmesi için ve doğru karar verebilmek için zamana ihtiyacım vardı."

Yüreğim duracak gibi oldu.

Ellerim yine terlemeye başlıyordu. Beklediğimden de kısık bir sesle, "Neye dair karar vermek?" diye sordum.

Gözlerime baktı ve "Kendi başıma yaşamak istiyorum, Victor," dedi. "Kendi evim olsun. Bana ait bir adres, bana ait bir yatak..."

"İyi ama... neden?" Buna müsaade edemezdim.

Izabel tezgâhtan uzaklaştı ve "Seni sevdiğimi söylüyorum," dedi. "Ama artık seninle yaşamak istemiyorum. En azından bir süre."

Ne iyi ne de kötü hissediyordum. Çünkü bu beni herhangi bir şeyden çok daha fazla şaşırtmıştı.

"Bir dakika beni dinler misin lütfen?" dedi. "Senden uzakta kaldığım süre içinde fark ettiğim şeyi görmen gerek."

Başımı salladım. "Evet, nedir o?"

Yine tezgâha dayanıp, "Hayatta sadece bana ait hiçbir şeyim yok," dedi. "Kendi alanım ve özgürlüğüm bile. Düşüncelerim, hareketlerim ve kararlarım her zaman birileri tarafından yönetildi. Bu, sen olsan bile. Mesela yalnız başıma hiç uyumadım sanırım. Ama bu şimdi değişecek. Ne istersen iste, nasıl hissedersen hisset. Ben istediğimi yapacağım, Victor. Eğer bu senin için bir sorun yaratacaksa, ilişkimizi noktalayabiliriz." Kalbim yumruk yemiş gibiydi, donakaldım. "Dilediğim yerde yaşayacağım ve kaldığım evin kirasını çalıştığım işle ödeyeceğim. Kimsenin kuklası olmak da istemiyorum..."

Kollarını açtı ve "Bak," dedi. Konuşmanın tonu değişiyordu. "Senin de benim gibi biraz kişisel alana ihtiyacın var. Sen de benim gibi *kirlendin*. Ama az ama

çok... Ve ne istediğimizi tam olarak anlayana kadar biraz ayrı kalmak ikimiz için de daha iyi olacak bence."

"Ben ne istediğimi biliyorum ama, Izabel. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmadım hatta. Ben... seni istiyorum."

"İyi de zaten seninim ben," dedi hemen. Ve biraz daha yaklaştı ve göğsüme elini koydu. "Ben seninim," diye fısıldadı tekrar. "Ancak beni sonsuza kadar seveceğinden emin olmanı istiyorum. Ben de ne istediğimi biliyorum. Ancak bunu uzun zamandan beri bilsem de onun için hazır değilim. Kendim olmak istiyorum, Victor. Kendi ilişkim olsun ve her şeyde kendim olabileyim. Sana ya da bir başkasına bağlı olmak istemiyorum. Bir kez olsun kendime göre bir hayat yaşamak istiyorum..."

Daha da gerilerek, "Bu da ne demek oluyor?" diye sordum. Konuştukça bu konuşmanın varacağı noktayı iyice kestiremez olmuştum. "Tam olarak ne yapmak istiyorsun, Izabel? Söyle. Sana her konuda yardım etmeye hazırım."

"Hayır. İşte mesele de bu. Senin yardımını *istemiyorum*."

"Öyleyse ne?" diye sordum ellerimi kaldırarak. "Ne yapmamı istiyorsun, söyle."

"Senin kararların, eleştirilerin ya da karşı koymaların olmadan yaşamak, sonucu her ne olursa olsun kendi seçimlerimi yapmak istiyorum. Sadece bir süreliğine gitmeme izin ver ve her şeyi... beni koruyup kollama işini, bana olan sevgini bir kenara koy. Ben de hayatımı istediğim şekilde yaşayabileyim."

Başımı salladım. "Seni sevdiğimi görmezden gelemem ya da unutamam, Izabel."

"Bunu demek istemiyorum," diye sözümü kesti hemen. "Sadece bir süreliğine kenara koy diyorum. Böylece arzularını, düşüncelerini benim tercihlerime, isteklerime, ihtiyaçlarıma karıştırmazsın."

Böyle şeylerden hiç hoşlanmazdım ama bunu kabul etmem gerektiğini biliyordum. Çünkü derinlerde bir yerde, bunu yapmazsam beni terk edeceğini ve bir daha asla geri dönmeyeceğini biliyordum. Bu beni uyuşturuyordu. Hatta daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Tanıdığım ve sevdiğim Izabel, yaptığım her şeyi affederdi ve beni bırakıp gitmeyeceğini de bilirdim. Eskiden olsa çaresizlikten değil, beni kendini sevdiğinden bile çok sevdiğinden, tüm evren ona kötü biri olduğumu söylese dahi yanımda durmaya devam ederdi.

Fakat Izabel artık bu kişi değildi. Büyümüştü, değişmişti ve benden farklı olarak bunu müthiş bir şekilde kucaklıyordu.

"Hepsini bir kenara bırakacağım," dedim sonunda. "Sana ihtiyaç duyduğun bu kişisel alanı vereceğim, bize kendi alanımızı vereceğim."

Gözlerinde ufacık bir neşe kıpırtısı belirdi ve yumuşak bir şekilde, "Teşekkür ederim," dedi.

Yere baktım. Sonra ellerime. Sonra tekrar yere... Bir sonraki adımım konusunda zarardaydım. Bu yüzden hiç de rahat hissetmeyerek olduğum yerde kaldım.

"Victor," dedi yine o kendine has yumuşaklıkla. Başımı kaldırdım. "Benden sakladığın bir şey olup olmadığını bilmem gerekiyor. İlişkimizi birbirimizi görmemize engel olacak yalanlardan arındırmalıyız."

"Senden gizlediğim bir şey yok, Izabel," dedim dobra bir şekilde. "Kim olduğumu biliyorsun. Başkalarına ölüm cezasını bile hak ettirecek kadar kötü şeyler yaptım. Sana yalan söyledim ve hatta seni kullandım ama tüm bunların nerede sonlandığını biliyorsun."

Başını salladı. Bana inanıp inanmadığını bilemiyordum.

Sonra yere baktı.

"*Onu* hâlâ seviyor musun?" Bakışlarını yavaşça gözlerime kaldırdı.

"Hayır," dedim. "Artemis'ten bahsediyorsan, evet onu bir zamanlar sevdim ama bu çok uzun bir zaman önceydi."

"Peki ya bebek?" diye sordu, keşke sormasaydı dediğim bir tonda. "Söylediğin doğru muydu? Senin bebeğine hamile olsaydı bile onu öldürür müydün? Ben... sadece... sana inanmıyorum, Victor. Yaptığın şeyler, sakladığın sırlar, geçmişteki vahşice hareketlerin umurumda değil. Ama bebeğini öldürmüş olabileceğine inanmam... inanamam."

"Öfkeliydim, Izabel," diye izah etmeye çalıştım. Bir deliğe kıvrılıp kaybolmak o an gözüme en iyi çözüm gibi geliyordu.

Sonra kollarım bağlı bir şekilde volta atmaya başladım. Ona bakamıyordum. Çünkü yüzünde Artemis'i görüyor gibiydim. Her ne kadar beni çok sevdiğini iddia etse de, çocuğumu öldüren, bana ihanet eden Artemis'i...

"Victor?"

"Öfkeli olduğumu söyledim," diye tekrar ettim duvara bakarak. "Çocuğumu öldürdü... ve..." İç çekip yumruğumu sıktım. "Ve ben onu asla affetmeyeceğim."

"Öyleyse ona yalan söyledin," dedi Izabel umutlu bir halde.

Döndüm ve ona baktım. "Evet," diye cevapladım. "Onu *incitmek* istedim. Fakat emin ol ki çocuğumu taşıyor olsaydı kılına zarar vermezdim."

Rahat bir nefes aldı.

Peki, ya bu soruyu başka bir şekilde yanıtlasaydım ne derdi ya da ne yapardı acaba?

19. BÖLÜM

Izabel

Eğer Victor başka türlü bir cevap verseydi, onu ne kadar seversem seveyim, arkama bakmadan çekip giderdim. Söz konusu Victor olduğunda, pek çok şeyi affedebilir, Niklas ve benimle ilgili planlarını bile sineye çekebilirdim. Ama ne kadar toy, aklı karışık ya da beyni yıkanmış olursa olsun bir anne adayını, üstelik de kendi çocuğunu karnında taşıyan bir kadını gözünü kırpmadan öldürebilecek kadar acımasız bir adamın yüzüne bakamazdım. Öte yandan Victor'un bu kadar kalpsiz olabileceğine de inanmıyordum.

"Artemis, seni kesin bulmaya çalışacak, Izabel," dedi. Kapıdan girdiğinden beri sanki söylemek istediği buymuş gibi hissettim. "Senin hayatta olduğunu anladığında..."

"Ben de onu bekliyor olacağım," diye araya girdim hemen.

"Korumaya ihtiyacın var."

"Hayır," diye itiraz ettim bir an bile tereddüt etmeden. "Ve eğer birinin bana göz kulak olduğunu anlarsam..."

Lafımın sonunu getirmemi bekledi ama susmayı tercih ettim. Bu cümleyi onun tamamlamasını istiyordum çünkü.

Sonunda içinde buna karşı mücadele verse de, kararımı kabul ettiğini gösterircesine başını salladı. Bu mücadeleyi gözlerinden okuyabiliyordum.

Ona yaklaştım, parmak uçlarımda yükseldim ve dudağının kenarına ufak bir öpücük kondurarak, "Bunu duymanın senin için zor olacağını biliyorum," dedim. "Ama işlerin bu şekilde ilerlemesinden yana bir sıkıntım yok. Hatta benden sakladığın sırlarla başlayan ve boğazıma bir delinin bıçağının dayandığı bu sürece *minnettarım*."

Victor kaşlarını çattı. Dediklerime inanmıyor ve bunu reddetmek istiyor gibi başını sağa sola salladı. Aklından geçenleri söylememesi için elimi göğsüne koydum ve "Başa çıkılması zor bir acı, tahmin edilemez bir zorluk," diye devam ettim. "Bu bizim aslında kim olduğumuzu ama ne olmaya çalıştığımızı... görmemizi sağladı." Elimi göğsünden çektim ve geriye doğru bir adım attım. Keşfettiğim benliğime dair konuşmaya devam etmek isterdim ama onun yerine, "Artemis beni öldüremez, Victor. Kaderim onun ellerinde

değil ve bundan eminim. Aksi halde şimdi burada olmazdım," dedim.

"Sarai!"

Salonun alt katındaki odadan Dina'nın seslendiğini duydum.

Önce aşağıya, sonra da oldukça gergin görünen Victor'a baktım. Konuşmamızın beklendiğinden önce biteceğinin farkına varmıştı.

Benim istediğim de tam olarak buydu.

"Dina'ya yardım etmem gerek."

Hayal kırıklığıyla da olsa başını salladı.

"O nasıl?" diye sordu.

"İyi olduğu söylenemez. Hatta ne yazık ki gittikçe kötüleşiyor. Sanırım tam teşhisin konulması hastalığı daha da arttırdı."

Tekrar başını salladı.

"Hep böyle olur," diye ekledim. "Her şey iyi gidiyordur, belki birkaç ufak semptom çıkar ortaya. Sonra teşhis konur ve altı ay sonra pat diye ölürsün." Başımın kenarına parmağımla birkaç kez vurdum. "Çoğu kafada aslında. Belki de hepsi kafadadır. Keşke Dina'yı da bu konuda ikna edebilsem."

Victor tekrar başını salladı.

"Geliyorum, anne!" dedim Dina'ya.

Sonra parmak uçlarıma yükselip Victor'u bir kez daha öptüm.

"Seni seviyorum Victor," dedim.

"Seni seviyorum..." dedi.

Daha çok konuşmak istediğini ama kendini tuttuğunu hissettim.

"Sarai, tatlım..." diye tekrar seslendi Dina.

"Gitmeliyim," dedim Victor'a.

Bunun üzerine isteksiz bir şekilde dışarı çıktı, kapıdaki ışık yüzünün yarısını gölgede bırakıp, omuzlarına düşüyordu.

Gözden kaybolmadan önce, "Victor," dedim.

Durdu ve bana baktı.

"Bilmek istediğim bir şey var," dedim.

"Nedir? Dinliyorum..." dedi.

"Beni o kafesten nasıl çıkardın? Nasıl kurtardın? Sonrasını çok hatırlamıyorum."

Pişmanlık dolu bir sesle, "Seni ben kurtarmadım," diye yanıtladı. "Hayatını bağışlamış olabilirim belki ama seni kurtaran ben değildim. Her şey benim dışımda gelişti."

Bu beni şaşırtmaya yetmişti. Yüzüne baktım ve o geceyi hatırlamaya çalıştım ama yapamadım.

"Öyleyse kim kurtardı?"

Victor'un bakışları merdivenlere doğru kaydı.

"Birlik'ten biri," dedi.

Nefesimi tutarcasına bir heyecanla, "Bizimkilerden biri mi?" diye sordum. "Yoksa Vonnnegut'unkinden mi?" diye ekledim hemen tereddütle.

Bir dakikalığına bir şey söylemedi. Orada değil gibi görünüyordu.

Tepedeki basamaktan yana eğilerek başımı döndürüp ona baktım. "Victor? Bizimki mi Vonnegut'unki mi?" diye tekrar ettim bunun üzerine. İçten içe cevabı bildiğimi hissettim ve eğer düşündüklerim doğruysa, önümüzde bir dizi problem var demekti. Victor suskunluğunu koruyordu. Gerçi cevap vermesine gerek de yoktu aslında.

"Güvende misin?" diye sordum ona. "Bana yalan söyleme, Victor. Nerede olduğunu biliyorlar mı?"

"Her zaman bilirler, Izabel." Sesi sakindi ama seçtiği sözcükler bir felaketin haberini veriyor gibiydi. "Hepsi bir anlık..." Elini havada savurdu. "Bütün bu özgürlük, bu hayat bir gün son bulacak. Başından beri Vonnegut geberip gidene kadar benim Birlik'in başında olduğumu, hiçbirimizin özgür olmadığını söyleyip durdum. Hepimiz nihai sona bir nefes kadar uzağız. Üstelik ne duvarlar ne de sırlar bizi sonsuza dek koruyabilir. Vonnegut bizi yok etmeden yok edilmeli."

"Benim burada bulunmamla ilgili olarak seni asıl endişelendiren neden bu, değil mi?" Ona doğru iki basamak indim. "Artemis'in bununla bir ilgisi yok, değil mi?"

Başını salladı.

"İşin Artemis'le ilgili olan kısmında senin gibi düşünüyorum." O da beni karşılamak için yukarı doğru adım attı. "Ama bilmen gereken şeyler var."

"Söyle lütfen," dedim.

Durdu ve sonra, "Senin başına konulan ödül benimkinden fazla," diye açıkladı.

Şaşkınlıktan gözlerimin kısıldığını ve alnımın kırıştığını hissettim.

"Anlamadım?" dedim.

Biraz durdu ve ekledi: "Ben de."

Kafamdaki düşünceler ne kadar gürültülü olursa olsun, sessizlik için bir süre bekledik. Bu nasıl doğru olabilirdi? Ve neden? Neden Vonnegut, beni Victor Faust'tan daha fazla istesindi ki? Bir an kendi sesimi duyamaz oldum, sonunda bulduğumdaysa kullanamadım.

O anda Victor dudaklarını alnıma dokundurdu. Sonra sırasıyla yanaklarıma, çeneme ve ağzıma indi. Ona sarılmamak için kendimi zor tutuyordum. Öpücükleri beni yine nefesiz bırakmıştı ama belli etmemeye çalıştım. Dokunuşu her zamanki gibi bana karşı koyamayacağım şeyler hissettiriyordu ama bu sefer kendimi kontrol etmem gerekiyordu.

Bu yakınlaşmanın ardında aşağı indi ve yürümeye başladı. Ben de Victor'un uzun, atletik görüntüsünün ağaçlarla kaplı yolun karanlığında yavaş yavaş gözden yitişini izledim.

Bana evlenme teklif etmişti. Ama hayır, şu anda bunu düşünemezdim. Yapmam gereken bu kadar çok şey varken, bu ihtimali yüreğimde taşıyamazdım.

Düşüncelerimden sıyrılıp, karanlık onu yutmadan son bir bakışını yakalamak için ona baktım. Fakat orada değildi. Olmayacağını da biliyordum.

Eskiden olsa onu durdurur ve bunun bir veda olmadığını bildiğinden emin olurdum. Ama bir şeyler değişmişti. Ona olan aşkım hâlâ aynıydı ama etrafımdaki ve içimdeki her şey artık farklıydı. Dahası Victor'da da aynısını görüyordum. O da değişmişti, hâlâ da değişiyordu. Esas soru bizim aşkımızın da bu süreçte değişime uğrayıp uğramayacağıydı. Aramızdaki bağ zamana karşı durabilir miydi? Ve nihayetinde yine bir arada ama çok daha güçlü olabilir miydik? Öte yandan bunları görecek kadar bile uzun yaşayamayabilirdik.

Benim yerimde kim olsa aklına pek çok şey takılırdı. O gece tam olarak ne olduğuyla, beni kimin kurtardığıyla, hâlâ nasıl özgür olduğumla ilgili onlarca soru kafamda dolanıp duruyordu. Fakat tüm bu meselelerden önce halledilmesi gereken, çok daha mühim şeyler vardı. Çok daha mühim birileri...

Gözlerim bir müddet karanlık yolda takılı kaldı. Hafızam, uğrunda ölüp öldüreceğim adamın her anını depolama peşindeydi. Hissettiği acıdan onu kurtarmak için canını bile almayı göze alabileceğim adamın...

Yüzünü bir süreliğine bile olsa unutayım diye gözlerimi yumdum. Çok geçmeden Victor'un gözlerimin

önünden gitmeyen yüzünün yerini annemin yüzü aldı. Yavaşça merdivenlerden çıktım ve eve girdim. Kalbime bir ağırlık çökmüştü ve hiçbir şeye hevesim yoktu.

Odasına girdiğimde, "Beni bıraktığını zannettim," dedi Dina. Yattığı çarşaf kirlenmişti, kollarını zar zor hareket ettiriyor ve bir ay öncesine kadar gidebildiği tek yer olan dinlenme odasına bile artık yürüyemiyordu. Bir yıldan fazla bir süredir bunu benden saklamış, endişelenmemi istememişti. Onu son gördüğümde oldukça iyi görünüyor, benim yapabildiğim şeyleri yapabiliyordu; ama hastalık kaçınılmaz bir şekilde kötüleşmişti ve ALS'nin dönüşü yoktu.

Bir elimle başını kaldırdım, altındaki yastığı düzeltip, "Buradayım," dedim yumuşak bir şekilde.

Onu yataktan kaldırmadan zorlukla da olsa çarşafları değiştirip onu temizledim.

"Bunu yapmak zorunda kaldığın için özür dilerim, güzel kızım."

"Önemli değil," dedim ciddi bir şekilde ve belinden aşağısını temiz bir çarşafla kapattım. "Seni bir daha asla yalnız bırakmayacağım. Sana bakmak için buradayım."

"Hayır!" diye karşı koydu. "Burada her gün benim pisliğimi temizleyemezsin. Buna izin vermem."

"Beni nasıl durduracaksın peki?"

O an böylesi vahim bir hastalıkla cebelleşen birine söylenebilecek en kötü sözü söylediğimi fark ettim, ama Dina cılız da olsa gülümseyip beni rahatlattı.

"Çok zor bir hayatın oldu, bebeğim. Başından geçenleri düşünmek bile canımı acıtıyor."

"Başkalarıyla kıyaslayınca bu hiçbir şey," dedim ve ılık, nemli bir havluyla alnını ve yüzünü sildim.

"Bunların önemi yok," dedi. Bana parmak sallamak istediğini biliyordum ama elini bile kaldıramadı. "Sen hepsinden fazla acı çektin, Sarai. Bu yüzden bunu yapma. Bu dünyada delirecek çok fazla sebebin oldu."

"Zaten delirdim," dedim. "Ama bunun için bir şeyler yapıyorum, Dina. Çünkü bazı boktan ülkelerde, tecavüze uğradığı için recmedilen, *fazla* açık giyindiği gerekçesiyle vurulan, asılan, kırk yaşındaki pislik kocaları tarafından cinsel ilişki sırasında öldürülen ve ne yazık ki sadece sekiz yaşında olan kızlar var ve bu kızlar hiçbir şey yapamıyor. Ama ben yapabilirim..."

"Bakışların da bunu söylüyor, bebeğim."

Tekrar işime dönmek için gözlerimi kırptım ve yüzüne yaklaştırdığım havluya baktım. Havluyu sıkmaktan parmaklarım bembeyaz kesilmişti.

Elimi gevşettim ve "Ne bakışı?" diye sordum ve bilmiyormuş gibi yapıp yüzünü silmeye devam ettim.

Dina, etrafı derin kırışıklıklarla çevrili gözlerine yansıyan bir tükenmişlik duygusuyla bana baktı. Kıvırcık, sarı-gri saçları yastığa yayılmış ve saç dipleri ıslak havludan nemlenmişti. "Şu milyoner Arthur Hamburg'la ilgili haberleri izlerken de benzer bir bakış vardı gözlerinde. O adamın peşine düşeceğini anlamıştım."

Hayretle ona baktım. "Anlamış mıydın?"

Dina belli belirsiz gülümsedi. "Los Angeles'ta bir adamı öldürdüğünü bana söylemiştin zaten. Haberlerde gösterdikleri adama bakışların da dikkatimi çekmeye yetmişti. Sonunda anladım ya da belki anladığımı sandım."

Başımı salladım, havluyu komodinin üzerine koydum ve ellerini avuçlarımın arasına aldım. Ellerimi tutmak istediğini sezmiştim çünkü.

"Ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu. "Biliyorum, yaptığın şey hakkında çok soru sormamam lazım ama ben..."

Elini nazikçe sıktım. "Bilmek istediğin her şeyi sana anlatacağım, Dina."

Gözlerindeki şefkat bana teşekkür ettiğinin işaretiydi.

"Beni kafalıyormuşsun gibi bir his var içimde," dedi. "Bak, tehlikeli bir hayat yaşadığını biliyorum. Dışarı çıktığın her gün hayatının son günü olabilir. Bunu bitir demenin iyi olacağını biliyorum ama bunu bitirmeyeceğinin de farkındayım. Öte yandan asla yapmanı istemediğim şeyler var ve bana oralara adımını bile atmayacağına dair söz vermeni istiyorum. Haberlerde hep rastlıyorum. Bu insan müsveddelerinin kaçırdığı masum insanlar var, başları kesilenler... Sarai, bunun bir gün senin de başına gelebileceği endişesiyle yaşayamam."

Başımı sallayıp elini yeniden sıktım. "Endişelenmene gerek yok, Dina," diye mecburen yalan söyledim. "Oraya gitmeyeceğim, söz." Gülümseyip, eğildim ve onu alnından öptüm. Sonra elini kaldırdım ve elinin üstünü öptüm.

"Sarai," dedi yumuşakça. "Annenin erkek arkadaşının seni aramak için evime geldiği günü hatırlıyor musun?"

Güldüm. Onun elinde tüfekle kapıda durduğu anı hatırlayınca kahkaha atmaktan kendimi alamadım.

"Evet, hatırlıyorum."

O da güldü.

"O yağlı kafasını gözümü kırpmadan uçurabilirdim. Senin için her şeyi yaparım."

Başını okşayıp, yumuşak bir sesle, "Biliyorum," diye onayladım onu.

Fakat artık gülmüyordum çünkü bundan sonra ne diyeceğini tahmin edebiliyordum.

Onun gülüşü de yüzünden silindi ve yerini öngörümü haklı çıkarırcasına daha kasvetli bir ifade aldı.

"Bu konu hakkında konuşmak istemediğini biliyorum, bebeğim," dedi, "ama kararını verdin mi?"

Gözlerimi gözlerinden kaçırdım.

"Sana sormanın bencilce olduğunu biliyorum," diye devam etti. "Ve yanlış, korkunç, hatta belki affedilemez olduğunu... Ama hayat katman katmandır ve o katmanları aştıkça yaşananların gerçek yüzünü

görebilirsin. Bazı şeylerin yanlış değil, sadece dayanılması zor olması gibi... Bu merhamettir, sevgidir, Sarai."

Söylediklerini savunmayı sürdürdü.

"Uzun ve güzel bir hayat yaşadım. Gerçi planladığımdan daha erken sonlanacak ama olsun. Yaşlandığımda hep pamuk gibi beyaz saçlarımla, yüzümdeki güneş lekeleriyle, babaannem gibi sundurmadaki sallanan sandalyede oturacağımı hayal etmiştim. 91 yaşına kadar hayatta kalmayı istiyordum. Bu hedeften biraz gerideyim ama olsun. Yaşadığım kadarıyla mutluyum." Sesi titremeye başlamıştı. Elini daha da sıkı sıktım. "Be-ben sana... sormamam gerektiğini biliyorum. Özür dilerim, Sarai. Sadece çaresizim. Bu... bu şekilde hareket edemeden, konuşamadan sıkışıp kalmak istemiyorum. Bu beni her şeyden çok korkutuyor."

Elimi elinden çekip göğsüne hafifçe koydum. "Sakin ol, anne. Her şey yoluna girecek."

Gözleri dolsa da gülmeye çalıştı.

"Sen benim annemsin," dedim, bunun onu güldüreceğini bildiğimden. "Her zaman da öyle kalacaksın."

"Ama hangi anne, kızından benim senden istediğimi ister?" diye sordu. Şimdi gözlerini bakamayan Dina'ydı. "Özür dilerim. Gerçekten çok özür dilerim."

"Lütfen," dedim ve elini tekrar tuttum. Sonra ona söyleyip söylememekte tereddüt ettiğimden yutkundum ve bir süre duraksadım. Ama sonra, "Ben... daha önce..." diye söze girdim.

Birden hatıralar Dina'nın gözündeki yaşlar gibi zihnime üşüştü.

Her gün annemin hemşireliğini yapmaktan, ona istediği uyuşturucu her ne haltsa vermekten, Javier gider gitmez beni dövmeye yer arayan ve hatta bana tecavüz eden o pislik heriflerden bıkmıştım. Az önce çıkan da benimle zorla ilişkiye girmişti. Hem de annemin gözleri önünde! Annemse arkası bize dönük bir şekilde yatağında yatmakla yetinmişti. O iğrenç herifi durdurmak için parmağını bile kıpırdatamayacak kadar bile kendinde değildi çünkü. Ona bir tatlı kaşığı daha uyuşturucu verdim. Bir deri bir kemik kalmış bedeninin, bu kadarını kabul edemeyeceğini içten içe bilsem de yaptım bunu.

"Sarai, bebeğim," diye fısıldadı bana. Tüm bedenine sinmiş sigara ve parfümün karışımı, kesif bir koku tüm odayı kaplamıştı. "Beni affediyorsun, değil mi? Hiçbirinin yaşanmasını istemezdim. Sadece... doğru düşünemiyordum." Histerik bir kahkaha attı. Muhtemelen iyice 'uçmuştu.'

"Sorun değil, anne," diye fısıldadım ben de. "Seni affediyorum..."

Kendimi şimdiye döndürmeye zorladım.

Ve Dina'nın gözlerine baktım.

"En azından soracak kadar cesaretin var," dedim ona, hatıralarım zihnimden ve yüreğimden akıp giderken.

Elini öptüm.

"Benim için piyano çalar mısın, bebeğim?" dedi.

"Elbette çalarım, anne," diye yanıtladım. "Elbette..."

20. BÖLÜM

Victor

Boston'daki karargâhım mükemmeldi. Şehrin merkezinde gizlenmişti ve hem benim hem de elemanlarımın ihtiyaçlarını karşılayabilecek düzeydeydi. Eskiden bir ıslaheviydi ve kurulduğundan beri amacından çok daha fazla şey için kullanılan hücreleri vardı.

Cidden kusursuz denebilirdi.

Ama yine de istediğim kusursuzlukta değildi.

Uzun bir süre aynı yerde kalmak ve Vonnegut'ın tehdidi olmadan kendi örgütümü yönetmek bir bakıma hayaldi.

Boş...

Kusursuz sığınağımı tanımlayan tek kelime buydu çünkü mobilyalardan da, tablolardan da, silah, mermi, kan izi ve bilgisayarlardan da temizlenmişti. Daha da önemlisi, kiralık katillerin, ajanların, suikastçıların ya

da korumaların gürültüsü, patırtısı yoktu. Sadece duvarların burada bir zamanlar yaşanan şeyleri fısıldadığını hissediyor ve ne dediklerini anlamak için kulak kabartıyordum.

Kente tepeden bakan eski ofisim yankı yapıyordu. Sesi yutacak bir şey olmadığından her şey yankı yapıyordu. Bugün arkamdan odaya giren Gustavsson'un kumaş ayakkabılarından ve gereksiz varlığını bana bildiren sesinin yankısı geldi.

"Buradayım, Faust."

Parmaklıklı pencerede durup ellerimi önümde bağladım ve filmli camdan şehre baktım. Gün geceye dönerken trafik azalıyordu ve Boston ahalisi etraflarında her gün göz göre göre işlenen kanunsuzluklardan bihaber hayatlarını yaşıyordu.

"Beni mi görmek istedin?"

Sırtım hâlâ ona dönük bir halde başımı sallayarak onayladım.

Bir dakika sonra dönüp onunla göz göze geldim.

"Bir sandalye çeksene," dedim ellerimi birbirinden ayırırken. "Gördüğün gibi..."

"Böyle iyiyim."

Tekrar başımı salladım.

"Artık açıktan çalışamayız," diye söze girdim. "En azından Vonnegut'ı ortadan kaldırıp örgütü çökertene kadar..." Ona doğru yürüdüm, ellerimi yine önümde bağladım ve durdum. "Doğrudan ya da dolaylı olarak Vonnegut'ı başımızdan atmamızı sağlayacak bir görev

için vakit harcamak saçmaydı. Ama şimdi işler değişiyor. Tabii endişelenecek bir şey yok. Sen yine şu seri katili yakalamak için hükümete yakın çalışacaksın."

"Memnun olurum," dedi Gustavsson rahatlamış görünerek. "Ama yapacağımız şey tam olarak bu değil miydi?"

"Hayır," dedim. "Onlarla bu şekilde irtibatta kalmak, dolaylı yoldan Vonnegut'a da ulaşmak olur. Hükümet kanadı da onu en az benim kadar istiyor. Bildiğin gibi bende olmayan ve ihtiyaç duyduğum pek çok şeye de sahipler. Bu yüzden sen aynen devam edeceksin. Tabii yine gözün kulağın açık olsun ve Vonnegut'la, örgütüyle doğrudan ya da dolaylı olarak ilinti kurduğun herhangi bir bilgiyi, ne kadar önemsiz görünürse görünsün bana muhakkak bildir."

"Tamam, ama ya diğerleri?" diye sordu. "Niklas, Nora, James... Izabel'den bahsetmeme gerek yok sanıyorum ki..." Her ne kadar böyle söylese de, bu konu göstermeye çalıştığından çok daha fazla ilgisini çekiyor, Izabel'le ilgili öğreneceği her şey onu heyecanlandırıyordu. Bildiğim kadarıyla Artemis'ten sonra onunla konuşmamıştı ve herkes kadar o da Birlik içinde ya da dışında ona ne olacağını merak ediyordu.

Tek problem... ben de öyleydim.

"Kessler, Osiris Stone'la ortak olacak. Vonnegut'tan daha önemli bir görev varsa, o da tartışmasız Artemis ve Apollo'yu bulmak. Bunun için de Hestia ile Osiris'ten daha iyisi yok. Bu bir saha görevi. Birlik üyesi

değiller ama Kessler onlara göz kulak olarak dolaylı bir şekilde Vonnegut görevi için de çalışmış olacak."

"Osiris Stone'un bir şekilde Birlik'e dâhil olduğunu mu söylüyorsun yani?" diye sordu Gustavsson.

"Evet, olabilir. Hiçbir detayı atlamayı göze alamam. Artık olmaz. Kabul etmeliyim ki Vonnegut'ın Apollo ve Artemis'le aynı anda bizi Venezuela'da bulmuş olması beni etkiledi. Açıkçası Stone kardeşlerin Birlik'le olan ilişkisi Osiris'in on beş yıl önce onlarla kurduğu ilişkiden fazla değil. Apollo'nun ve Artemis'in yaptıklarından ötürü cezalandırılmaları için de gereken her şey yapıyor ve tüm sığınakları güçlendiriyorum," dedim. Nazik bir şekilde boynumu ve çenemi oynatıp kütürdettim. Son günlerde bulduğum bu uğraş kör öfkemi yatıştırmama yardımcı oluyordu. Tabii intikam isteğimi de.

"Peki ya Niklas?" dedi Gustavsson.

"O..."

O anda Niklas, "Burada," diyerek odaya girdi. "Hazır buraya kadar gelmişken benden bahset, evet."

Onu görmeyi beklemiyordum. İş dışında iyi iletişim kuramıyorduk zaten. Dün bu toplantı için ona bir davet göndermiştim ama cevabı "Müsait değilim, yine de teşekkür ederim," olmuştu.

Saniyeler sonra James Woodard da odaya girdi.

Gergin bir sesle, "Üzgünüm, geciktim," dedi, ses tonu üzgündü.

Odadaki herkese tek tek baktım. Büyük bir eksiklik duygusu kendini hissettiriyordu. Ama bunun sebebi Kessler'ın yokluğu değil, Izabel'in olmayışıydı.

Yutkundum, başımı dik tutmaya özen göstererek meseleleri tekrar değerlendirmeye koyuldum.

"Vonnegut yok edilene kadar Birlik'in başındaki kişi benim. Bugün itibariyle parçalara ayrılıp dağılacağız. Güvenli olduğundan emin olduğumuz yollar vasıtasıyla birbirimizle diyalog halinde kalacağız ama birbirimizi çok az göreceğiz. Çok sayıda kişinin aynı yerde olması büyük bir risk. Mesela şu an olduğu gibi... Ve aramızdan biri yakalandığında ya da öldürüldüğünde bu hepimizin sonu olur." Gustavsson'a baktım. "Konuştuğumuz gibi sen şu anki görevine devam edeceksin ama sizler..." Diğerlerine baktım. "Bulunduğunuz yeri terk etmek zorundasınız. Şehir dışına da çıkabilirsiniz. Yeter ki başka yerleri gözünüze kestirin. Halkın içine karışıp toplumun bir parçası olmayı da münzevi bir hayat sürmeyi de seçebilirsiniz. Dikkat etmeniz gereken tek şey konum değişikliği..."

"Peki ya diğerleri?" dedi Gustavsson. "İki yüz kişi sana çalışıyor."

"Devre dışı kalacaklar," dedim. "Sadece bu odada bulunan üç kişi ve sahada bulunan Kessler her konuda bilgilendirilecek. Herkes olduğu gibi işine devam edecek ama ben aksi bir emir verene kadar onlarla iletişiminizi keseceksiniz."

"Vonnegut'la ilgili önemli bir bilgiye ulaşan olursa?" diye sordu Woodard. "Stiles ve McNamara ikinci bölümde bir yıldır görevdeler ve..."

Niklas, "Şimdi bu lanet olasıca sorunun sırası mı?" diyerek sözünü kesti. Direkt bana baktı, gözlerinde öfke ve suçlama dolu bir bakış vardı. "Izzy'yi de devre dışı bırakmayı mı planlıyorsun? Biliyorsun, Venezuela'da yaşananları, Izabel'e tam olarak ne olduğunu ve onu korumak için ne yapmayı düşündüğünü bize anlatman bence en doğrusu olur. Biliyorum, senin sevgilin ama burada onu önemseyen tek kişi de sen değilsin."

Kardeşimin yanına yaklaştım. Artık burun burunaydık. "Izabel senin işin değil, *kardeşim*," dedim.

Niklas dişlerini gıcırdattı ve burun delikleri genişleyip daraldı.

Soğuk bir sesle, "Sebebi sensin," dedi. "Kız neredeyse ölüyordu, *kardeşim*."

"Bu konu sonraya saklanabilir," diye araya girdi Gustavsson. Bana baktı ve saygılı bir sesle, "Niklas her şeyi yanlış anlamış olmalı ama bu onun haksız olduğu anlamına gelmez. Izabel'e değer veren tek kişi sen değilsin, Victor. Bize söylemek istediğin kadarını duymak istiyoruz sadece. Ayrıca Birlik'in içinde bulunduğu koşulları düşünürsek, Izabel'in hayatını Birlik'ten kimin kurtardığını ve seni kimin serbest bıraktığını öğrenmek de çok önemli. Onların bildiklerini, bizi yok etmeye ne kadar yakın olduklarını bilmeye hakkımız var. Şu anda bölünüp dağılmamızın nedeni de bu değil mi?"

Gustavsson'un çıkışından memnun olan Niklas, içerlemiş bir şekilde geri adım attı. Kardeşimle bu konuda daha fazla dalaşmamak için ben de aynısını yaptım.

Izabel kapı girişinden, "Evet," dedi. "Ben de herkes gibi bilmek istiyorum."

21. BÖLÜM

Victor

Dört kafa da aynı anda ona döndü. Kalbimin heyecandan küt küt atmasını zor da olsa engellemeyi başardım ama sadece "Izabel..." diyebildim.

Üstünde siyah, dar bir kalem etekle boğazına kadar düğmeleri olan, ipek bir gömlek vardı. Kıyafetleriyle aynı renkte topuklu ayakkabılar seçmişti. Yine siyah renkte, ince bir şalsa boynundaki yarayı saklıyordu. Fakat hiçbir kumaş parçası, saklamaya çalıştığı şeye bakan gözleri engellemeye yetecek gibi değildi. Her zaman olduğu gibi nefes kesiyordu ama onda farklı bir şeyler olduğunu hemen sezdim. Bu, omuzlarına düşen bukleleriyle her zamankinden kısa kesilmiş, koyu kumral saçları yüzünden değildi. Saçlarının yüzüne düşmesini engelleyen siyah parlak tokası yüzünden de değildi. Ne de uzun siyah kirpikleri ve pembe yanaklarında ışığın parlaması buna sebepti.

Bu farklılık gözlerinin derinliklerindeki güç, cesaret ve sonsuza kadar kendisi için bir avantaj sayılacak o tekinsiz karanlıktı. Bu beni hem sevindirmiş hem de rahatsız etmişti.

"Seni yeniden görmek güzel," dedi Gustavsson, Izabel'e tebessüm ederek.

Gidip ona sarıldı. Izabel de ona mutlulukla karşılık verdi.

Woodard da aynısını yaptı. "Hastanede seni görmeye gelmediğim için umarım gücenmemişsindir," dedi. "Be-ben sadece biraz... zamana ihtiyacın vardır diye düşündüm."

Izabel nazikçe gülümsedi, başını salladı ve hepimizi zan altında bırakan bir bakış atarak "Önemli değil," dedi. Woodard'ı merakla baştan aşağı süzdü ve "Tebrik ederim, iyi görünüyorsun James. Seninle gurur duyuyorum," diye ekledi.

Woodard sersem bir ifadeyle güldü ve avucunu karnına vurarak, "Ah, çok teşekkür ederim, Izabel," dedi. "Şimdiye kadar on dokuz kilo verdim."

Izabel tekrar hafifçe gülümsedikten sonra Niklas'a döndü ve ona doğru yürümeye başladı. Ben yüzündeki ifadeden Niklas'a bir şeyler söyleyeceğini düşündüm ama onu geçip bana yöneldi.

"Onlara söyledin mi?" diye sordu.

Durdum. "Neyi söyledim mi?"

Bir kez daha herkese tek tek baktı ve bana dönerek, "Başıma konan ödülü," diye açıkladı.

"Hayır," dedim. "Ama söylemeyi düşünüyordum."

Niklas daha da yaklaşarak, "Ne ödülü?" diye sordu merakla. "Bir tane olduğunu biliyoruz. Hepimizin başına ödül kondu malum."

"Evet," dedim, "ama işler eskisinden de karışık."

"Nasıl yani?" dedi Gustavsson.

Niklas gözlerini kıstı. Kardeşimin bana böyle bakmasına hâlâ alışamamıştım. Her şey için beni suçluyor gibi, takım elbise giymiş bir şeytanmışım gibi bir bakıştı bu.

Belki de öyleydi. Belki de öyleydim.

Izabel de dâhil hepsini ardımda bıraktım ve tekrar pencereye doğru ilerledim. Arkamdan bütün gözlerin beni takip ettiğini, kardeşimin de diğerleri gibi sabırsız, beklenti dolu ve içerlemiş hissettiğini seziyordum.

Derin bir nefes aldım ve ellerimi tekrar önümde bağladım. "Ödülle ilgili size her şeyi anlatacağım. Olası bütün ihtimalleri de. Ama önce size Izabel nasıl kurtuldu onu söyleyeceğim."

O geceyi hatırlamak için fazla düşünmeme gerek yoktu. Ne de olsa nefes aldığım sürece hiçbir dakikasını unutamayacaktım.

Venezuela...

Mermilerin havayı yaran seslerini, botların yere hızla çarpışını duyabiliyordum. Kafesimin dört bir yanına bedenlerin düştüğünü gördüm. Ancak ne kımıldadım

ne de gözümü kırptım. Yanımdan geçip başımın üzerinden kafesin parmaklıklarına çarpan mermiden de sakınmadım. Hatta isabet etmediği için hayal kırıklığına uğradığımı bile söyleyebilirim.

Birinin "Anahtarlar!" dediğini duydum. "Victor, anahtarlar nerede?"

Hâlâ hareket edecek ya da etrafımda olup biteni anlayacak takati kendimde bulamıyordum. Ne anahtarıydı bu? Ve bana anahtar soran kadın da kimdi? Yerde oturuyordum. Kollarımda Izabel vardı ve her yerimiz kana bulanmıştı. Ama... sanırım... çoğu onun kanıydı.

Bu sefer de "Victor!" diye bir adam bağırdı. "Anahtarın nerede olduğunu söylemen gerekiyor. Bırak şunu, ölecek. Buna inanamıyorum."

Gözlerimi kırptım ve tanıdık gelen sesin sahibine baktım. Brant Morrison'dı. Ama kim olduğu o an umurumda bile değildi. *Alman gerekiyorsa beni al, Morrison. Beni bu kederden kurtar ama elini çabuk tut.*

"ANAHTARLAR NEREDE, LANET OLASI?" diye bağırdı.

Kendimi duygu yoğunluğundan kurtarıp soruya verilecek cevabı hatırlamam bir dakikamı aldı. "Artemis... Anahtarı o aldı."

Bir kadın –o da bana nedense tanıdık geliyordu– kafesin kilidinin önünde çömeldi. Silahını yanına, yere koydu ve botundan bir maymuncuk çıkardı.

"Hâlâ yaşıyor mu, Victor?" diye sordu Morrison.

Izabel'e baktım. Elimin birini kaldırıp parmaklarımı nefes alıp almadığını kontrol etmek için burnuna götürdüm. En azından böyle yaptığımı sanıyordum. Bilemiyordum, çünkü başka bir evrendeymişim gibi hissediyordum. Uzaklardaydım ama hâlâ her şeyi duyabiliyor, görebiliyor ve hissedebiliyordum. Diğer elim de Izabel'in boynunu sıkı sıkı tutuyordu. Yüreğimde öldüğünü bilsem bile, zihnimin derinliklerinde hâlâ onu kurtarmaya çalışıyordum.

"Ben halletmeliydim," dedim kimseye bakmadan. "Uzun zaman önce bunu yapmalıydım... onu tüm bunlardan uzak tutmalıydım."

"Bırak adamım," dedi Morrison. "Eğer yaşıyorsa, ona yardım etmek için zaman var demektir."

Binaya girdiğinden beri ilk kez direkt ona baktım. Artemis'i kastederek, "*Onu* ölü istiyorum," dedim dişlerimi gıcırdatarak. "İkisini de... Evet, evet, ikisini de doğduklarına pişman edeceğim!"

"Sakin ol, dostum," dedi Morrison. Ve Izabel'i işaret ederek, "Victor, yaraya iyice bastır," diye hatırlattı.

Hatamı çabucak fark edip dediğini yaptım. Kaygan ve ılık kanı bana bulaşmıştı.

Sonunda garip bir şekilde tanıdık gelen kadın, kilidi çevirip kapıyı açtı ve içeri daldı. Izabel'in nabzını kontrol ettiğini bile sonradan fark ettim. "Yaşıyor! Brant, onu en yakın hastaneye götürmeliyiz. Güvenli Ev olmaz." Bir eliyle ona işaret etti. "Acele et! Hadiiii!"

Morrison da kafesin içine koştu ve önümde çömelip Izabel'i almak için uzandı. Hemen onu daha da sıkı tutunup kendime yaklaştırdım. Onu bırakamazdım.

"Yaşamasını istiyorsan," dedi Morrison, beni cesaretlendirmek istercesine, "bırak da alalım onu."

"Ellerini ondan çek!" dedim kükreyerek. "Biliyorum, beni Birlik'e geri götürmek istiyorsunuz. Ama Izabel'i bu işin dışında tutun! Size vermektense, ölmesine izin veririm daha iyi."

"Lanet olsun!"

"Buna zaman yok," dedi kadın.

Morrison yeniden Izabel'e uzandı. "Benden istediğin kadar nefret et, Victor," dedi. "Ama onu hastaneye götürmeliyiz. Yoksa ölecek. Sana söylemeye çalıştığım şeyi anlıyor musun? Bir düşün. Ölmesini isteseydim, kan kaybından ölsün diye burada, *seninle* bırakırdım ve senin ölmeni isteseydim seni de çoktan vurmuştum."

Kadın, Morrison'ın yanına çömeldi. Bakışlarındaki ifadeyi tam olarak anlayamadım ama ona güvenmem gerekiyormuş gibi hissettim. Çünkü ona güvenmemi istiyordu.

"Victor," dedi temkinli bir şekilde. "Sana yemin ederim ki sadece onun hayatını kurtarmak istiyorum. Biliyorum, buna seni inandıramam ama başka seçeneğin yok. Farkındasın, değil mi? Ya benimle gelir ya da burada kalır ve ölür." İyice eğildi. Yaşadığım tereddütten beni kurtarmak istiyor gibi, "Sana yardım etmek için buradayım," diye devam etti ve Morrison'a

doğru baktı. "Onu bilemem ama ben gerçekten bunun için buradayım. Lütfen bana güven."

Kollarımdaki Izabel'e baktım, sonra da bakışlarımı isteksizce kadına çevirdim. Ümitsizdim ve haklıydı, başka seçeneğim yoktu. Bu yüzden pes ettim. "Onu al ama sadece sen... O dokunmayacak! Hadi!" dedim ve Izabel'i bıraktım.

Morrison, kadına başını sallayarak "Git," deyince kadın da Izabel'i çabucak ama dikkatle kollarına aldı ve bir eliyle yarasına bastırıp, onu dışarı çıkardı.

O anda kelepçe sesi beni ani bir tehditle karşı karşıya getirdi: Brant Morrison. O, Vonnegut için çalışan, yüksek rütbeli askeri bir ajandı ve aslında beni tutuklamak için buradaydı. Yumruğumu sıktım ve elimi öfkeyle ondan kurtarmaya çalıştım. Ama her şey için çok geçti. Kelepçe bileğime çoktan kilitlenmişti.

"Onu neden kurtardın?" diye sordum Morrison'a. "Yaşamayı daha fazla hak ettiğini mi düşünüyorsun?" Izabel'in kanının ılıklığını hâlâ üzerimde hissediyordum. Islaklığı pantolonumdan etime kadar geçmişti. Yutkundum ve bunu göz ardı etmeye, kadının onu zamanında hastaneye götürüp götürmeyeceğini düşünmemeye çalıştım.

Morrison, ben ona bakarken ayağa kalktı ve sakallı yüzü, tuhaf bir gülümsemeyle gerildi.

"Çoğunuz gibi," diye cevap verdi. "Sen de, Fleischer da Gustavsson da ölümü hak ettiğinizden iki kat fazla yaşamayı hak ediyorsunuz." Gülüşü biraz daha büyüdü ve durdu. Beni bir müddet inceledikten sonra,

"Ancak kız..." dedi ve belli belirsiz güldü. "Onun başına konulan ödül hepinizinkinden fazla, Faust."

Afallamış olarak ona uzun ve meraklı bir bakış attım. Morrison hemen konuyu değiştirdi.

"Bunu beceremeyeceğini zaten biliyordum," dedi başını sallayarak. "Sevgi bağların... Senin zaafın buydu. Birlik'e seni getirdikleri günden çekip gittiğin güne kadar hep böyleydi, Faust. Annen, kardeşin, Marina, Artemis, Sarai..." Başını bir kez daha salladı ve utanç dolu bir bakış, hayal kırıklığıyla hırpalanmış yüzünü kapladı. "Hakkını da vermeliyim. Zayıflığını yenmek, en aza indirmek için bildiğim herkesten çok daha fazla uğraştın ama sonunda sen değil, Sarai gücü elinde tutan kişi oldu."

Acıklı bir cevap verip onu memnun etmek istemiyordum. Çünkü haklıydı ve elimdeki tek şey de bu tarz acınası bir onaydı. Göz temasını kesmeden, "Öyleyse neyi bekliyorsun? Beni kafesin içine koymak yerine neden parmaklıklara kelepçeledin?" diye sordum.

Güldü.

"Buna birazdan geleceğim," dedi. "Fakat önce sana bir şey sormak istiyorum." Omuzlarını silkti. "Cevap vermek zorunda değilsin elbette ama merakıma engel olamıyorum. Denemekten bir şey çıkmaz, değil mi?"

Cevap vermedim.

Morrison kelepçelerin anahtarını pantolonunun cebine koydu, yerde duran silahını arkasına aldı ve sonra tekrar önüme çömeldi, parmaklarının ucunda

ileri geri sallandı. Ama ulaşabileceğim kadar yakın durmamaya özen gösteriyordu.

"Örgütte senin Niklas'la arandaki bağı neden kimsenin bilmediğini düşündün mü hiç?" Elini bileğinden döndürdü. "Bu kafanı kurcalayan bir soru olmalı. Değil mi?"

Suskunluğumu korudum. Morrison'ın dudakları büküldü ve "Ah, hadi ama Faust. Gerçeğin utanılacak bir yanı yok ki," dedi. Benden istediği cevabı direkt alamayacağından ağzımı yoklamaya çalışacağını tahmin etmek zor değildi. Sonra iç çekti ve ayağa kalktı.

"Hepimiz biliyoruz. Sen de biliyorsun. Birlik'teki hiçbir şey göründüğü gibi sonsuza kadar sürmez. Elbette Vonnegut'ın kurallarına sadık kalan en kıdemli suikastçı sendin ve her şeyin senin olması gerektiğini bildiğin şekilde olmasına inanman için de pek çok haklı gerekçen var. Ama işte... aptal değilsin, Victor. Hatta gördüğüm en zeki adamsın sanırım ve o sistematik çalışan kafanın içinde bir yerlerde de bunu gayet iyi biliyorsun." Kendi başını işaret etti. "Sen ve kardeşin Niklas, dünyanın en seçkin örgütlerinden birine, kuruculara aranızdaki kan bağından hiç bahsetmeden girebildiniz."

Söylemeyeceğini bilsem de, "Neden bunu bana anlatıyorsun?" diye sordum.

Morrison omzunu silkti.

"Dediğim gibi sadece bir soruydu."

"Aptal olmadığımı sen söyledin, Morrison. Lafı dolandırarak zekâmı aşağılamasan iyi edersin."

Gülünce sarı-beyaz dişleri göründü ama düşündüğüm gibi içimdeki merakı dindirecek bir planı yoktu. Bunun üzerine ben de "Şimdi de benim bir sorum var," diyerek durumu tersine çevirdim.

"Sor tabii. Nedir?" dedi.

"Ben onu boğarak öldürmeden önce Marina Torre'ye âşık mıydın?"

Yüzündeki sırıtış bir anda silindi ve donakaldı.

22. BÖLÜM

Victor

Morrison çenesini sağa sola oynattı ve nefretini soğuk bir gülüşle saklamaya çalıştı.

"O gece Marina'nın bana seninle tanışma hikâyesini anlatışını duydun," diye söze girdim. "Ama çok geçmeden istediğini bulamayınca, senin gibi insani yetilerden nasibini almamış her psikopatın yapacağı gibi onu parmağının ucunda tutmak adına dövmeye, tehdit etmeye başlamışsın."

Morrison burnunu kırıştırdı. Dudakları sımsıkı kapalı da olsa, dişlerini sıktığı belli oluyordu. Çünkü beni oracıkta öldürmek istiyor ama yapamıyordu. Üstelik bunu *fazlasıyla* hak ediyordum. "O zamanlar Marina'ya olan duygularına dair hiçbir fikrim yoktu ama Artemis'in boğazını kestiğim geceden sonra ne olduğunu anladım," diye devam ettim. Dizlerimin

üzerindeydim ve bakışlarımı görebilsin diye kendimi ona doğru olabildiğince ittim. "Morrison, sen de tıpkı benim gibisin. Benim kadar suçlu, benim kadar kusurlu ve zayıf... Üstelik Marina'nın aşkla takıntıyı karıştırdığın ilk kadın olduğundan da-"

Morrison'ın yumruğuyla cümlemi tamamlayamadan gerisin geri parmaklıklara doğru düştüm. Yüzümün sol tarafı fena halde seğiriyordu ve şokun etkisinden kurtulmam birkaç saniye sürdü. Ama bacağımın altında saklı duran bıçak hâlâ benimleydi.

Gözlerimi açtım. Morrison üzerimde duruyordu. Yani tam olması gereken yerde. *Sakin Victor,* dedim kendi kendime. *Onu şimdi öldürme. Yoksa cevaplar da onunla beraber gider...* Ama başka şanslar da çıkacaktı. Bu onu haklamam için tek fırsatım değildi.

Kızgın bir şekilde, "Bu benimle ilgili değil," dedi.

"Evet," dedim. "Değil. Fakat her şey bağlantılı. Hepimiz bir şekilde birbirimizle bağlantılıyız. Değil mi, Morrison?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim lafı dolandırarak. "Sadece bir soru işte," diye ekledim yapmacık bir gülümsemeyle.

Dudağını büktü ve benden biraz uzaklaştı. Neyse ki bana gereğinden fazla yakınlaştığını fark ettiğinden ötürü değildi ve yüzündeki örtük öfke ve şaşkınlık, aklının olması gerektiği yerde olmadığının göstergesiydi. Bu adamın bir zamanlar beni eğiten kişi olduğunu düşünmek tuhaftı. O her testimde çakarken,

ben böyle biri olmayı nasıl başarmıştım? Yaşı mı ilerlemişti artık? Yoksa en temel becerileri bile unutuyor muydu? Belki de boynuz kulağı geçmişti. *Evet, doğru,* diye düşündüm kendimi beğenmiş bir şekilde, *onu uzun zaman önce geride bırakmıştım zaten...*

"Bana bir şey söylemek istiyorsun, Morrison. Bahse girerim uzun zamandan beri istiyorsun bunu."

"Öyle mi?" dedi imalı imalı. "Sana bunu düşündüren ne acaba?"

Başımı salladım. "Çünkü düşmanlık ve kıskançlık, parlak renkli ucuz takımlardır. Kimse onları iyi taşıyamaz ve *herkese* görünür olursun."

Parlak takımının içinde benimle göz göze gelmek için çömeldi ama hâlâ uzanabileceğim kadar yakın değildi.

Başını bir tarafa yatırarak, "Devam et," dedi. "Neyi bildiğini sandığını anlat, Faust."

Ben de onun tersi yönünde başımı yatırdım.

"Kardeşimin ve benim, Birlik içindeki gizli ilişkimizi bana anlatmakla çok fazla zaman ve çaba harcadın. Bunu ayna önünde prova ettiğine bahse girerim." Kızdığını ama soğukkanlılığını koruduğunu görebiliyordum. "Kendinle savaşıyor, bilmediğim ama şimdiye kadar anlamış olmam gerektiğini düşündüğün bir şeyi bana söylemek istiyorsun. Böylelikle üzerimde bir gücün olacağını, hayatında bir kez olsun benden daha iyiymişsin gibi hissedebileceğini sanıyorsun. Ama bu mümkün değil çünkü hâlâ Birlik için çalışıyorsun ve

duyduğuma göre Vonnegut'ın altın çocuğu, en iyi suikastçısısın. Yani bir zamanlar benim olduğum şey... Artık beni eğittiğin zamanlarda senden çalındığını hissettiğin her şeysin."

Morrison'ın sabrı taşmak üzereydi. Bense omuzlarımı silkmekle yetindim ve dudaklarımı büktüm.

"Vonnegut'ın emrindeki ilk suikastçı değilsin ama," diye devam ettim. "İşimde senden daha iyiyim diye benden hep nefret ettin. Vonnegut'ın favorisi de bendim." Başımı kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. Çoktan çökmüş gibiydi. Belli ki söylediklerim işe yarıyordu. "Kendi kardeşimin benzer nedenlerle benimle bir meselesi vardı. Ancak kıskançlığının bu kadar derinleşmesini garip buldum doğrusu. En azından Niklas bunu yenebildi."

Elleriyle boğazımı sıktı. Bir an soluk alamadım ve şakaklarımdaki damarlarımın pörtlediğini hissettim. Ancak yerdeki pozisyonu korudum ve boğulma karşı mücadele ederken konuşmanın kontrolünü yitirmemeye gayret ettim.

"İstediğini söyle, Morrison," dedim güç bela. Sesim kaba ve gergindi.

Kavrayışını sıkılaştırmıştı ve gözlerimden yaşlar geliyordu.

"Devam et," dedim. "Söyle. Sen istedin..." Ama kontrolü kaybediyordum. "...göğsünden çıkartabilir ve sonra beni öldürebilirsin. Ama benim... üzerimden kazanacağın... para... kaybettiklerine değer mi?"

Tıpkı benim Marina'yı öldürdüğüm gibi beni öldürecekti. Burada, Izabel'in kanına bulanmış bir halde ölecektim.

Boş elimle gizlice bacağımın altındaki bıçağa uzandım.

Göremiyordum.

Nefes alamıyordum.

Olmuyordu... Bilgiye *ihtiyacım* vardı.

Derken gözlerim birkaç kez açılıp kapandı ama artık gözlerim kararıyordu. Onu hemen öldürmezsem, o benim canımı alacaktı.

Izabel... Ya hâlâ hayattaysa? Şimdi bilginin sırası mı, Tanrı aşkına?

Tam bıçağıma uzanacakken, beni bırakınca başım parmaklıklara çarptı. Kafatasımın sarsıldığını hissediyordum. Kulaklarım çınlıyordu ve ciğerlerime nihayet hava geri gelmişti. Öksürdüm. Nefes nefese kalmıştım çünkü ve içgüdüsel olarak elimi boğazıma götürdüm. Görüşüm de yavaş yavaş normale dönüyordu. Morrison'ın kravatını düzelttiğini gördüm. Sonra da ceketinin önünü silkeler gibi yaptı. Boynunu kütletti ve "Yaşadığın için ödenecek para bana bu tatminden çok daha fazlasını verir," dedi.

"Belki de," dedim hâlâ güç bela nefes alarak. "Ama o parayı anca rüyanda görürsün," dedim ve bıçağı alıp ona sapladım. Yıllar sonra amacıma nihayet ulaşmıştım.

***

"Sanırım," dedi Izabel, "hâlâ hayattayız diye hedefine ulaştığını düşünüyorsun?"

İçimden Izabel'e gülümsemek geliyordu. Çıkarımından ötürü değil, yaşananların ardından onu aramızda gördüğüm için. Ama başımı sallamakla yetindim ve "Evet," dedim. "Ve kan ter içinde seni düşünerek oturdum ve ölmesini bekledim işte." Bir süre Izabel'in gözlerinin içine baktıktan sonra bakışlarımı uzaklara çevirdim. "Öldüğünde cesedi bileklerinden üzerime doğru sürükledim ve cebinde kelepçenin anahtarını aradım. Silahını aldım ve oradan ayrıldım."

"Izabel'in başına konan ödüle ne oldu peki?" diye sordu Niklas, Izabel için bir adım öne çıkmak ister gibi.

Yavaş ol, kardeşim. Yoksa sorunlar listemize yenileri eklenecek.

"O bilgi sonradan geldi," diye açıkladım sesimi biraz yükselterek. "Izabel'i ve onu alan kadını aramaya başladıktan sonra. Yalın ayak ve kanlı bir halde sokaktan aşağı koşarken, kadının güvenilir olup olmadığından şüphe etmeye başlamıştım. Ne de olsa çaresiz bir anımdaydım ve bu oyuna kanmış da olabilirdim."

Durdum ve tekrar pencereye döndüm.

"Fakat bir sorun yokmuş," dedim, olanlar gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçerken uzaklara bakarak. "Hastaneyi bulduğumda, Izabel bilincini kaybetmiş ve ölmek üzere olsa da hayattaydı ve odada oturan kadın ona bakıyordu. Sadece minnettar olmakla kalmadım ama aynı zamanda bir aynaya baktığımı da anladım."

"Ayna mı?" diye sordu Niklas. "Ne aynası ya?"

"Evet, kardeşim," diye onayladım. Sırtım hâlâ herkese dönüktü. "Bir ayna."

23. BÖLÜM

Victor

Venezuela...

Onu öldürüp kendimi kurtarmadan önce ne kadar zaman Morrison'la kaldım ya da hastaneye gitmem ne kadar sürdü bilmiyordum ama vardığımda Izabel ameliyattan yeni çıkmıştı.

Hemşire beni, "Seňor! Seňor! Buraya giremezsiniz!" diye yarı İspanyolca uyardı. Kıyafetlerimin kana bulandığını gördüğündeyse hemen geri çekildi.

İki hemşire de peşi sıra odaya girdi ve bana tuhaf bir bakış attılar. Gözleri kocaman olmuştu ve paniğe kapılmışlardı. Benim de bir doktora ihtiyacım olduğunu ya da Izabel'in boğazını benim kestiğimi düşünüyorlardı muhtemelen.

Izabel'i hastaneye getiren kadın sandalyeden fırladı ve "Tamam," dedi, İspanyolca. "Bunu yapan o değil. Bu onun kocası. O da saldırıya uğradı."

Hemşirenin gözleri benimle kadının ve yatakta yatan Izabel'in arasında gidip geldi.

Çok geçmeden polis de geldi. Ben Izabel'in elini tutup yanında otururken konuşmanın çoğunu kadın yaptı. Görünüşe göre ilk geldiğinde anlattıklarını tekrar ediyordu. Bana soru sorduklarında olanları anlattım. Bir hikâye uydurdum elbette ve bizi bıraktılar.

Odadan çıkmadan evvel uzun bir süre Izabel'le kaldım. Yirmili yaşlarında gibi görünen ama biraz daha yaşı olabileceğini düşündüğüm kadın da yanımda oturup bana eşlik etti. Omuzlarını biraz geçen, açık kahverengi saçları, mavi-yeşil gözleri ve burnunun üzerinde çilleri vardı.

Hastanenin içindeki sessizlik can sıkıcı, hatta ürkütücüydü. Hemşirelerin gıcırdayan terliklerini, bilgisayar klavyesinin tıkırtısını ve Izabel'in bağlı olduğu makinenin kapı aralığından gelen bip-bip seslerini belli belirsiz duyabiliyordum.

Odanın dışındaki banklardan birine oturdum ve bacak bacak üstüne attım. Hâlâ yalın ayaktım ve yaralı elim kanlı bir beze sarılıydı. Yanımdaki kadın da başını arkasındaki beyaz taş duvara dayayarak yanımda oturdu. Bank ahşaptı ve siyah boyasının kokusunu bile alabiliyordum.

"Söyledikleri kadar güçlü bir kadınsa..."

"Kimsin sen?" diyerek sözünü kestim ama ona bakmıyordum.

İç çektiğini duydum. Sonunda, "Benim adım Naeva. Çocukken seninle ve Niklas'la sürekli oynamak isteyen, küçük, sarı saçlı kız hani?" dedi. "Niklas bir keresinde ölü bir yılanı yüzüme vuruyordu ve sen..."

"Yılanı ondan alıp ağzına sokmaya çalışmıştım," diye tamamladım cümlesini başımı ona doğru çevirerek.

Naeva, minik kız kardeşim güldü. Ben de güldüm. Ancak bu kısa sürdü. Çünkü benden sadece birkaç adım ötede hayata tutunmaya çalışan Izabel tüm duygularımı kontrol ediyordu.

"Saçın değişmiş," dedim. "Eskiden daha açıktı."

"Eh, büyüdüm ve kahverengiye döndüler. Seninkiler gibi."

Başımı salladım.

"O öldü mü?" diye sordu.

"Morrison?"

"Evet."

Tekrar başımı salladım ve ona manidar bir bakış attım. "Bu seni üzdü mü yoksa?" diye sordum hayır demesini umarak.

Başını sağa sola salladı. "O kadar değil. Rahatladım bile diyebilirim."

Bir sonraki gerginliğe kadar sessizlik devam etti.

İç çektim.

Naeva da iç çekti.

İkimizin de birbirimize sormak istediği pek çok soru vardı. Çocukken yaşadığımız ayrılık, bunca zamandır nerede olduğumuz, ne yaptığımız, annemiz öldürüldükten sonra bizi kimin yetiştirdiği, babamızı öldürdüğüm için beni affedip affetmediği gibi pek çok konu... Ancak eski sayfaları çevirmenin ne yeri ne de zamanıydı. Çünkü çok daha önemli ve hemen cevaplanması gereken başka sorular vardı. Bu yüzden onunla uzun zaman önce kaybolmuş kardeşim olarak değil, bana bilmem gerekenleri anlatacak, yeni tanıştığım bir genç kadın gibi konuşmam gerekiyordu.

"Morrison, Izabel'in başına konan ödülün benimkinden bile çok olduğunu söyledi. Nedeninin söyleyebilir misin?"

Naeva bana bakıp başını üzüntüyle salladı.

"Bilmiyorum, Victor," dedi. "Sen ve Niklas gibi tek bildiğim Izabel'in sağ salim hayata döneceği."

"Ödül ne kadar?"

"40 milyon."

Şaşkınlıktan bakakaldım. 40 milyon mu demişti gerçekten? Bu nasıl olabilirdi? Birlik'in Izabel'i neden bu kadar istediğini, tüm kuralları çiğneyen benden, kardeşimden ya da Gustavsson'dan neden bu kadar değerli olduğunu anlayamıyordum. Birlik için Izabel kaçak bir seks kölesiydi. Yoksa fazlası mı vardı?

Muhtemelen Sarai'ın Javier hakkında bildikleri önem arz ediyor ve bunlar Sarai için ne kadar önemsiz

olursa olsun, pek çok kişiyi yerle bir edecek güçteydi. Gene de bu tahminlerim ödülün bu kadar yüksek olmasını açıklamıyordu.

Derken aklıma bir şey geldi.

Kız kardeşimle göz göze gelmek için başımı çevirdim.

"Niklas'ın da benim de canlı istendiğimizi söyledin, değil mi?"

Başını salladı. "Evet, durum bu." Hafifçe güldü, başını salladı ve "Brant, bunu öğrenince pek sevinmedi. Sizin ölmenizi herkesten fazla istiyordu çünkü. Bir keresinde sizi bizzat kendi öldürecekti. Ben de oradaydım. Size nişan almıştı ve neredeyse tetiği çekecekti." Nefes aldı ve gözlerini karşıya dikti. "Ama ben sizi öldürdüğü takdirde hemen peşine düşeceklerini hatırlattım. Bir an için bu gerçeği göz ardı ettiğini anlamıştım. Benimle iki gün konuşmadı gerçi. İki gün boyunca *hiç kimseyle* konuşmadı hatta."

Boston'a yerleştiğimden beri kendime sorduğum bir soru vardı: Nasıl bu kadar uzun süre hayatta kalabilmiştim? Belki akıllıydım ve sahada çalışmış ama kendimi gözden uzak tutmayı başarmıştım. Kaldığım yerleri iyi gizlemiş, Kessler dışında şüpheli görünen herkesi tek tek öldürmüştüm. Yine de hayatta kalmaya dair başka bir şey, doğru olamayacak kadar güzel bir şey biliyor ve sevdiğim kadının tedavi gördüğü hastane odasının önündeki bankta, kız kardeşimin yanında otururken cevabı çok net görebiliyordum. Beni öldürmek, beni anlamaktan kolaydı ve beni

öldürmek, Morrison'ın söylediklerine rağmen bir seçenek değildi.

Öylece durup duvara bakarak bir süre düşündüm. İşlerin Morrison'ın istediği gibi gitmediğine sevinirken, bana bu kadar yaklaştığı için bir tür hayal kırıklığı hissediyordum.

"Neden bize yardım ediyorsun peki?" diye sordum Naeva'ya. "Çocukluğumuzdan beri birbirimizi görmedik. Bana sadakat borcun falan yok. En azından benim bildiğim kadarıyla..."

Elimi tuttu ama ona bakmadım.

Ellimi sıktı. "Sen benim kardeşimsin, Victor," dedi. "Ailemizi de önemsemiyorsak, bu dünyada geriye ne kalır ki?" Eli kaydı gitti. "Sen ve Niklas dışında kimsem yok ve sizin için her şeyi yaparım."

Başımı kaldırıp ona baktım.

"Kardeşin olduğumu nasıl öğrendin? Birlik biliyor muydu?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Biliyorlar. Ben de sen gittikten ve Brant peşine düştükten sonra öğrendim. Bana söyleyen kişi de oydu."

Yine bir sessizlik oldu. Ardından Naeva'ya, "Bu gece burada olanları Birlik'e nasıl anlatmayı düşünüyorsun peki?" diye sordum.

"Bir yolunu bulurum," dedi. "Elbette Brant'in neden öldüğünü açıklamak zorunda kalacağım ama sorun olacağını sanmam. Brant, seni ele vermek zorunda olduğunu biliyordu ama sessiz kalıp aylarca

seni izlemeyi seçti. Zamanı geldiğinde harekete geçecek ve amiyane tabirle şov yapacaktı. Haliyle kimse bu geceyi bilmiyor. Bu da bana düşünecek kadar vakit kazandıracaktır."

Taşlar yavaş yavaş yerine oturuyordu.

"Kahraman olmak istedi ve bu yüzden kimseyi dâhil etmek istemedi yani?" dedim.

"Öyle de denebilir. Sadece seni ele veren kişi olmakla yetinmek istemiyordu çünkü. Niklas'ı ve Fredrik Gustavsson'u tuzağa düşürmek için de seni kullanacaktı. Çünkü o herkesin elindekini değil, *her şeyi* istiyordu. Vonnegut'ı gururlandırmak içinse yapmayacağı şey yoktu." Durdu ve yumuşak bir şekilde "Fakat bunu o kadar çok istiyordu ki..." diye ekledi.

Ses tonundaki değişiklik aklıma bir şüphe tohumu düşürmüştü ama.

"Onunla birlikte miydin, Naeva?" diye sordum nazikçe.

Başını üzgün bir şekilde salladı ve "Hayır," dedi. "Ama bana karşı hep kibar davrandı ve beni korudu. Ben de ona değer verdim doğrusu. Senin gibi benim de öğretmenim oldu."

"Öldüğü için rahatladığını söylemiştin."

Başını onaylarcasına sallayıp, "Evet, öyle. Ona değer veriyordum ama hak ettiği sona kavuştu," dedi.

Izabel'in kapısına doğru baktı, kederi gitmiş gibiydi. "Umarım iyileşir," dedi. Söylediklerinde samimi olduğunu düşündüm. "Onu tanımıyorum ama

hakkında çok şey duydum ve ona gerçekten hayranım. Güçlü bir kadın ve ben de her gün onun gibi olmak için çabalıyorum." Sesinde tuhaf bir keder vardı. Bu durumun iç yüzünü anlamak, minik kız kardeşimin kendini iyi hissetmesi için ona yardımcı olmak istiyordum ama önceliğim Izabel'di. Bu yüzden kendimi tuttum ve dediklerini deşmemeye karar verdim.

Naeva niyetimi anlamış gibi ayağa kalktı. Ben de kalktım.

"Saklanmalısın, Victor," diye beni uyardı sonra. "Boston'da olduğunu çok fazla kişi biliyor. Sen ve ekibin birkaç dakikadan fazla bir arada kalmamalısınız. Vonnegut belki seni ölü istemiyordur ama aynı yerde uzun süre kalırsan, herhangi birinin seni yakalamasını kolaylaştırırsın."

Bunu zaten biliyordum ama sayesinde iyice ikna oldum.

Naeva saçından bir tel kopartıp elime verdi. Bunun ne için olduğunu bildiğimden ikimiz de yorum yapmadık ve saçı pantolonumun cebine koydum.

Ayrılacağı sırada, "Vonnegut'ı hiç gördün mü?" diye sordum.

Çok saçma bir soru sormuşum gibi yüzüme baktı ve hafiften gülümsedi.

"Evet," dedi. "Neden ki?"

Başımı salladım. Gerçek konusunda çok da net olmamaya çalışarak, "Hiç... Sadece merak ettim," dedim. Naeva ile görüştüğüm şu kısacık zaman diliminde

onun hiçbir şey bilmeyen, muhtemelen de hiçbir zaman gerçekleri tüm çıplaklığıyla öğrenemeyecek, gözden çıkarılabilir bir ajan olduğunu anladım. Pek çoğu gibi Naeva gerçek Vonnegut'ın yüzünü gördüğüne inanıyordu. Ben de bu yalana inanmasına izin verdim. Kendi güvenliği için ne kadar az şey bilirse, o kadar iyiydi.

***

Arkamı döndüğümde herkesi bana bakar bir halde buldum. Hikâyenin geri kalanını duymak istiyorlardı. Kardeşim, tam da kendisinden beklenildiği üzere, bakışları en sert olandı. Niklas ailemizden koparılıp Birlik'e alındığımızdan beri Naeva'yı hiç sormamış ve bu küçük, sarı saçlı kızın beni kendisinden daha çok sevdiğine inandığından, onu hiç düşünmüyormuş gibi davranmıştı. Konuyu birkaç kez açmayı denemişti gerçi, fakat "O kız umurumda değil," diye kestirip atmıştı. "Sorup durmasan iyi edersin." Ama içten içe Naeva'ya olanları benden daha çok merak ettiğini biliyordum.

Dahası Niklas ne düşünürse düşünsün, Naeva onu da en az beni sevdiği kadar seviyordu. Yüzüne ölü yılanla vurulduğu gün, "Niklas bana neden bu kadar kötü davranıyor?" diye sormuş, ben "Seni seviyor da ondan. Ama bunu nasıl göstereceğini bilemiyor işte," deyince de parmağıyla gözlerinden akan yaşları silip, "Ben de onu seviyorum ama onu böyle korkutmuyorum," diye çaresizce isyan etmişti.

Niklas dudak büküp kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Vay be," dedi. "Beni gerçekten tanıdığını sanıyorsun. Oysa kıza yalan söylemek zorunda değildin. Benim gerçek kardeşim bile değil muhtemelen."

Woodard'a döndüm ve "Naeva'nın saç örneği sonuçları geldi mi?" diye sordum.

"Evet, eşleşiyor," dedi Woodard. "O sizin kardeşiniz."

Tekrar Niklas'a döndüm.

Niklas homurdandı ama ne dediğini anlamadım. Sonra "Her neyse," diyebildi. "Beni ilgilendiren şey, bunu nasıl ele aldığın. Kızın gitmesine izin verdin yani? Acemi bir hareket, Victor. Onu öldürmeliydin." Ses tonu suçlayıcıydı ama ben kardeşimi biliyordum. Niklas tam da acısını gizlemek istediğinde böyle bir tavır takınıyordu.

"Evet," diye cevap verdim. "Birlik için çalışıyor ve bizim gibi onun da başına bir ödül konmadığı müddetçe kendisinden uzak durmaya bakmalıyız."

Niklas yine dudak büktü.

Izabel araya girdi ve "Bu iş artık bitmeli, Victor," dedi. "Böyle yaşayamayız. Vonnegut'tan ve onun *yüzlerce* adamından saklanmaya devam edemeyiz." Sayıyı özellikle vurguladığını hissettim. "Ben böyle bir yaşam sürmeyeceğim. Vonnegut'ı bulmak için her şeyi yapıp onu yok edebilecekken, zamanımızı ve kaynaklarımızı başka şeylerde harcayarak kendimizi bu kadar zayıflatmamalıydık."

Yok etmek... bunu her gün dile getirmesi beni rahatsız ediyordu.

"Haklı," diye böldü Niklas. "Fransa, Washington, İtalya... Zaman israfından başka bir şey değildi, Victor. Birlik'ten birinin beni izlediği hissinden sıkıldım artık. O bizi yakalamadan önce biz onu devirmeliyiz."

Sessizliğini koruyan Gustavsson'a fikrini söylesin diye baktım.

"Victor'la ben de siz teşrif etmeden önce tam da bu konuyu tartışıyorduk," dedi.

Niklas alaylı bir şekilde, "Şu seri katili sonra yakalayacağım mı diyorsun?" deyip güldü ve inanmıyormuş gibi başını salladı.

Gustavsson bana baktı ve bir kez daha söz bendeydi.

Gustavsson'la konuştuklarımızı herkese izah ettim ve on beş dakika boyunca konu etraflıca masaya yatırıldı.

"Öyleyse ne yapmayı planlıyorsun, Victor?" diye sordu Niklas. "Hepimiz dağılacağız. Fredrik seri katilliğe devam edecek, Nora çılgın kardeşlerin peşinde olacak. Tüm bunların Vonnegut'la ne ilgisi var? Söylemeye gerek yok ama başımızda bir de İkizler belası var. E benden ne yapmamı bekliyorsun bu durumda? Ya da Izabel'den?"

Cevap verecektim ki Izabel sözümü keserek, "Aslında buraya gelmemin tek nedeni..." dedi.

Tüm gözler şimdi ona çevriliydi.

"İki gün sonra Meksika'ya gidiyorum," dedi. "Ve tek başıma."

24. BÖLÜM

Victor

Bugünün geleceğinden korkuyordum ama geleceğinden de adım gibi emindim. Sadece bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum. Izabel'i en iyi haline getirmek (ya da Kessler'ın bunu yapmasına izin vermek) ve dikkatini Meksika dışında bir şeye çekmek için vaktim var sanıyordum. Son birkaç aydır oraya geri dönmekten bahsediyordu ve bu konuda çok ısrarcıydı. Doğruluğunu kabul etmekten nefret etsem de, bu geçici bir hevesin çok daha ötesinde bir şeydi. Ancak her teşebbüsünde onu durdurdum ve Nora'yla göreve gidebileceğini, yalnızca Nora'nın kendini tehlikeye atabileceğini söyledim. Zamanla bu ısrarından vazgeçeceğini düşünecek kadar aptaldım çünkü.

"Tabii canım," dedi Niklas.

Fakat Izabel onu susturmak için elini kaldırdı ve bir an olsun Niklas'a bakmadan Dina Gregory'nin evinde yaptığımız konuşmayı hatırlatırcasına, "İster reddedin ister tartışın. Sizin fikrinizi sormuyorum," dedi ve herkese hitap eder bir tavırla, "Bugün sonun başlangıcı," dedi. "Vonnegut'ı yok edeceğiz ve yaz bitmeden örgütünün başı Victor olacak." Odadaki herkesle tek tek göz teması kurdu ve onları itaat etme konusunda cesaretlendirdi. "Onu temizleme planında bir değişiklik olmayacak. Nora'nın verdiği bilgiyi kullanacak ve Meksika'daki köle ticaretinin nasıl işlediğini bilen tek kişi olarak görevin başında ben olacağım. Bunu yapabilecek tek kişi benim."

Kollarını göğsünde kavuşturup, kararlı bir şekilde yürümeye başladı.

"Ama bu berbat bir fikir, Izzy. Sen..."

Nihayet yüzüne bakarak, "Hayır," diye Niklas'ın sözünü kesti. "Tek fikir bu."

"Saçmalama. Bununla baş edebileceğimiz yüzlerce yol var," diye itiraz etti Niklas. "Birlik'in içinde oynamayı üstlendiği rolü kotarabilecek düzinelerce kadın var."

"Ama benden başkası olmayacak," diye diretti Izabel. "Elbette Birlik'teki bir kadına bu rolü öğretebilirsin ama *hiçbiri* benim bildiklerimi bilmiyor. Çünkü hiçbiri orada bulunmadı, benim gördüklerimi görmedi ve yaşadıklarımı yaşamadı. Ben lanet olası bir şekilde bu işin uzmanı oldum." Sesi yükselip sertleşti. "İnansanız da inanmasanız da bu işi en iyi kıvıracak kişi benim.

Seks köleliğiyle ilgili üç-beş film izleyip, birkaç haber dosyası okuyarak da, Nora Kessler gibi sahte gözyaşları dökme konusunda uzman olmak da yeterli değil. Çünkü kimse *incinmiş* rolünü oynayamaz." Elini bir kez daha kaldırdı ve "Ancak her şeyi geçtim, gerçek Vonnegut'ı gören *tek* kişi benim," diye ekledi.

Odayı rahatsız edici bir sessizlik sardı.

"Bunu söylemek istemezdim, Izabel," diye itiraz etti Gustavsson, "ama Niklas'la aynı fikirdeyim. Deneyimine rağmen bunca şeyden sonra oraya gidecek kişi sen olmamalısın."

Izabel, "Sizinle bu konuşmayı tekrar yapmayacağım," diye araya girdi ve sırayla hepimize baktı. "Böyle düşünmeniz performansıma ket vuracak çünkü." Durdu, derin bir nefes aldı ve "Bakın ben de bu Birlik'in sizin gibi bir parçasıyım. En genciniz ben olabilirim. En deneyimsiziniz de keza. Ama unutmuş ya da anlamamış olabileceğiniz şey şu ki, siz de en az benim kadar sıçmış vaziyettesiniz. Hepinizin bu işte sizi raydan çıkaracak zaafları var."

Fredrik'i işaret etti.

"Psikolojisi bozuk bir kadını bodrumunda sakladın çünkü aşkın gözünü kör etmişti ve onun hem senin için, hem kendisi için hem de aramızdan herhangi biri için tehdit oluşturabileceğini göremiyordun."

Gustavsson zorlukla yutkundu ve hiçbir şey diyemedi.

Izabel bir süre sustuktan sonra Niklas'a baktı ve "Kardeşine olan kinin sandığından da büyük bir zayıflık," dedi. "Diline ve beline sahip çıkamadığını söylememe de gerek yok."

"Bunun nasıl bir zayıflık olduğunu bilmiyorum, Izzy," diye sırıttı Niklas. "İkisi de kadınlar arasında epey nam salmıştır çünkü." Izabel'in bana dair yaptığı tespiti görmezden geldiği dikkatimden kaçmamıştı.

Izabel'se bunun üzerine gözlerini devirip, "*Dilinle* kastettiğim bu değildi, Niklas. Hiç susacak gibi değilsin ve boş konuşuyorsun. Kaba ve hatta iğrenç yorumlarınla, gürültülü ve çirkin kişiliğinle kırgın kalbini ve ölmekten ödü kopan çocuk ruhunu kalpsiz, düşüncesiz bir herifmiş gibi yaparak sakladığını sanıyorsun." Başını bir tarafa yatırdı ve "Neden bir kez olsun kendin olmayı denemiyorsun?" diye sordu.

Niklas bir süre kocaman gözleriyle donup kaldı. Sonra acı bir şekilde, "Ben kendimim zaten. Burada gördüğünüz de benim. Hiçbir zaman olmadığım biri gibi davranmadım. Beni bununla suçlamana üzüldüm doğrusu," dedi.

Izabel, Niklas'a yaklaştı ve "Öyleyse," dedi, "küçük kardeşin Naeva'yı sevdiğini ve özlediğini söyle. Yoksa bunun için çok mu gururlusun?" Niklas'a doğru bir iki adım daha attı. Bu hamlesi beni rahatsız etmişti. Ne diyeceğini sezebiliyordum. "Ya da iyisi mi Niklas... Duygularını itiraf et," dedi ve durup bana baktı, boğazını temizledi ve tekrar Niklas'a döndü. "Nora'ya olan duygularını..."

Bu Izabel'in söylemeye niyetlendiği şey değildi...

Niklas ise başını geri atıp sakinleşene dek kahkahalarla güldü.

"Vay," dedi. "Bu muhtemelen senden duyduğum en ahmakça şeydi, Izzy." Gülmeye devam ederek başını salladı ve "Eğer gerçekten buna inanıyorsan, bizi inandırmaya çalıştığın kadar zeki değilsin demektir. Kendini kanıtlamak için acayip dandik bir şey yapıyorsun. Ha! Ha! Ha!"

"Ve *sen*, James," dedi Izabel sert bir şekilde. Ve hızlıca James'e döndü. Niklas'la olan diyalogunu uzatıp da fazla ifşa edici olmak istemiyordu belli ki.

James Woodard kaşlarını çattı ve tombik parmakları gergin bir şekilde hareket etti.

Izabel durdu ve bir müddet onu süzdü.

Sonra, "Açıkçası buradaki tek normal insan sensin," dedi.

"Nora, ha?" diye araya girdi Niklas, sesinde belirgin bir neşeyle. "İnanılmaz..."

"Madem Nora'dan bahsediyoruz," diye Izabel kaldığı yerden devam etti. "Kendisinin duygu yönetimi konusundaki yetersizliği onun çöküşünü hızlandırıyor. Kendisi de ayaklı felaket."

Ve nihayet bana baktı.

"Ve sen Victor... En büyük zaafının ne olduğunu iyi biliyorsun."

Evet, sen.

"Senin en büyük zayıflığın kendin," dedi, fazla detaya girmeme nezaketini göstererek.

"Meksika'ya gidersen," dedi Niklas, "kendi ölümünü hazırlayacaksın." Bana baktı ve ona destekleyecek bir şey dememi bekledi ama Izabel siyah, ipek bluzunu sıyırıp göbeğini açınca dikkatleri tekrar üzerinde topladı.

Kurşun yarasının izini göstererek, "Bir keresinde beni öldürmeyi denedin," dedi.

Niklas iyice gerilmişti.

Izabel bluzunu indirdi ve odanın tam ortasına yürüdü. Hepimizle tek tek göz teması kurarak boğazındaki siyah fuları ucundan tutup çekti. Yarası gözler önüne serilince Woodard başını üzüntüyle eğdi, Gustavsson hayretle başını salladı, Niklas öfkeden kızardı ve ben nefretten köpürdüm. Artemis'in yüzü gözümün önüne geldi ve derin bir nefes aldım.

"Vuruldum," diye devam etti Izabel, "boğazım kesildi ve ben..." Durdu, düşünüyor gibiydi, "Hiçbirinize bir şey açıklamak zorunda değilim," dedi. "Meksika'ya gidiyorum ve gerçek Vonnegut'ın izini sürüp onu saklandığı delikten çıkaracağım. Kendimi neyin içine attığımı biliyorum ve oradayken bana ne olabileceğini değil, ne olacağını da. Hepsine hazırım. Eğer bir itirazınız varsa, ki belli ki var, uygun bir yerinize sokabilirsiniz."

Odada yine uzun bir süre sessizlik hüküm sürdü.

"Senin en büyük zayıflığın kendin," dedi, fazla detaya girmeme nezaketini göstererek.

"Meksika'ya gidersen," dedi Niklas, "kendi ölümünü hazırlayacaksın." Bana baktı ve ona destekleyecek bir şey dememi bekledi ama Izabel siyah, ipek bluzunu sıyırıp göbeğini açınca dikkatleri tekrar üzerinde topladı.

Kurşun yarasının izini göstererek, "Bir keresinde beni öldürmeyi denedin," dedi.

Niklas iyice gerilmişti.

Izabel bluzunu indirdi ve odanın tam ortasına yürüdü. Hepimizle tek tek göz teması kurarak boğazındaki siyah fuları ucundan tutup çekti. Yarası gözler önüne serilince Woodard başını üzüntüyle eğdi, Gustavsson hayretle başını salladı, Niklas öfkeden kızardı ve ben nefretten köpürdüm. Artemis'in yüzü gözümün önüne geldi ve derin bir nefes aldım.

"Vuruldum," diye devam etti Izabel, "boğazım kesildi ve ben..." Durdu, düşünüyor gibiydi, "Hiçbirinize bir şey açıklamak zorunda değilim," dedi. "Meksika'ya gidiyorum ve gerçek Vonnegut'ın izini sürüp onu saklandığı delikten çıkaracağım. Kendimi neyin içine attığımı biliyorum ve oradayken bana ne olabileceğini değil, ne olacağını da. Hepsine hazırım. Eğer bir itirazınız varsa, ki belli ki var, uygun bir yerinize sokabilirsiniz."

Odada yine uzun bir süre sessizlik hüküm sürdü.

"Victor," diyen Niklas sessizliği bozdu ve eliyle Izabel'i işaret ederek, "Ona gitmeyeceğini söylemeyecek misin?" diye sordu.

"Bir kez daha söylemeliyim ki," dedi Gustavsson, "Niklas'la aynı fikirdeyim. Meksika, Izabel'in yalnız gidebileceği son yer. Nora ile gitme planına ne oldu?"

"Be-ben seni düşünüyorum, Izabel," dedi Woodard. "Ve bu yüzden Niklas ve Fredrik gibi düşünüyorum."

Izabel bu esnada gözlerini benden ayırmıyordu ve ben de ne diyeceğimi biliyordum. Nihayetinde "Izabel Meksika'ya gidiyor," diye kükredim. "Pekâlâ, doğruları söylüyor. Bu görev için en iyi aday o. Eğer biri araya girerse sonucu çok talihsiz olur."

Gustavsson bir müddet kafasında dediklerimi tarttı ve sonra başını salladı. Her zamanki gibi olayın dışında durmayı tercih ediyordu.

Woodard teknolojiyle çevrili güvenli ağından dışarı bir adım atamayacak kadar korkak olduğundan zaten diretemezdi.

Niklas ise bana kafa göz girecekmiş gibi bakıyordu. İki yumruğunu birden sıktığını gördüm ama sonra pantolonunun arka cebine uzandı ve sigara paketini aldı. Ağzına bir dal sigara koyduktan sonra paketi geri koydu. Özel olarak kimseye bakmadı ve omuzlarını silkip, "Neyse ben buralardayım. Bir şeye karar verdiğinizde çağırırsınız," dedi ve ardında sigara dumanı bırakarak odadan ayrıldı.

Izabel'i Meksika'ya göndermek aslında isteyeceğim son şeydi ama geçmişte olduğu gibi yoluna çıkıp ona engel olursam, Izabel'i bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum. Bunu yapmasına izin vermeliydim. Kendi yolunu çizmeliydi. Ayrıca bu görevi layıkıyla yerine getireceğinden de şüphem yoktu. Belki Meksika ona hayal edilemeyecek acılar çektirecek ama Izabel bunu da geride bırakmasını bilecekti.

Peki, ama döndükten sonra Izabel'i şimdiki gibi görebilecek miydim? Başka adamların ona dokunması, onu öpmesi ve hatta tecavüz etmesi ona beslediğim duyguları değiştirecek miydi? Özellikle de böyle bir ihtimalin varlığını ve sonuçlarını bilirken... İçimden bir ses bunun mümkün olduğunu ve başına ne gelirse gelsin, ona olan duygularımın değişmeyeceğini söylüyordu. Çünkü ona... âşıktım.

"Izabel," dedi Gustavsson, ses tonunda belirgin bir hayal kırıklığıyla. "Kim olduğunu anlarlarsa ne olacak?" Ve bana dönüp, "Anladığıma göre Vonnegut'ın Javier'den kızları alan zengin adamlardan biri olduğunu düşünüyorsun?" dedi.

"Bu iyi bir nokta," dedi Woodard. "Izabel'in başına konan ödül, kardeşinin sana söylediği kadar çoksa, onun nasıl biri olduğunu pek çok kişi biliyordur."

"Hayır," diye itiraz etti Izabel. "Mesele bu değil. Meksika elektrik direklerine kayıp ilanlarının asıldığı bir yer değil. Ayrıca kaçtığım canavarların kucağı, peşimdekilerin beni bulmayı umdukları son yerdir sanıyorum ki."

İleriye adım attım ve "Soruna gelince..." dedim Gustavsson'a. "Evet, Izabel, Javier'in kölesiyken karşılaştığı adamlardan birinin Vonnegut olduğuna dair güçlü tahminlerimiz var."

"Bu pek çok soru doğurur ama," dedi Gustavsson. "Vonnegut'ın Ruizlerle ne kadar iş yaptığı gibi..."

Başımı salladım. "Aslında öyle."

"Ve eğer doğruysa," diye hatırlattı Izabel, "Nora'nın iyi kader üzere söylediklerine inanıyorum. Doğru ya da değil, bilgi nihayetinde kötü olabilir. Emin olmak içinse tek yol gidip anlamak. Ben de işte onu yapacağım."

Bir an kimse bir şey demedi.

"Öyleyse tamam," dedi Gustavsson ellerini açarak. "Bugün bu binayı terk ediyoruz ve hepimiz başka yönlere gideceğiz. Bu sanki... bir son gibi..."

"Ama geçici," diye düzelttim.

"Evet," dedi Izabel ve bana baktı. "Sonunda her şey farklı olacak. Vonnegut ölecek, her şey Victor'un kontrolüne geçecek ve bizim de hayatlarımız hayal edemeyeceğimiz şekilde değişecek. Özgürlük, refah ve akıl almaz fırsatlar..." Bana doğru yürüdü ve tam önümde durup başını hafifçe yana eğdi. Gözlerini bende kilitleyerek "Ve tabii ki güç," dedi. Saydığı şeyler içinde en çok istediğim şeyin güç olduğunu düşündüğünü hissettim.

Bense bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Demek ki Izabel benim güç arzulayan bir adam olduğumu düşünüyordu.

Belki de o...

"Victor?" diye seslendi Gustavsson ve tekrar dikkatimi toparladım. "Bu mudur? Yollarımızı ayırıp günbatımına doğru ilerleyecek miyiz?"

Bir an sandığımdan da uzun bir gündüz rüyası görüyormuşum gibi hissettim ama sonunda başımı sallayıp, "Evet," diyebildim. "Budur. Yani şimdilik."

Gustavsson elini bana uzattı.

Tokalaştık.

"Bana ihtiyacın olursa," dedi, "bir telefona bakar."

"Tamamdır," dedim. "Aynısı senin için de geçerli, dostum."

Gustavsson, Izabel'e döndü ve ona şefkatle baktı, kucaklaştılar.

"Izabel..."

"Veda yok," diye böldü Izabel. "Kendine iyi bak gibi sözler de yok. Çünkü iyi olacağım ve... geri geleceğim."

Gustavsson bu cümleleri bir süre düşünür gibi göründü ve sonra başını salladı.

"Eğer başın sıkışırsa..."

Izabel, elini Gustavsson'un göğsüne koydu ve "Git de seri katilini yakala, Fredrik," dedi gülerek.

Gustavsson'un ardından Woodard da beceriksiz ama sevimli bir veda edip odadan ayrıldı.

Şimdi baş başaydık ve bir zamanlar ev dediğimiz binada yapayalnızdık.

Izabel parmaklarını tıraşsız yüzümde gezdirip bana baktı. Onu kollarıma alıp asla bırakmamayı istiyordum. Çok önemli bir şeyden mahrum kalmış gibiydim ve yaşananlar çok yıpratıcıydı. Sevmekle kaybetmeyi aynı anda yaşıyordum. Onu en son kucakladığımda kafesteydik. Hastaneden çıktığından beri yakınlaşmamıza müsaade etmemişti. Meksika'ya gitmeden sadece günler önce ve böyle göz gözeyken bile yeterince sıcak davranmıyordu.

Ve nedenini anlamıyordum.

"Victor," dedi. Onunla tam olarak göz göze gelemiyordum çünkü canımı çok acıtıyordu. "Bana inanıyor musun?"

"Evet."

"Bana güveniyor musun?" Sesi neredeyse fısıltı gibi çıkmıştı ve gözlerindeki üzgün ama kararlı bakış beni öldürecek gibiydi. Çünkü bir veda olduğunu düşündüm.

"Evet, Izabel. Sana güveniyorum."

Parmak uçlarında yükselip beni öptü. Daha fazlasını istiyordum ama olamayacağının da farkındaydım. Parmakları yüzümde dolaştı ve sonra uzaklaştı. Karnım ağrıyor, göğsüm sıkışıyordu.

"Güzel," dedi.

Siyah fuları boynuna tekrar sardı ve kapıya doğru yürüdü.

"Izabel..."

Döndü, bana bakıp sabırla bekledi.

"Dina nasıl?" Izabel'in biraz daha kalmasını istiyordum.

"Artık aramızda değil..."

"Ah," dedim ve anlayışlı bir şekilde başımı salladım. Dina Gregory'nin nasıl öldüğünü sormama gerek yoktu. Annesi daha fazla acı çekmesin diye bunu Izabel'in yaptığını tahmin etmek güç değildi çünkü.

"Üzüldüm," dedim.

Izabel başını salladı ve konuşmama devam etmemi bekledi. Ayrılmadan önce söyleyeceklerim olduğunu biliyordu. Fakat aklımdaki kelimeler karman çorbandı ve ben hepsini bir çırpıda anlatmak istiyordum. Bir müddet yere baktım, sonra da gözlerimi ona çevirdim ve nihayet "Yıldızlar bizden önce ölür, Izabel..." diyebildim.

Güldü.

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi fısıldayarak.

Derken gülüşü soldu ve ben de söylemeye çalıştığım şeyden vazgeçtim.

"Bana sorduğun soru," dedi Izabel, "Dina'nın evine geldiğinde hani," durdu, önce duvara sonra tekrar bana baktı. "Döndüğümde hâlâ beni seviyor olursan... bir daha sor."

Onu her zaman seveceğimi söyleyemeden odadan çıktı.

Ve hayatımdan da...

25. BÖLÜM

Izabel

Tucson, Arizona

Evimin olduğu sokakta park halinde duran araba bu sefer Victor'un değil, beni sınırdan geçirecek gangsterindi. İşin ilginç yanı Meksika'ya girmek, Meksika'dan kaçmaktan çok daha pahalıya mal olmuştu. Dün gece saat ikide bir perakendeci dükkânının arka çıkışında buluşmuştuk.

"Senin durumunun bir benzeri yok," demişti. "Neden kendi pasaportunu kullanıp bir uçak yakalamıyorsun?"

"Bu şekilde gitmek *zorundayım*," diye geçiştirmiştim.

Güldü. Karanlık gözleri açgözlülük ve beklentiyle parlıyordu. Beyaz, planlı programlı, genç bir Amerikalı kızdım ne de olsa.

"15.000 o zaman," demişti ardından.

Pazarlığa kapalı olduğunu bildiğimden diretmenin lüzumu yoktu. Zaten para en son düşündüğüm şeydi. Üstelik en az 20.000 demesini bekliyorduk.

"Anlaştık," deyip içi para dolu zarfı uzatmış ve "Başka birkaç şeye daha ihtiyacım var yalnız," demiştim.

Perdeleri örttüm ve tekrar içeri yürüdüm. O günkü bir başka buluşmadan kalan kıyafetler vardı üzerimde ve kanlıydı. Değiştirmeye niyetlendim ama son dakikada vazgeçtim. Kan rolümü oynamama yardımcı olabilirdi. Çanta hazırlamaya, diş fırçası ve benzeri şeyler almaya gerek yoktu çünkü seks köleliği için kaçırılan kurbanların böyle lüksleri olmazdı. Artık evleri olarak kabul edecekleri yerlerden birinin kapısına getirildiklerinde ayaklarında ayakkabı varsa şanslı sayılırlardı.

Bir tane doğum kontrol hapı yuttum ve bir ay yetecek kadar hapı da saç örgümün diplerine sakladım. Derken bir tıkırtı duydum. Önce bodrumdan geldiğini sandım ama sonra giriş kapısından geldiğini anladım. Belki de gangsterimdi. Adının Ray olduğunu söylemişti ama bu benim adımın Lydia olduğu kadar doğruydu muhtemelen. Bu adı Meksika'dan ilk kaçış teşebbüsümüzde kaybettiğim bir arkadaşımdan esinlenerek seçmiştim. Onun ölümünün öcünü bu şekilde onu şereflendirerek alabilirdim belki.

Oturma odasına geçmeden önce yatak odamın camından tekrar sokağa baktım. Ray'in külüstür arabası yoktu ama yerine yeni bir araç da görünmüyordu.

Kapı tekrar çaldı.

Yataktan silahımı aldım, koridorda eğilerek ilerledim ve mutfağa geçtim. Sessizce çamaşır odasının kapısından yürüdüm ve evin yan tarafına çıktım. Her zaman tetikteydim. Özellikle de Birleşik Devletler'de Artemis'in beni bulması bu kadar kolayken... Bildiğim kadarıyla kendisi hâlâ kaçaktı.

Evin köşesinden etrafa bakındığımda, kapının önünde bir kadın olduğunu gördüm. Girişteki ışık açık değildi ve uzun saçları ve minyon yapısından ötürü kadın olduğu dışında bir şey anlaşılmıyordu.

Beş adım ötede silahı ona doğrultarak, "Ne istiyorsun?" diye sordum.

Kadın yavaşça ellerini kaldırdı ve silahım olduğunu biliyor gibi bana döndü.

"Sadece konuşmak istiyordum," dedi. "Şey, aslında bundan daha fazlasını istiyorum ama seni temin ederim buraya sana zarar vermek için gelmedim."

"Veremezsin zaten," dedim kendimden emin bir şekilde.

Başını salladı ve ellerini daha da yukarı kaldırdı. "Evet, bunun kesinlikle farkındayım."

Biraz daha yaklaştım. Çıplak ayaklarıma betonun soğukluğu vuruyordu.

Parmağım tetikte, "Dön," dedim.

Dediğimi yaptı ve ellerini omuz seviyesine koydu.

"Şimdi sağ elini uzat," diye emrettim. "Ve kapıyı arala."

Yer yer gölgeli yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Giriş kapını kilitlemedin mi?"

"Hayır," dedim. "Korkuyla yaşamayacağım. Birileri beni çok istiyorsa kapıyı kilitlemek onları durdurmayacaktır. Ve bu kapıdan geçip beni yakalarlarsa, olacakları zaten hak ediyorumdur. Şimdi aç şu kapıyı!"

Tokmağı tutup çevirdi ve kapı sessizce açıldı. Oturma odasından gelen loş ışık girişe ve kadının kahverengi saçlarını ve güzel gözlerini açığa çıkartacak şekilde yansıdı. Haki bir pantolon ve kısa kollu, düğmeli, beyaz bir bluz giymişti. Ayakkabıları da beyaz ve sivri burunluydu. Tabii ne giydiği umurumda değildi. Sadece bir yerlere silah gizleyip gizlemediğini anlamaya çalışıyordum.

"Silahın nerede?" diye sordum gözlerimi üzerinden ayırmadan.

"Silahım yok ki."

"Bıçak?"

Başını salladı.

Silahımla içeriyi işaret ettim ve "Gir," dedim. "Ellerini de görebileceğim şekilde tut."

Kadın eve girdi ve ben de boş elimle kapıyı kapatıp onu arkasından takip ettim.

Dina'nın eskiciden aldığı ahşap sandalyeye bakıp "Şuraya otur," diye emrettim.

Oturdu.

"Ellerini dizlerine koy."

Dediğimi yaptı.

Silahı ona doğrultarak sehpanın üzerine oturdum. Tehditkâr görünmüyordu. Ufaktı, benden daha çelimsizdi ama görünüşüne ya da silahsız oluşuna bakıp da onu hafife alamazdım. Hiç beklemediğiniz kişiler en tehlikeli olabiliyordu neticede.

"Şimdi kim olduğunu ve ne istediğini söyle."

Dikkatle bana baktı ama korkmuş görünmüyordu. Dikkatli ve zekiydi ama korkmuş değildi.

"Ben Naeva Brun," dedi. "Şimdi kim olduğumu ve seni nereden tanıdığımı anladığına eminim."

Victor ve Niklas'ın kız kardeşi buradaydı.

İlginç.

"Devam et," dedim.

"Buradayım çünkü Meksika'ya seninle beraber gitmek istiyorum."

Bir ihanet ve hayal kırıklığı dalgası doldu içime. Victor ona her şeyi söylememe rağmen bunu nasıl yapabilirdi? Onu uyarmama rağmen? Karışmayacağına dair bana söz vermesine rağmen? Öfkeyle Naeva'ya baktım.

"Seni bana bakıcılık yap diye mi gönderdi?" diye sorup ayağa kalktım.

"Hayır," dedi. "Ben kendim geldim. Burada olduğumu bilmiyor."

"Sana inanmıyorum."

"Doğruyu söylüyorum."

Silahın varlığını hatırlatmak için elimi uzattım.

"Öyleyse Meksika'yı nereden biliyorsun?" diyerek onu köşeye sıkıştırmaya çalıştım. "Ne zaman gideceğimi nereden biliyorsun?"

"Sen ve kardeşlerim gibi," dedi, "benim de birtakım yeteneklerim var." Cılız omuzlarını silkti ve "Tamamen işe yaramaz değilim yani," diye ekledi.

Victor ve Niklas'ın içinde boğuldukları kibirden eser yoktu.

"Öyleyse nasıl öğrendin?" diye sordum.

Bakışlarını tavana çevirip, "Binanın havalandırmasında saklanıyordum," dedi ve bakışlarını tekrar bana çevirdi. "El ayak çekilince girmek kolay oldu zaten. Hava kararmadan iki saat önce gizlice girip beklemeye başladım."

"Ne için bekledin?" diye sordum. "Orada toplantı yapacağımızı nereden biliyordun?"

"Niklas'ın ağzı gevşektir," dedi. "Toplantıda onunla ilgili söylediklerinde haklıydın." Tatlılıkla güldü. "Bir süredir takıldığı bara gidiyorum. Birkaç sefer yanına oturdum. Ona kim olduğumu söylemek istedim ama bu cesareti kendimde bulamadım. Beni görmeye hazır olduğunu da düşünmedim aslında."

"Sana asılmadığına şaşırdım," dedim.

Kızardı. "Aslında asıldı," dedi. "Ama başımdan savdım gitti."

"Neyse ki Niklas pek takıntılı değildir," dedim, bana karşı takıntılı olduğunu düşünsem de.

Başını salladı. "Evet, iyi ki."

Bir süre sessiz kaldık.

Kendimi biraz güvende hissederek tekrar sehpaya oturdum. Silah kucağımdaydı ve parmağımı tetikten çektim.

"Öyleyse diyelim ki doğru söylüyorsun," dedim, "ve Victor burada olduğunu bilmiyor ve bana bakıcılık yapma niyetinde de değilsin. E peki Meksika ne alaka?"

Naeva'nın ifadesi daha ciddi ve düşünceli bir hal aldı. İç çekti ve gözleri yere kaydı. Sabırsızlığım artıyordu ama belli etmek istemiyordum.

Sonra birden başını kaldırdı. Bakışlarında bir gariplik vardı. Bir tür duygudaşlık gibi...

Ellerini dizinde tutarak ileriye doğru biraz eğildi ve yumuşak bir sesle, "Sarai, beni hatırlamadın mı?" diye sordu.

Başımı yana eğdim. Kaşlarımın çatıldığını hissediyordum. Şaşkınlıkla göz kırptım. Onu tanımak mı? İyi de nasıl? Zihnim kendiyle yarış halindeydi ve belleğimdeki tüm hatıraları tarıyordu sanki. Gelgelelim Naeva hiçbirinde yok gibi görünüyordu.

Sonra bir şey dikkatimi çekti. Bana Sarai demişti.

Tekrar ayağa kalktım. Beni ayaklandıran neydi tam olarak bilmiyordum. Silahım hâlâ elimdeydi ama tehlikede olduğumu düşünmüyor olmalıydım ki parmağım tetikten uzaklaşmıştı.

Duygudaşlık, evet... Şimdi bu hissi fazlasıyla hissediyordum. Ona uzun uzun baktım. Evet, beni andırıyordu belki ama onu hatırlayamıyordum.

"Kalkabilir miyim?" diye sordu.

Başımı salladım.

Yavaşça Dina'nın sandalyesinden kalktı ve bluzunun inci beyazı düğmelerini açmaya başladı. Son düğmeye geldiğinde pantolonun içine soktuğu bluzunun uçlarını saldı, kollarını çıkardı ve bluzu sandalyeye koydu. Derisindeki yara izleri birbirine girmişti. Sırtının bir ucundan ötekine aldığı ölümcül darbelerden izler taşıyordu. Nefesimin kesildiğini hissettim. Kalbime bir ağrı saplanmıştı ve hafızam artık iyice yorgun düşmüştü.

Yutkundum.

Ve silahı sehpanın üzerine koydum.

Naeva ışığa daha da yaklaştı. Gözlerimi ondan alamıyordum. Çünkü onu hatırlamıştım.

Onu şimdi hatırlamıştım.

Meksika – On bir yıl önce

Kızı odaya getirdiklerinde karanlık bir köşede oturuyordum. Geceydi ve ne kadar zamandır uyumadığımı bile bilmiyordum. Muhtemelen yirmi dört saati geçmişti. Yaklaşık on beş yaşındaydım ama bundan bile emin değilim. Gelen kızın kaç yaşında olduğunu bilip bilmediğini ya da bunun onun için artık bir önemi olup olmadığını düşündüm.

Çatıdan içeri sızan ay ışığı duvarların ardında da bir hayatın olduğunu bana hatırlatan tek umut kırıntısıydı. Tozlu zemindeki ışık hüzmeleri gözüme dans eden periler gibi geliyordu. Kendimi buna inandırmıştım. Hatta bu perilerin bir gün beni bu hayattan kurtaracaklarını düşünüyordum. Hatta hepimizi kurtaracaklardı.

Önümüzdeki dokuz senenin böyle geçeceğinden haberim yoktu tabii.

Kanın kokusunu alabiliyordum. Kızın sırtındaki kesikler devasaydı ve belli ki ölümcüldü. İki adam onu sürükleye sürükleye kirli karyolaya kadar getirip fırlattılar. Dikkatleri üzerime çekmemek, kızın çığlıklarını duymamak için umutsuzca kulaklarımı kapadım. Kız araba çarpmış bir köpeğin haykırışlarını andıran korkunç çığlıklar atıyordu. Katıksız bir acıydı bu. Ölmeden önceki son feryatlar...

Korkmuştum. Hem de çok korkmuştum.

Ellerimi kulaklarımdan çektiğimde bir kızın İspanyolca "Vamos![1]" dediğini duydum. "Tom la botella.[2]" O zamanlar İspanyolcayı çok az biliyordum.

Derken iki gündür aynı odayı paylaştığım kızlar yeni gelen kızın başına toplandılar. İçlerinden birinin ismi Marisol'du. Parmaklıklı pencerenin yakınında bir noktaya doğru emekleye emekleye gitti ve saniyeler sonra elinde bir şişe viskiyle döndü. Kızın açık yaralarına bu viskiden döktüler. Kızın çığlıkları daha da

1 Gelin!

2 Ben şişeyi alırım.

şiddetlendi. Ben de ellerimi tekrar kulaklarıma götürdüm ve yüzümden yaşlar aktı. Midem fena halde bulanıyordu çünkü katlanılması çok zor anlar yaşıyorduk.

Bir saat sonra kızlardan bazıları uyudu ama Marisol uyanık kaldı. Yaralı kızın başı kucağında öylece oturuyor ve sürekli kızın saçlarını okşuyordu.

"İyileşecek mi?" diye sordum. Bu odaya getirildiğimden beri ilk kez konuşuyordum.

Marisol bakışlarını kucağındaki kızdan bana doğru çevirdi ama parmakları kızın saçlarını okşamaya devam ediyordu. Ardından pencerenin altındaki duvara dayanıp oturmuş Carmen'e baktı. Marisol'un İngilizce bilmediğini de böylece öğrendim. Çünkü Cermen'den söylediklerimi çevirmesini istemiş olacak ki onun yerine Carmen'le konuşmaya başladık.

Carmen ileriye doğru eğildi ve yüzü karanlıktan aydınlığa çıktı.

"Hayır, burada hiçbirimiz iyileşmeyiz," dedi bozuk bir İngilizceyle. "Bunu görüyorsun, hayır mı?"

Ondan uzaklaşıp köşeme çekilecektim ki beni durdurdu.

"Lo siento,[3]" diye özür diledi az evvelki hor görür tavrından dolayı. "Sadece Huevito için endişeleniyorum." Odadaki diğer kızlara baktı. "Diğerleri de öyle."

Emekleye emekleye bana doğru geldi. Neden kimsenin normal bir şekilde yürümediğini merak ettim ama bu soruyu kendime sakladım.

3 Özür dilerim.

Marisol beni izlemeye ve kızın saçlarını okşamaya devam ediyordu. Uyanık olan diğer kızlar da artık bana bakıyorlardı. Bazılarının mükemmel bir şekilde İngilizce konuştuklarını biliyordum. Çünkü içlerinde Amerikalı olanlar vardı ve onları konuşurken duymuştum. Suskunluklarının nedeni muhtemelen korkuydu. Onları suçlayamazdım. Çünkü ben de korkuyordum.

Carmen yanıma oturdu. O da hepimiz gibi çok kötü kokuyordu.

"Seni daha önce gördüm," dedi sessizce. "Seni ben Javier'le gördüm. Başka bir beyaz kadın. Hiç yemiyor gibi."

Yutkundum. Annemin hatırasından kurtulmaya çalıştım ama olmadı.

"O benim annemdi," dedim Cermen'e ama gözlerine bakamıyordum. "Javier'in kız arkadaşıydı sanırım."

Carmen güldü ve "Javier'in kız arkadaşı olmaz," dedi. "Koyunları olur."

"Çobana da hiç benzemiyor ama," dedim.

Carmen başını salladı. "Hayır, o çoban kılığında bir kurt, sonra da koyunları yiyor."

Hak verircesine başımı sallamadan önce bu benzetmeyi bir an düşündüm. Javier konusunda haklıydı ve annem onu Arizona'daki karavana ilk getirdiğinde bana yöneltmiş olduğu bakışlardan bunu anlamıştım. İyi niyetli değildi. Aksine yırtıcı bir hayvanın gözlerine sahipti.

"Eğer o kadın senin annense," dedi Carmen, "peşinde olduğu koyun da sen oluyorsun demektir." Odadaki diğer kızları göstererek ekledi: "Sürüye hoş geldin."

Yine midem bulanmıştı.

Sol tarafımdan başka bir kızın İspanyolca, "Callate, Carmen! Por que te puden escuchar![4]" diye fısıldadığını duydum.

Carmen onu görmezden geldi.

"Annemdi dedin yalnız..." Cevap beklercesine yüzümü inceledi. Başta neyi ima ettiğini anlamadım. Fakat sonra, "Javier anneni mi öldürdü?" diye sordu ve taşlar yerine oturdu.

Gözlerimi yere çevirip başımı salladım. Ama tek kelime etmedim. Annemden konuşmak şu an istediğim en son şeydi.

Marisol'un kucağındaki yaralı kız ilgilendiğim tek şeydi.

"Onu neden böyle dövdüler?" diye sordum.

Carmen kıza tekrar baktı.

"Onlar değil," deyip bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Izel... O, Javier'in kız kardeşidir."

"Carmen!" diye fısıldadı yine aynı kız sertçe. "Por favor! Por favor! Solo cierra la boca![5]" Gözleri tahta kapıyla Carmen arasında gidip geliyordu. Kabul etmeliydim ki içeri tekrar girecek olan adamlar beni de kaygılandırıyordu.

4 Kes sesini, Carmen! Seni duyabilirler!

5 Lütfen! Lütfen! Sadece kapa çeneni!

Bu sefer benden başka kimse duymasın diye Carmen sesini alçalttı ve iyice sokularak, "Ve Huevito'yu dövdüler çünkü kaçmaya çalıştı. Como te Llamas?[6]" diye sordu.

İspanyolcasını güç bela anlayarak, "Sarai," dedim. Önceki gün buraya getirildiğimde kendini ve diğer kızları bana tanıtmıştı ama şu ana kadar konuşacak durumda değildim. Bana olanlardan, anneme yapılanlardan ötürü kendimi toparlayamıyordum.

Carmen bileğime dokundu ve benden genç olsa da bana bir anne gibi şefkatiyle baktı. "Asla kaçmayı deneme, Sarai," dedi. İkazında haklı olduğunu çok yakında görecektim.

Derken Huevito dedikleri yaralı kız kımıldamaya başladı. Hepimiz ona yardım etmek istiyorduk ama acılarını dindirmek için yapabileceğimiz fazla bir şey yoktu. Kendimi çok kötü hissediyordum. Ve öfkeliydim. Bunu yapan kadına, buna izin veren Javier'e ve benim buraya gelmeme göz yuman anneme...

Kalktım ve diğer kızların İspanyolca fısıltılarına rağmen odanın karşı tarafına yürüyüp Huevito'nun önünde çömeldim. Gözlerini zar zor açıyordu. Marisol'la göz göze geldik. Gözlerinde dehşet ifadesi gördüm. Kalktım diye miydi böyle olmuştu acaba?

"Javier'le konuşacağım," diye fısıldadım Huevito'ya. Ve elimin tersiyle terli alnına dokundum. "Bana kibar davranıyor. Sana ne olduğunu ona anlatacağım ve eminim bunun için bir şeyler yapacaktır."

6 Adın nedir?

Söylediğim her şeyin yalan olduğunu biliyordum. Javier bana karşı *kibar* olabilirdi ama aptal değildim. Bu sadece bir tuzaktı ve ondan hoşlanmamı, ona güvenmemi istiyordu. Muhtemelen buradaki pek çok kıza da bunu yapmıştı. Ancak bir şey söylemem gerektiğini hissetmiştim. Bu zavallı kıza biraz umut vermenin de bir zararı yoktu.

Marisol az evvel ayağa kalkmanın yarattığı şoktan nihayet kurtulmuş olmalı ki Huevito'nun alnındaki elime vurup ittirdi.

"Alejate de nosotras![7]" dedi İspanyolca. Ne dediğini anlamadım ve beden dilini çözmeye çalıştım. "Vete! Tu vas hacer que nos lastimen a todas![8]"

Cermen'e çeviri yapar ümidiyle baktım ama Huevito'nun sesini duyunca dikkatimi hemen ona yönlendirdim.

"Bana... söz ver," dedi Huevito güçlükle.

Biraz daha yaklaşıp eğildim ve elini ellerimin arasına aldım.

"Bana söz ver... Eğer onu öldürürlerse..." Nefes almak için durdu. Her kelimesinde, her hareketinde yüzündeki kaslar geriliyordu.

Eline hafifçe dokunarak, "Tamam," dedim. "Acele etme. Sadece nefes al."

Acıdan ve tükenmişlikten gözleri açılıp kapandı. Avucumun içindeki eli zayıf ve nemliydi. Herkes

7 Bizden uzak dur!

8 Defol! Hepimizin başına bela açacaksın!

Huevito'nun söylemeye çalıştığı şeyi duymayı bekliyordu. Bunu hissedebiliyordum. Üstelik bunun İngilizce olmasının da bir önemi yoktu.

Huevito'nun gözleri biraz daha açıldı ve direkt bana baktı. Ama nerede olduğunu bile bilmediği, çok fazla dövüldüğü için hayal gördüğü hissine kapıldım. Konuşmaya devam ettiğindeyse bundan emin oldum.

"Seni öldürmelerine izin vermeyeceğim," dedi. "Te amo mucho, Leo.[9] Sensiz yaşamayacağım." Ağlamaya başladı. Gözyaşları kirlerin arasında yol alıyordu ve güçlükle solumaya başlamıştı.

Elini daha da sıkı tuttum ve ben de ağlamaya başladım. Kimden bahsediyordu bilmiyordum. Ancak Leo her kim ise benim yüreğim bile onun için sızlamıştı. Her ikisi için de.

Huevito gözlerini kapatıp açtı. Dudakları o kadar kurumuş ve çatlamıştı ki ince yarıkların arasından kan çıktı.

"Onu öldürürlerse," diye tekrar etti, "ölmeme izin vereceğine söz ver, söz ver!" Tutarlı olup olmadığını ve ne demeye çalıştığını anlayamıyordum.

Derken kapı açıldı ve Izel kapıda belirdi. Karanlık ve tekinsizdi. Beni sürükleye sürükleye çığlıklarla odadan çıkarmadan önce neden kimsenin gece vakti odada dikilmediğini öğrendim. Izel duvarda yürüyen gölgeleri her zaman yan odadan izliyordu.

9 Seni çok seviyorum, Leo.

Ancak o gece Izel bana işkence edip, beni annemle ilgili konuşturmaya ve onun malı olduğuma dair beni ikna etmeye çalıştığında tek düşünebildiğim Huevito olacaktı.

Ve onu bir daha hiç göremeyecektim.

26. BÖLÜM

Izabel

Günümüz

Şimdiye dek...

Naeva'ya şaşkın şaşkın bakıyordum. Kelimeler aklımdan uçup gitmişti çünkü. Neden buradaydı? Buraya nasıl gelmişti? Tanrım, o Victor'un kardeşiydi! Javier'in kampında benimle birlikteydi. İyi de tüm bunlar ne demek oluyordu?

Ben...

Tüm bunlar...

Tanrım, bu gerçekten çok fazlaydı ve nereden başlamam gerektiğini bilmiyordum. Her an bayılacak gibi hissediyordum. Ve nihayetinde gücümü toparlamaya çalışıp, onlarcası içinden "Sana neden Huevito diyorlardı?" diye sormayı seçtim.

Naeva tatlılıkla güldü.

"Carmen, küçük bir yumurtaya benzediğimi düşünüyordu," dedi. "Ve lakap taktılar."

İleri doğru bir adım attım ve kollarımla küçük bedenine sarıldım. O da hiç beklemediğim bir kuvvetle bana sarıldı.

"Hayatta olduğuna inanamıyorum," dedim kendimi geri çekerken. "Ben... Izel'in seni öldürdüğünü sanmıştım. Öyle söylemişti çünkü."

Naeva başını salladı. "Keşke yapmış olsaydı dediğim zamanlar oldu," dedi üzgün bir şekilde.

"Ama karşılaştığımız o akşamdan sonra seni bir daha hiç görmedim," dedim bir açıklama bekleyerek. "Dokuz yıl oradaydım üstelik." Tekrar sımsıkı sarıldım.

Naeva ile olan hatıram o geceden fazlasını içermese de bana söylediği sözler hafızamda yer etmişti. Sonuçta kamptayken sadece birbirimize tutunabilirdik ve böyle zamanlarda kurulan bağlar hiçbir zaman kopmazdı.

Naeva sandalyeden bluzunu alıp tekrar üstüne geçirdi ve düğmelerini iliklemeye başladı.

Ben de silahımı sehpanın üzerine koydum.

"Aklında bir sürü soru olduğunu biliyorum," dedi. "Her şeyi anlatacağım ama ben de seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum." Artık gülmüyordu ve üzücü hikâyesini bana anlatmaya pek de istekli değil gibiydi. Sanki başka bir şeye, daha önemli bir şeye ihtiyacı vardı ve bu durumun iğrençliği onu boğuyordu.

"Şu an tek düşündüğüm şey," diye devam etti, "Meksika'ya dönebilmek. Ne yapmam gerektiği umurumda bile değil. Risklerini ya da neye mal olacağını da düşünmüyorum." Derin bir nefes aldı ve gözlerini benden ayırmadan, "Sarai, geri dönmem gerekiyor. Bunu yapmak *zorundayım*. Oraya kendinle ilgili önemli bir iş için gittiğini biliyorum ama işine engel olacak değilim. *Bana* bakıcılık yapmanı ya da kendini öyle hissetmeni de beklemiyorum. Tek istediğim bana eşlik etmen ve tecrübelerin... Gitmem gereken yere nasıl gidileceğini sen biliyorsun. İnsanları da tanıyorsun." Tereddütlü bir şekilde bakışlarını indirdi. Bir parça utanç ve hayal kırıklığı içinde olduğunu hissettim. "Ben Birlik'in benden olmamı istediği kişi olamadım. Hiçbir eğitim ya da beyin yıkama beni kardeşlerim kadar iyi yapamadı. Fakat senin... bana yardım edebileceğini biliyorum, Sarai. Beni oraya götürsen yeter, gerisini ben hallederim."

Bir müddet düşündükten sonra, "Naeva," dedim. "Ben... bilemiyorum. Neden oraya dönmek istiyorsun ki? Ve neden benimle? Birlik için çalışıyorsan, Meksika'ya gidebileceğin çok daha kolay ve güvenli yollar bulabilirsin."

"Sen de aynısını yapabilirdin," diye itiraz etti hemen.

Bu kadar çok şey bilmesine şaşırmıştım.

"Sen bunu..."

"Nereden mi biliyorum? Sen söyledin. Daha kolay ve güvenli yollar bulabileceğimi söylerken, aslında kendi yolunun kolay ve güvenli olduğunu ima ettin."

Ön bahçeye bakan pencereyi işaret etti ve "Bir saattir arabada bekleyen adamın şoförün olduğunu sanıyorum," dedi. Ellerini avuçları bana bakacak şekilde kaldırıp, "Emin değilim ama bir kaçakçı galiba," dedi.

Kabul etmeliyim ki zeki hamleler yapıyordu. Başka yetenekleri olup olmadığından emin değildim ama zekâsı bile pekâlâ işime yarardı aslında.

Ama ona Ray'den bahsetmedim. Henüz tam olarak güvenimi kazanmamıştı. Bana her konuda doğru söylediğine inanıyordum ama böyle çok hata yapmıştım ve başka bir hata daha istemiyordum.

Sehpadan kalktım ve tabanca elimde yürümeye başladım. Ona direkt bakmasam da görüş açımda tutuyordum.

"Benimle gitmek seni öldürebilir. Ben de ölebilirim."

"Çünkü Birlik bu şekilde izimi kolay süremez," diye cevapladı. "Benim bütün isimlerimi biliyorlar. Bu isimleri bana verip her kimliğe ait sahte hayat kuranlar da onlar. Pasaportum da var, kredi kartım da. Bu riski alamam."

Biraz daha düşündüm ve "İyi de ortadan kaybolduğunda ne olacak?" diye sordum.

İç çekip "Bu konuda endişelenmene gerek yok," diyerek beni yatıştırmaya çalıştı. "En azından şimdilik. İzine çıktım çünkü. Brant Morrison'ın ölümünden beri de ortalıkta yokum. Benimle nasıl baş edeceklerini bilmiyorlar. Brant benim ortağım ve öğretmenimdi.

Başka kimseyle de çalışmadım. Yalnız çalışacak kadar iyi değilim zaten."

Bu duygunun güzelliğini biliyordum.

"Birlik için tam olarak ne yaptın peki?" diye sordum.

"Casusluk," diye cevap verdi hemen. "Kimseyi öldürmedim, pek çok insanın ölümünü gördüm ama hiçbiri benim elimden olmadı."

"Yalnız izin meselesini tam anlayamadım."

Garip görünüyordu. Birlik gibi bir örgütün izin günleri olacağını hiç beklemezdim.

"Biraz dinlenmemi söylediler," diye açıklamaya başladı. "Tatile çıkabilir ya da canım ne isterse onu yapabilirdim. Eğer ihtiyaçları olursa bağlantı kuracaklarını söylediler zaten." Birden kendini rahatsız hissettiğini anladım. Kucağındaki elleri huzursuzca kıpırdanmaya başlamıştı. "Bu koşul hoşuna gitmedi mi yoksa, Sarai?" diye sordu sonrasında.

"Neden?"

Nedenini bilmiyordum ama gördüğüm kişi Victor'un kardeşi değil, Huevito'ydu. Yanına çömelince gözlerime bakıp endişeli bir şekilde, "Sanırım beni öldürecekler. Birlik için bir işe yaramadığımı söylemiştim. Onlar için faydalı bilgiler toplayarak bir çıkış yolu bulabilirim tabii ama gerçek şu ki bunu benden daha iyi yapabilecek yüzlerce ajan var. Zaten olmayan bir şeyi onlara teklif edemem. Birlik için ya değerlisindir ya da bir hiçsindir. Arası yok," dedi. Sonra durdu, bir kez daha iç çekti. "Hiçbir zaman bu iş için biçilmiş

kaftan olduğumu düşünmedim ama Brant şans verilmem konusunda ısrar etti. Sanırım o olmasaydı beni çoktan öldürürlerdi."

Naeva'dan çok kendimle konuşur gibi, "Seni korudu," dedim. *Acaba sebebi neydi?*

"Evet," dedi ve bakışlarını duvara çevirdi. "Ama artık öldü ve benim de sonum aynı olacak gibi."

Onu öldürmek için neden bu kadar zaman beklemiş olabilirler?

Tüm bunların izimizi bulmak için Vonnegut'ın yaptığı bir plan olma ihtimali de vardı. Naeva farkında olmadan onu bize ulaşmak için kullanmaya çalışıyor olabilirdi. Hayır, bu da mantıklı gelmiyordu. Çünkü Victor'un dediği gibi Vonnegut nerede olduğumuzu bir süredir biliyordu ve bunun için Naeva'ya ihtiyaçları yoktu. Fakat onu öldürmek için bu kadar beklemeleri her şeyi karıştırıyordu.

"Beni öldürmezlerse kardeşlerimi ele geçirmek için beni kullanacaklar. Brant'in öldüğü geceyle ilgili Birlik'e bir şeyler anlatmalıydım. Brant'in Victor'un peşinde olduğunu biliyorlardı. Benim de her zaman onunla olduğumu bildiklerini söylememe gerek yok sanırım. Bu yüzden ikinizin kaçışından, Victor'un Brant'i öldürdüğünden onlara bahsetmeliydim. Başka türlü inanmazlardı. Onlara söylemediğim tek şey sana ve Victor'a yardım ettiğimdi."

Sözünü kesip, "Bu olaydaki rolünü onlara tam olarak nasıl anlattın peki?" diye sordum.

"Elbette yalan söyledim," dedi. "Victor'un neredeyse beni de öldüreceğini ama ona kardeşi olduğumu söylediğimde gitmeme izin verdiğini söyledim. Sanırım şu anda hayatta olmamın tek nedeni de bu."

"Seni yedekte tutmak istediler," dedim. "Victor'u tuzağa çekmek için sana ihtiyaçları olacaktı."

"Olabilir," dedi. "Victor'un beni koruduğunu anlamaları onları umutlandırmış olabilir ama bu ne kadarı doğru bilemiyorum. Buraya gelmeden önce her türlü tedbiri almış olsam da beni takip etmiş olmaları da muhtemel." Başını salladı ve "Korkularım var, Sarai. Pek çoğu yalnızca ihtimal olsa da, somut olarak bildiğim tek şey sana söylediğim her şeyin doğru olduğudur. Biliyorum, bana inanmak için hiçbir geçerli nedenin yok ama elimden gelenin hepsi bu." Tekrar başını indirdi ve ellerini kibarca kucağında birleştirdi. "Tek düşündüğüm Meksika'ya gitmek. Vonnegut, Birlik falan hikâye..." Yüzünü bir keder ifadesi sardı. "Kardeşlerimi seviyorum ama onlar bile Meksika'ya gitmem kadar önemli değil."

"Hâlâ söylemedin, Naeva. Neden Meksika?"

Başını kaldırdığında gözlerinden yaşlar akıyordu. "Leo Moreno," dedi ve dudakları titremeye başladı. Onu ilk gördüğüm gece de bana bu adamın hayatını bağışlamam için yalvarmıştı. Benzer bir acı yine kalbime saplandı ve güçlükle yutkunup boş olan elimle bileğini tuttum. Bir şeyler söylemek ve onu rahatlatmak istedim. Ne diyeceğimi bilemesem de ona inandığımı bilmesini istiyordum. Kalp asla yalan söylemezdi

ve hilekârlık gibi bir özelliği yoktu. Bazen her insan gibi aklımla kalbimin karıştığı oluyordu ama doğruyu içimde hissettiğimde kalbimin konuştuğunu anlıyordum.

Bir elini tuttum ve silahı avucuna bırakıp parmaklarını soğuk çeliğin etrafına sardım. Burnunu çekti ve bakışlarını silahtan bana çevirdi. Şaşkındı.

"İşte fırsat," dedim. "Burada olma nedenin buysa, ne için geldiysen onu yap. Seni durdurmayacağım."

Naeva kaşlarını çattı, ne demek istediğimi tamamen anlayana kadar önce yavaş, sonra daha hızlı bir şekilde başını salladı. "Hayır," diye reddetti ve silahı tekrar bana uzattı. "Bunun için burada değilim. Lütfen, bana inanman gerek."

Ya dünyadaki en iyi oyuncuydu ya da doğru söylüyordu. Charlize Theron olmadığına göre sanırım ikinci şık gerçeği yansıtıyordu.

"Sana inanıyorum, Naeva," dedim ve kalkıp elimi ona uzattım. "Ama benimle gelmene izin vermemin nedeni bu değil." Verdiğim karardan ötürü ne kadar rahatladığı yüzünden anlaşılıyordu.

Elimi yakalayıp, "Neden o zaman?" diye sordu. "Bu konuda seni ikna etmenin zor olacağını düşünmüştüm. Çok teşekkür ederim, Sarai. Ama bana neden yardım ediyorsun?"

"Çünkü Venezuela'da hayatımı kurtardın," diye cevap verdim. "Çünkü sen ve kampta iki dakikalığına bile olsa zaman geçirdiğim diğer kızlar benim

için her zaman önemli oldu." Onu yine sıkıca kucakladım ve vesileyle kendimle ilgili bir şey keşfettim. Meksika'dan kaçınca zamanla unuttuğum bir şeydi. Bu kızlar benim bir parçamdı ve onlarla Victor'la bile paylaşıp hissedemeyeceğim şeyler paylaşmıştım ve yaşadığım süre boyunca onlara yardım edebilmek için elimden geleni yapacaktım.

Naeva'ya yardım elini uzatmamda tek neden bu değildi elbette. Naeva kendi başıma çözmem gereken karışık bir bulmacanın beklenmedik, sevindiren bir parçasıydı. Victor'un öz kardeşinin benimle aynı kampta olması da kendi içinde bir muammaydı elbette. Tesadüf müydü? Tabii ki değildi. Tesadüf olamayacak kadar önemliydi bu. Üstelik fazlası vardı. Çok daha fazlası... Brant Morrison'ın etrafındaki gizemi de hesaba katmalıydım. Victor'a karşı beslediği aşikâr kıskançlığı ve Naeva'ya karşı korumacı tavrı... Dahası Birlik Victor ve Niklas'ı neden canlı istiyordu? Peki ya ben neden bu kadar değerliydim?

Tüm bu soruların cevaplarını bulacaktım elbet. Her şey sonunda birbirine bağlanacaktı. Ve bunu Meksika'ya, hayatımın karabasanına dönerek ben başaracaktım.

"Bundan emin misin, Naeva?" Onu dirseklerinden kibarca tuttum ve "Demek istediğim... Ölebilirsin. Sana yardım etmek istiyorum ama sorumluluk kabul edemem," diye hatırlattım.

Naeva hafifçe güldü ve uzanıp yüzüme dokundu.

"Gitmesem de Sarai... Bir şekilde öleceğim. Onu bulmalıyım. Bu yapacağım en son şey de olsa onu bulmalıyım."

Tekrar birbirimize sarıldık.

Naeva Brun... Hayatımın en önemli görevine başlamadan önce karşımda duruyordu. Planlarınıza, umutlarınıza ya da hayallerinize bakıp da hiçbir şeyin hesapladığınız gibi gitmediğini fark ettiğinizde, beklenmedik bir şeyin düş denen çarkı döndürdüğünü gördüğünüz anlar olurdu. Naeva işte bu sürprizdi ve onun bu çarkın dönmesine yardımcı olacağını biliyordum. Hissediyordum.

Ona bakarken bile Naeva'yı Victor'un kardeşi olarak görmüyordum. O Huevito'du, Izel'in yıllar önce ölesiye dövdüğü kızdı, bir zamanlar çok benzediğim ve hâlâ ona bakınca aynaya bakıyormuş gibi hissettiğim kızdı.

"Bu da neyin nesi?" diye sordu Naeva kendini benden uzaklaştırırken.

Bir şey duymamış gibi yaptım.

Fakat sonra sesler iyice yükseldi.

"Bunu duydun mu?" diye sordu dikkatle gözlerini kısarak ve seslerin geldiği yöne baktı.

Sonra da cevap ararmışçasına bana döndü.

Ona söylemeyecektim. Hatta kimseye söylemeyecektim ama onu da Meksika'ya götüreceğime göre bu karanlık projeden haberdar olması gerekiyordu.

İç çekip elimi sallayarak, "Benimle gel. Sana göstereceğim bir şey var," dedim.

27. BÖLÜM

Izabel

Bodrum kapısının üzerinde saklı anahtarı uzanıp aldım. Anahtarı kilide sokarken, "Giriş kapısını on iki saat önce açık bırakmıştım," dedim. "Ve birleri beni bulmayı çok istiyordu."

Naeva, "Ah," diye kaşının birini kaldırdı ve merakla beni izledi.

Kapıyı açtım ve duvardaki ışığın düğmesine uzandım. Bodruma inen merdivenler aydınlandı ve ses daha da arttı ve anlaşılır oldu: "Tuvalete gitmem lazım, orospu!"

Naeva ikinci basamakta durdu, bana baktı.

Başımı geriye atıp, "Her şey yolunda," dedim. "Ağzındaki bezi çıkarmış olabilir ama iplerinden kurtulması mümkün değil."

"Kim o?" diye fısıldadı Naeva, olduğu yerden kımıldamadan.

Elinden tuttum ve son basamakları beraber indik.

Naeva sessizce "Tanrım," dedi eliyle ağzını kapattı. "Bu Apollo Stone!"

Apollo'nun kolları ve bilekleri bir tekerlekli sandalyeye bağlıydı. Yalın ayaktı ve tek kıyafeti şortuydu. Bir koşucuya ait gibi duran kaslı bacakları ve ismine yakışan, mükemmel bir vücudu vardı ama tozlu sandalyeye bağlanmış iç çamaşırlı haliyle hiç de Yunan tanrısı gibi görünmüyordu.

"Hadi kızım," diye diretti. "Çişim geldi. Bana bir soda şişesi ya da başka bir şey getir. Ellerimi çözmen gerekmiyor. Benim için tutsan kâfi."

Naeva gözlerini ondan ayıramıyordu.

Bana bakmadan, "Neden... burada?" diye sordu.

Apollo burnundan soluyordu.

Naeva'ya tuhaf bir hayal kırıklığıyla baktı ve "Dalga mı geçiyorsun sen?" diye sordu bana. "Sen göçmenler ülkesindeyken bana göz kulak olacak kişi bu mu yani?" Başını geriye atıp bir kahkaha attı.

Onu duymazdan geldim.

"Victor haklıydı," dedim Naeva'ya. "Apollo ve Artemis hayatta olduğumu anlar anlamaz peşime düştüler."

Naeva loş odada etrafa bakındı. Muhtemelen Artemis'in bağlı olduğu başka bir tekerlekli sandalye aradı. Ancak tüm görebildiği bir köşeye yığılı

hırpalanmış su kolileri, duvara dayalı paslı bir motosiklet, birbiriyle uyumsuz iki sehpa oldu.

"En azından Apollo peşimden geldi," deyip Apollo'ya baktım. "Henüz Artemis'ten bir ses çıkmadı ama sanırım o da an meseledir. Değil mi, Apollo?" Sırıtarak, "Yoksa kardeşin seni terk mi etti? Hak ettiğin gibi çürümen için seni burada mı bıraktı?" diye sordum.

Apollo da sırıtıp, "Yapması gerekeni yapıyor," dedi. "Benim için gelecektir. Geldiğinde de başladığı işi muhakkak bitirir. Yaranın durumu nasıl? İyiye gitmiyor, değil mi?" Güldü, "İzi hiç geçmeyecek, biliyorsun."

Dişlerimi sıktım ve parmak uçlarımla hâlâ iyileşmeye çalışan yarama dokundum.

"Aslında onu seviyorum," dedim. "Kolay ölmediğimin kanıtı diyebiliriz."

Apollo gözlerinde parıltıyla, "Sakın unutma," dedi, "Artemis'te de benzerinden var." Suratına bir gülümseme yayıldı. "Görünüşe göre kız kardeşimle ortak noktanız çok. Ölümün kıyısından geçen deneyimler, yara izleri ve tabii ki Victor Faust."

Canımı sıkmaya çalışıyordu ama boşunaydı. Onu buraya getirdiğimden beri birkaç kez bunu denemişti ama hep görmezden gelmiştim.

Ona yaklaştım ve "Onunla karşılaşacağım günü sabırsızlıkla bekliyorum," dedim. "Sadece ben ve Artemis... Aramızda kural, kaide ve kafes olmadan. Birbirimize benzeyip benzemediğimizi o zaman göreceğiz."

Apollo alt dudağını ısırdı ve gözlerini, seks partnerinin tadına bakmadan önce alacağı zevki hayal eden bir adam gibi üzerimde gezdirdi. Güldü ve dilini yavaşça dudaklarında dolandırdı. "Biliyorsun, Izabel," dedi. "Kız kardeşimin istediğini elde edeceğinden eminim ama seni öldürmek istemem. İsraf olur. Seninle yapabileceğim yüzlerce şey sıralayabilirim."

"Öyle mi?" dedim ona iyice yaklaşıp. Her adımımın onu tahrik ettiğini biliyordum. Hemen önünde durup eğildim ve tekerlekli sandalyenin kollarını tuttum. "Bana ne yapacağını söyler misin, Apollo Stone?" Onu daha da etkilemek için biraz daha eğildim.

Yemi yutmuştu.

Gözlerini gömleğime dikti. Ben de kucağına baktım, boxerının içinde büyüyen sertleşmiş çıkıntıyı açıkça görebiliyordum. Gözlerimin içine baktı. Daha da yaklaşmamı istiyordu. İstediğini ona verdim ve biraz daha eğildim. Nefesini yüzümde hissedecek kadar...

"Seninle yer değiştirmek istiyorum," diye fısıldadı. "Bacaklarını bir güzel ayıracak ve seni yavaş yavaş yalayarak kadınlığını açacağım. Sonra da bir güzel düzeceğim."

Sırıtarak ondan biraz uzaklaştım ve gözleri şaşkınlıktan büyümüş Naeva'ya baktım. Başımı sallayarak, "Son on iki saattir bunları sayıklayıp duruyor işte," dedim ve yumruğumu Apollo'nun suratına indirdim. Zaten kırık olan burnundan hemen kan geldi. Sandalyede uyandığı ilk saatte ona ikramımdandı bu kırıklık.

Apollo dudaklarından ağzının içine kan akarken kahkaha attı ve kanın birazını yere tükürdü.

"Benimle ne yapmak istersen yap," dedi. "Tadını sonuna kadar çıkaracağım. Ne zaman gidiyorsun? Bu etsiz butsuzu da sabırsızlıkla bekleyeceğimden emin olabilirsin." Kanlı dişlerini göstererek Naeva'ya güldü.

Naeva'nın yüzünde korkunç bir ifade belirdi.

Apollo'nun elime bulaşan kanını gömleğime sildim.

O esnada Neava, "Merak ediyorum da neden kıyafetinde kan var?" dedi ve tekrar Apollo'ya baktı. Apollo dudaklarını büküp havayı öpünce bakışlarını ondan hemen uzaklaştırıp bana döndü ve "Ne işine yarayacak? Onu burada tuttuğunu Victor'a söyleyecek misin?" diye sordu.

"Hayır," diye hemen cevap verdim. "Victor onu öldürür. Bense onu canlı istiyorum. Ne yapacağıma dair kararı henüz vermedim."

Apollo kaşlarını oynatarak Naeva'ya bakıp "Benden hoşlanıyor," dedi. "Bak gerçekten çişim geldi. Ayrıca beni ne zaman doyuracaksın? Burger ve patates kızartması iyi olurdu."

Merdivenlere doğru yürümeye başladım. Arkamdan "Yemek pişirebiliyorsun, değil mi? Şu ucuz ekmek aralarından istemiyorum çünkü," diye bağırdı.

Naeva da beni takip etti.

"Ben Meksika'dayken yerime bakacak biri var," dedim.

Apollo'nun sesi merdivenlerden yukarı geliyordu. "Fikrimi değiştirdim! Biftek istiyorum. Orta derecede pişmiş. Ev yapımı patates de olsun. Belki biraz makarna ve..."

Bodrumun kapısını kapatıp Apollo'nun sesini kestim. En azından ne dediği anlaşılmıyordu. Sadece duvarlardan ve havalandırma boşluklarından gelen homurtuyu duyabiliyordum. Birden ağzını tıkamadığımı hatırladım.

"Ona kim gözcülük edecek?" diye sordu Naeva.

Yatak odama kadar geldik ve makyaj aynasının önüne oturup doğum kontrol haplarını saçıma gömmeye devam ettim. Derken göz ucuyla cep telefonumun ışığının yandığını fark ettim. Gelen bir çağrı olduğuna işaretti bu. Yanıtlamak istemediğimden telesekretere düşmesini bekledim.

"Dışarıdan yardım ayarladım," dedim, aynadaki yansımadan Naeva'nın yatağın ucuna oturmasını izlerken. "Onu başka bir yere götürmek için bir saat içinde gelecekler. Artemis ortaya çıkar diye bekliyorum. Er ya da geç..."

"Sarai?"

Sesindeki telaş yaptığım işi bırakıp ona bakmama neden oldu.

"Evet?"

Tereddüt içinde olduğunu hissettim. "Brant'in anlattıkları dışında seninle ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Yıllar önce karşılaştığım kızdan şu anda eser yok ama

kardeşimi kasıtlı olarak uzaklaştırdığını anlamam için seni tanımam gerekmiyor." Apollo'yu kastederek kapıyı işaret etti ve "Victor'un adamları da onları arıyor ama bir tanesi şu anda senin elinin altında. Üstelik kimsenin bundan haberi yok," dedi. Önce yere sonra da bana baktı. "Beni yanlış anlama, seni yargılamıyorum, sadece ne yaptığını anlamıyorum. Ben... sanırım... sadece..." Bakışlarını tekrar etrafta gezdirdi ve acı dolu bir ifadeyle, "Sanırım ben sevdiğin adamı kendinden uzaklaştırmana anlam veremiyorum. Birlikte yaşayıp birlikte öleceğine inandığın adamı bulduğunda ondan vazgeçmezsin. Gerektiğinde onun için hayatını bile veririsin," dedi. Ne kastettiğini çok iyi anlıyordum ama o sırada düşündüğü tek kişi Leo denen adamdı.

Aynadaki yansımasının yerine direkt yüzünü görmek için arkama döndüm ve ellerimi saçlarımdan indirerek kucağıma koydum. Sakin bir sesle, "Yanılıyorsun, Huevito," dedim. "O yıllarda tanıdığın kız şimdi tam da karşında oturuyor."

Dediklerimi düşünür gibi uzun bir süre bana baktı. Ben de tekrar aynaya döndüm ve saçımı örmeye devam ettim.

"Beş saat içinde Meksika'ya yola çıkacağız," dedim. "Hazır mısın?"

Cevap vermek birkaç saniyesini aldı. Belki de sorduğum soru onu şaşırtmıştı.

"E-evet," dedi.

"İyi," dedim. "Şimdi yüzüme vurmanı istiyorum."

"Ne?"

Saç örgümün sonuna bağladığım lastiği çekip bıraktım, ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm.

"Yüzüme vurman gerekiyor."

"Neden?"

"Çünkü seni Ray'e tercih ederim. Çişini yaptıktan sonra ellerini yıkayan bir tipe benzemiyor çünkü."

Naeva yüzüme beklediğimden de sert bir şekilde vurduktan sonra ben de onun kıyafetlerini yırttım. Sonraki beş saati ise bilmesi gereken her şeyi, oynayacağı rolü ona anlatarak geçirdim. Açıkçası başta endişeliydim ama kısa süre sonra eğitime ihtiyacı olmadığını anladım. Naeva, söz konusu Meksika yeraltı dünyası olduğunda maalesef benden de tecrübeliydi.

28. BÖLÜM

Victor

Yıldızlar bizden önce ölür, Izabel... Yıldızlar benim sana olan aşkımdan önce ölür...

Böyle şeylerde iyi değildim. Deneyimsizdim. Romantizm, sevgi gösterisi, aşkını ilan ederken şiir gibi akan sözler, hediyeler, gülücükler, kahkahalar ve hayattaki basit şeyler üzerine olan konuşmalar... Böyle şeyleri bilmiyordum.

Onu son gördüğümde Izabel'e bunları haykırmak istiyordum oysa.

O gece yanıma gelmiş olsaydı, ona bunları söyleyecek cesareti toplayabilirdim belki. Onun... Meksika'ya gitmeden önce beni son kez görmek için geleceğini sanmıştım. Onu aramıştım ama cevap vermemişti. Bu yüzden kaldığım oteli sadece onun anlayabileceği bir şifreyle telesekretere sesli mesaj olarak söylemiştim.

O gece Boston'da kalmak istiyordum. Izabel'le bir zamanlar ev olarak adlandırdığımız yerin çok yakınında. Hem belki, bir ihtimal...

Fakat gittiğini biliyordum.

Rolex saatime baktım. Sabahın dördüydü. Nerelerdeydi acaba? Onu tekrar görebilecek miydim? Eski yaşamının pençeleri bu sefer ölümcül olarak ona batacak mıydı?

Yumruğumu sıktım ve onun peşine düşme hissime direndim.

Direndim.

Direndim...

Fakat gülüşünü, gözlerindeki ışıltıyı ve sıcaklığı hayal edip, arabamın arka koltuğuna saklandığı, bana ilk defa piyano çaldığı anları düşündüm. Onu hak edecek ne yaptığımı da düşündüm. Hayattaki her adımım kötülük doluydu. Gölgedeki bir canavardım ve pek çok insanın kanı ellerimi lekelemiş, masumların ruhları bıçak kadar keskin dişlerimin arasına sonsuza dek takılı kalmıştı.

Öyleyse bu nasıl olabilirdi? Benim gibi bir canavara azıcık da olsa ışık verilebilir miydi?

Otelin en üst katındaki odamın penceresine gittim ve dışarıya baktım ama şehri değil, şafak sökerken hâlâ pırıl pırıl parlayan yıldızları seyrettim. Her birinde onu gördüm, Izabel'i, Sarai'ı... Her şeyde onu görüyordum.

Çünkü ben sadece bir canavar değil, aynı zamanda insandım.

KATİLLER ÇETESİ'NDE
MACERA DEVAM EDİYOR...

7. KİTABI BEKLEYİN...

Birazdan okuyacağınız parçalar belli bir düzene göre sıralanmamıştır ve serinin kalan kitapları yalnızca bu başlıklardan oluşmuyor. Bazı isimler ve ilgili içeriklerinin yayın aşamasında değişiklik gösterebileceğini de hatırlatırız.

KIZIL LOTUS

"Hayat ne bir yolculuktur ne de varılacak bir istikamet. Kimsenin kontrolü eline geçiremeden yaşadığı bir deneyimdir sadece. Yolları asla biz seçmeyiz ama karanlık bir koridorda, yalın ayak yürüyor gibi el yordamıyla ilerleriz. Zemin bazen yumuşak, bazen sert bazen de kaygandır. Sadece yaşam ve ölüm vardır ve bu ikisi arasında da varoluş yer alır. Kırda yetişen bir çiçek sadece kırda yetişen bir çiçektir."

Bıçak etini keserken kurban çığlık çığlığa, "Her şeyi *anlatacağıuuum!*" diye bağırdı. "Benden ne istiyorsun?" Acı yüzünden bilincini yitirecek gibiydi. Başını çaresizce iki yana salladı ve düşen dişinin yerinden akan kan, bağlı olduğu metal masaya damlıyordu.

Kızıl Lotus, "Hayat damarlarını istiyorum," dedi ve kesmeye devam etti.

EN KARANLIK TARAF

"Bana bak, Fredrik," dedi Seraphina, ince parmaklarıyla adamın kana bulanmış çenesini tutarak. "Şuna bak, sevgilim. Bunu yapabilirsin. Yapabilirsin çünkü güçlüsün. Hem içindeki şeytan aç ve onu doyurman gerek."

Öldürmeyi hiç sevmemiştim. İşkence yapıyordum. Yapmak zorundaydım ama birinin canını almak başka bir şeydi. Bundan korkuyordum. Tanrı kisvesine bürünmekten korkuyordum. Daha önce birilerini öldürmüştüm. Hem de defalarca... ama sebebi kişisel hesaplardı, intikamdı. Oysa Seraphina'nın ayaklarının dibinde kan revan içinde yatan bu adam bana hiçbir şey yapmamıştı. Sabıka kaydı dışında da hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Kendimi iyi hissettireceğini sanmıştım, Seraphina," dedim. Başımı eğdim ve elimdeki kerpetene boş boş baktım.

Seraphina eliyle adamın yüzünü kapatıp onu sırtüstü itekleyip betona düşürdü ve yanıma geldi.

"Daha işimiz bitmedi çünkü," diye çıkıştı ve "Bu açlık..." diye fısıldadı, "geceleri uyuyamamanın nedeni. Geçmişinin bir kâbus gibi seni tekrar tekrar rahatsız etmesinin nedeni..." Parmaklarını saçlarıma doladı ve alt dudağımı kanatıncaya kadar ısırdı. "Onlara ceza vermekle yetinemezsin, aşkım. Onu öldürünce bambaşka bir rahatlık hissedeceksin."

İBLİSLERİN ZİYAFETİ

Azgın suların sesi kulaklarıma doluyordu. Rüzgâr o kadar güçlüydü ki birazdan ayaklarımı yerden keseceğini düşündüm. Öte yandan bu anı, bu *fırsatı* hiçbir şeyin benden almasına izin vermeyecektim. Nihayet Artemis elimdeydi ve onu bizzat ben öldürecektim.

Artemis azgın nehrin üzerinden, "Bu senin her zaman istediğin şeydi, Victor," dedi ve kollarını iki yanına açtı. "Benim varlığıma son vermek!"

İleri doğru bir hamle daha yaptım ama sonra hemen durdum çünkü bunu yapmasaydım nehre atlayacaktı, biliyordum.

"Aşağı in," dedim ona. "Seni ölü istemiyorum. Konuşmam gerek. Hepsi bu."

Artemis kahkaha attı. Ne de olsa yalanlarıma alışkındı.

Bana döndü ve "Beni dinle," dedi. "Aşağı ineceğim ve beni öldürmene ses çıkarmayacağım ama sen

de bana bir söz vereceksin. Verdiğin sözleri tutar mısın, Victor Faust?"

Izabel'in beni nasıl değiştirdiğini düşünerek ona, "Evet, son günlerde bu konuda epey ilerledim," dedim ve ona elimi uzatıp "Söz veriyorum," dedim.

Artemis bir süre beni inceledi. Uzun, siyah saçları rüzgârda savruluyor, bluzunu uçuşturuyordu. Sonra yavaş adımlarla aşağı indi ve bana doğru yürüdü. Elimdeki bıçağı daha da sıkı kavradım. Kalbine saplamak için resmen can atıyordum.

Gözlerimin içine bakarak, "Bana söz ver," dedi. "Onu koruyacaksın."

GÖLGE TARİKATI

Görüşeceğim kadın, üç kadın da olabilirdi. Büyük pencerenin önündeki esmer tenli, olgun bir kadın içeceğini keyifsizce karıştırıyor; üstünde parlak, salaş kıyafetler olan ve çekici, topuklu ayakkabıları gözüme çarpan Afro-Amerikan kadınsa mekânın daha uzak bir köşesinde oturuyordu. Bir de yaşının en az iki katı bir adamın yanında oturan sarışın afet vardı. İşim öncelikle aradığım kadının hangisi olduğunu bilmekti. Sırf bilemedim diye bile beni öldürebilirlerdi çünkü.

Şansımı esmer kadından yana kullandım. Önündeki masada buzlu bir viski bardağı vardı.

Boş sandalyeye oturdum. Bana baktı.

Bardağını dudaklarına götürürken, "Ben olduğumu nasıl bildin?" diye sordu.

"Bu barda kendinden emin tek kadın sendin," diye cevapladım.

Elini bileğinden döndürdü ve "Lütfen açık konuş," dedi.

"Sarışın çıkarları için başkalarını kullanıyor çünkü kendinden nefret ediyor ve başına gelenlerin telafisinin peşinde," dedim. Afro-Amerikan kadına baktım ve "Bu kadar zorlamasa güzel olabilir. Takıları ve kıyafetleri onu giymiş gibi duruyor bana kalırsa," dedim.

Kadın başını salladı.

Viskisinden bir yudum daha aldı ve bardağı masaya koydu.

"Öyleyse Victor Faust'la ilgili elinde ne var?" diye sordu.

"Her şey..." dedim.